

Xin Lỗi, Người Em Yêu Không Phải Là Anh

Contents

Xin Lỗi, Người Em Yêu Không Phải Là Anh	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	19
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	26
10. Chương 10	28
11. Chương 11	30
12. Chương 12	32
13. Chương 13	35
14. Chương 14	37
15. Chương 15	40
16. Chương 16	43
17. Chương 17	46
18. Chương 18	47
19. Chương 19	51
20. Chương 20	55
21. Chương 21	58
22. Chương 22	61
23. Chương 23	65

Xin Lỗi, Người Em Yêu Không Phải Là Anh

Giới thiệu

Ngày có kết quả thi đại học, nó mừng vui vì mục đích phấn đấu của nó đã thành công viên mãn. C

1. Chương 1

- Á, chúng mày dám ăn trong lúc không có mặt bà hả...?- nó nhảy dựng lên khi vừa bước vào lớp thấy đám bạn đang ăn ngon lành chôm chôm.

- thôi đi má, dzô ăn lẹ, không thôi hết giờ- Cường vừa bỏ chôm chôm vào mồm vừa nói.

Nó chu mỏ, chộp bịch chôm chôm rồi chạy ào ra hành lang, đám bạn nó chưa kịp la lên cũng lật đật rượt theo. Màn rượt đuổi tiến hành tại khu vực tầng năm của trường học.

Vừa chạy, nó vừa bóc chôm chôm bỏ vào miệng, không quên nói to:

-tao phải ăn lại những gì đã mất, haha

-con khỉ, mày đứng lại

-trả bịch chôm chôm đây

-đứng lại, con kia

-chạy gì mà nhanh dzữ mày, ế quảng cho tao 1 trái.

Đám tụi nó chạy cứ vòng vòng quanh tầng năm, chen chúc nhau ở các cửa lớp, băng băng trước ánh nhìn ngạc nhiên của bao nhiêu người, và chỉ dừng lại khi bịch chôm chôm đã bị chúng nó chia nhau sạch sẽ.

Trở về lớp đứa nào đứa nấy mồ hôi nhễ nhại, nó cười vang.

Tiết kinh tế lượng lặng lẽ trôi đi trong sự cố gắng chống chọi với cơn buồn ngủ của thần dân phía cuối lớp. Nhỏ Ngân cầm cuối với cuốn truyện trên tay, nhỏ Linh thì vừa bấm tin nhắn vừa cười mím chi(rất chi là ranh mà, nhắn tin với giai đây), nhỏ Chi đang đánh ca rô với thằng Cường, vợ chồng Kim- Duy thì chụm đầu bà 8, nó thì vội vàng che miệng... ngáp. Dãy bên kia đang chăm chú lắng nghe thầy với bộ mặt thăm thẳm chưa từng thấy. Tụi quý thầy chết chứ nhất quyết không đầu hàng số phận đã được tiên đoán trước khi bước vào môn này là dân du lịch mà đi học toán thì chỉ có ngủ, nó xắn tay áo lên, mém quên áo ngắn tay, nhìn qua thằng Tuấn đang gật gù gật gù... ngủ, ẩn mình bằng tuyệt chiêu cầm cuốn sách trước mặt, dơ chân đạp mạnh 1 phát

-á, mẹ ơi cứu con...có... động đất- Tuấn rớt từ trên ghế xuống đất 1 cái bịch, và volume to hết cỡ khiến cả lớp đang im lìm cười sằng sặc.

Đám quý cũng cười bò lăn bò càng. Tuấn vội vàng ngồi lại, cúi đầu xin lỗi thầy, rồi quay sang nhìn nó nheo nheo mắt:

-giờ em muốn gì đây?

-Ai kêu mày ngủ?- nó thách thức

-Học chán bà cố, không ngủ làm khi gì!

-Ngủ thì úp mặt ngủ, làm bộ chăm chỉ- nó hăm he.

-Giờ chúng mày muốn gì?, để im cho tao đọc truyện- Ngân quay xuống cầu nhàu

-Nếu như người thành tâm muốn biết- nó cao giọng

-Thì bọn ta đây rất sẵn lòng- Tuấn cười nham hiểm

-Để ngăn chặn thế giới bị phá hoại- nó tiếp lời, đưa tay lên

-Để bảo vệ nền hòa bình của thế giới- Tuấn

-Chúng ta đại diện cho những nhân vật phản diện- nó quay sang Tuấn nháy mắt

-Đầy khả ái và ngây ngất lòng người- 2 đứa chúng nó dựa lưng vào nhau

-Ta là Nguyễn Bảo Nguyên- nó héch mặt

-Ta là Ngô Quốc Tuấn

-Chúng ta là đội hỏa tiễn bảo vệ ngân hà

-Một tương lai tươi sáng đang chờ đợi chúng ta

-Meo meo- đám con Linh, Chi, Ngân, Cường cũng họa theo nhí nhố

Chúng kiến xong cảnh lên cơn của 2 đứa nó, đám bạn bật cười.

Hết giờ học, nó cười con chiến mã martin @ về nhà, vừa đi nó vừa lẩm nhẩm hát

“Ánh sáng chói lóa xóa hết bóng tối quanh đây

Bạn ơi cùng tôi hát lên nào, cháy lên nào

Bao nhiêu con tim tan theo tan theo tiếng ca

Đừng ngồi yên trong những góc tối

Và đừng ngại ngần hãy bước đến cùng tôi

Hãy đến vỗ tay theo nhịp trống vang

Nhảy múa lắc lư cho đời đắm say

Dáng ai lướt qua bao chàng ngất ngây

Và hôm nay ta sẽ cùng sáng như ngàn sao trên trời cao

Khát khao bao mơ ước

Nghìn đam mê hòa cùng tiếng hát”

Chạy xe đoạn đường chung cư chậm chậm, tiếng thắng kít của xe trước cửa siêu thị làm mọi người chú ý, nó dừng xe, chui ngay đến tủ kem, chọn ngay 1 merino đậu đỏ, cho que kem lạnh vào mồm, nó mỉm cười gật đầu chào bác chủ siêu thị

- Học về đó hả Nguyên ?

-Dạ.

Chọn nhanh cho buổi cơm chiều, rời siêu thị nó dắt xe vào bãi, rồi chui tọt vào thang máy, bấm nút và bắt đầu cuối xuống, nhắm mắt. Ding-tiếng chuông báo hiệu cửa mở, nó ngẩng lên và bước ra khỏi thang máy, sau 2’ loay hoay với mớ đồ rồi cũng vào được nhà. Thả vội túi đồ, quăng balo lên sofa rồi vớ lấy remote bấm ngay Disney Channel, rồi lại chạy ra mở cửa ban công, gió chạy ào ra, hít căng lồng ngực cái không khí trong lành ở tầng 13 rồi quay vào với đồng thức ăn, nó nhún vai.

-Xem nào, bây giờ gọt bí nấu canh trước rồi chiên trứng và xào rau muống- nó ngó đồng hồ- 6 giờ kém 10, chắc cũng gần về tối, phải nhanh tay mới được.

.....

-Anh về rồi

-Ồi mẹ ơi ! – tiếng Bin làm nó giật cả mình, đưa tay ôm tim.

-Ồ cái con nhóc này, người đâu yếu bóng vía- Bin vừa nói, vừa quăng cặp táp lên sofa, vớ lấy remote chuyển sang Starsport .

-Anh lại chuyển kênh rồi, trả lại Disney cho em- nó cáu nhặng lên, vừa nói vừa dọn mâm cơm

-Suốt ngày Disney, lớn rồi- Bin trừng mắt nhìn nó

-Suốt ngày bóng đá, già rồi- Nó không chịu thua, hất cằm nhìn Bin

-Tin anh cóc đầu em không ?- Bin chồm về phía nó

-Đừng tưởng anh à ngon nhé, tin em cho anh nhin không- nó hơn thua

-Á, con nhóc này nay ngon ha, anh đi ăn ngoài- Bin toan đứng dậy

-Đi đâu thì đi, nhưng vẫn trả em tiền cơm nhá- nó cười đều

-Vậy thôi, không đi- Bin cười cầu hòa, đỡ chén cơm từ tay nó.

-Í ẹ, tròng mận quá- Bin vừa nhai vừa nhăn mặt

Thấy vậy nó vội vàng gấp 1 miếng trứng ăn thử, nhai nhai, nuốt, nheo mắt nhìn Bin

-Có mận đâu?

-Mận chán

-Không ăn thì nhin- nó chu mỏ.

Bin nhìn nó cười ranh mãnh.

Ngày nào hai người cũng chiến tranh nho nhỏ, mỗi lần như thế nó luôn tìm cách hơn thua với Bin, và bao giờ nó cũng chiến thắng vì Bin luôn nhường nó.

Ăn cơm xong, nó đứng đỉnh ngòai coi thời sự trong khi Bin loay hoay rửa chén.

-Nắm, đi tắm đi, rồi anh còn tắm

-Yes sir- nó phi vào phòng, lấy đồ rồi chạy như bay vào nhà tắm

-Coi chừng trơn- Bin nhắc nó

Vừa tắm, nó vừa hát, nó thích cái cảm giác âm thanh vang vang trong nhà tắm, giống như là 1 ca sỹ, cảm nhận rõ nét tiếng hát của chính mình, vẽ ra khung cảnh nên thơ nào đó cho phù hợp với bài hát.

“Tình yêu như cơn gió mát yêu chi để rồi lệ rơi héo hắt,

Người tình ơi mắt nhau sao đành.

Mùa xuân đơm hoa kết trái đam mê miệt mài em đâu có thấy,

Tình rời xa, giữa lối trắng hoa.

Hỡi bao kỷ niệm ấu thơ gọi tình về trong thương nhớ

Ngân trên phím tơ những câu ca mộng mơ”

Bước ra khỏi phòng với mái tóc còn nhỏ nước, nhìn Bin nháy mắt ngu í tới lượt anh, rồi đi ra ban công, nó ít khi lau khô tóc, chỉ trừ khi tắm đêm hoặc phải đi đâu đó liền, thói quen của nó là tắm xong ra ban công ngắm phố xa và để gió làm khô tóc.

Phóng tầm mắt ra phía sông Sài Gòn, gió thổi mát rượi, phía bên kia đường nhà hàng vì cá khách khứa tấp nập. Giờ này xe container đã được phép vào thành phố, những chiếc xe tải tranh nhau chạy cuốn theo bụi đường mù mịt. Phía dưới sân ô tô đậu san sát nhau, lũ trẻ con chạy nhảy dưới sự quan sát của bố mẹ.

-Hừ- Bin bất ngờ chạm vai nó từ phía sau

Giật mình, nó đưa tay ôm ngực không quên lườm Bin

-Hôm nay sao nhiều ghê, đẹp thật- Bin ngược lên trời, tránh ánh nhìn của nó

-Nay tức cảnh tình si nữa hử- nó chặn họng

Bin cóc đầu nó.

-Tính chơi anh hử

-Không dám, chỉ móc anh thui- nó vừa xoa đầu vừa nói

-Coi chừng đó

-Xì, anh cứ ăn hiếp em đi, mai mốt rồi biết tay em

-Hehe, tính méc chị dâu hả- Bin nháy mắt tinh nghịch

-Không thèm, anh sắp ế tới nơi, bày đặt- nó chu mỏ, hất mặt về hướng khác

-Anh đây đẹp trai lai láng, gái theo đêm không hết, sao mà ế được, chẳng qua anh chưa ngó cô nào thui- Bin dặt thẳng

-Nghe muốn ối quá, ọe ọe

-Chết, có thai rồi hả? tôi nào anh cũng ở phòng mình mà- Bin cười vang

-Anh đi chết đi- nó đánh Bin 1 cái rồ đau

-Ái, đau anh, em đừng mạnh động, coi chừng đau con- Bin vẫn không tha

-Đi đập đầu vô gối chết đi, em đây hàng chưa bóc tem đầu nhá

-Haha, tem Trung Quốc

-Hàng Việt Nam chất lượng cao, anh đi chết đi

-Anh mà chết có người khóc à

-Ồ, ba má anh

-Còn nữa!

-Con kiki nhà anh- nó quay lưng đi vào phòng- thui không bà 8 với anh nữa, đi học bài

-Thua anh rồi, haha- Bin đi sau lưng nó châm chọc

Quay lại nhìn Bin, nó nhếch môi, Bin hơi lùi lại, dơ chân dẫm 1 phát vào chân Bin rồi chạy biến vào phòng khóa cửa

-Ái, con nhóc này, tí nữa ra đây chết với anh.

-Còn lâu nhá- Nó hét to, ngồi vào bàn học.

Nó -1 con bé ngang bướng, tính khí như con trai, xử lý mọi việc theo lý trí, học hành khá ổn. Từ bé đến lớn lúc nó nhìn ra con gái nhất là khi học cấp 3, nhìn còn chút dịu dàng với tà áo dài. Nhưng bản tính năng động, phá phách, chạy nhảy, không ít lần nó cột tà áo dài đá cầu, trèo lên bàn và sẵn sàng thực hiện 1 pha rượt đuổi những thằng bạn chạy khắp hành lang khối.

Vốn là 1 đứa có chiều cao khiêm tốn 1m55, tròn người, luôn mặc quần túi hộp áo pull, đội mũ lưỡi trai, đeo ba lô trên vai, nó mà đứng giữ sân trường cấp 3 thì nhìn như 1 cây nấm, chính vì thế biệt danh Nấm của nó ra đời.

Ngày khai giảng năm học lớp 10, trường vinh danh các anh chị thủ khoa khóa trên, nó nhìn nét mặt rạng ngời của họ, tự hứa với lòng trước trời xanh bao la rằng ta đây cũng phải là 1 sinh viên đại học, vì thế suốt 3 năm nó chăm chỉ, cần mẫn như 1 chú ong thợ vùi đầu vào bài vở. Tuy nhiên vẫn chưa có 1 cuộc chơi nào thiếu nó cả, từ đá banh tranh chức vô địch trường đến thi karaoke của khối, thậm chí cái bé tí tẹo là tranh nhau giải bài hóa với đám con trai.

Ngày có kết quả thi đại học, nó mừng vui vì mục đích phấn đấu của nó đã thành công viên mãn. Chưa hết hân hoan thì nghe mẹ báo hung tin rằng nó sẽ phải vào Sài Gòn sống cùng 1 ông anh con bạn của mẹ. Thế là bao dự định ấp ủ sống thời sinh viên tự do cùng chúng bạn đã bị mẹ nó đập bẹp không thương tiếc.

Vẫn còn nhớ như in cái ngày nó chân ướt chân ráo vào thành phố, đụng phải Bin ta đây.

Hắn- 1 người cao 1m78, khuôn mặt luôn tạo ấn tượng khá tốt trong mắt người lớn tuổi, đeo kính, hay cười và nói năng lịch sự.

Với kinh nghiệm dày mình 4 năm lăn lộn đất Sài Gòn và vừa bảo vệ thành công luận án tốt nghiệp chuyên ngành công nghệ thông tin, hẳn ta được sự tin tưởng tuyệt đối của 2 bà mẹ là lo lắng, chăm sóc, bảo ban em nó học tập.

-Có Bin thì cô cũng đỡ lo rồi, có gì cháu cứ chỉ bảo cho em nó nhé- mẹ nó dặn dò

-Dạ, cô yên tâm, cháu sẽ coi chừng em Nguyên- Bin vừa nói vừa cất túi đồ vào ngăn tủ trên dãy ghế.

-Mẹ cứ làm như con còn nhỏ- nó xị mặt

-Nghe lời anh Bin, nó mà hư cháu cứ gọi cho cô- mẹ nó nghiêm nghị

Vẫy tay chào tạm biệt mẹ cho tới khi rời khỏi bến, tự nhiên nước mắt nó muốn ứa ra, nhưng lý trí mách bảo nó không được yếu đuối, vì nó còn phải sống và học tập tới 4 năm nữa, nếu nó khóc nghĩa là nó tự đặt 1 dấu chấm cho cuộc đời, tình cảm cũng tốt, nhưng phải can đảm với sự thật.

-Nắm, về thôi- Bin gọi nó khi thấy nó cứ đứng nhìn mãi khi xe đã khuất dạng.

-Em tên Nguyên- Nguyễn Bảo Nguyên, ai cho anh kêu em là Nắm- nó lờm

-Haha, anh cũng tên Nguyên- Nguyễn Đăng Nguyên, chẳng lẽ kêu Nguyên, hóa ra anh kêu anh à?!- Bin châm chọc.

-Anh được lắm, đồ Bin già- nó tức mình bỏ ra xe để lại sau lưng nụ cười khoái chí của Bin.

Về đến nhà, nó chui ngay vào phòng- vốn dĩ là cái phòng học của Bin nhưng giờ đây đã được chủ nhân nhượng lại- lấy giấy bút, suy nghĩ và viết. 10' sau nó mở cửa ra phòng khách, đặt tờ giấy lên bàn nhìn Bin với bộ mặt vô cùng nghiêm túc so với tính cách của nó. Thấy Bin vẫn không hề chú ý, nó hắng giọng:

-Anh Bin, anh đọc đi, đây là phân công việc nhà

Bin lúc này mới nhìn sang nó, bỏ remote xuống và cầm tờ giấy

“ Nhiệm Vụ Bất Khả Thi

Bin:

-Rửa chén hằng ngày

-Lau nhà vào chủ nhật

-Đi siêu thị mua đồ vào cuối tuần

Bảo Nguyên:

-Nấu ăn hằng ngày

-Chà nhà vệ sinh vào cuối tuần

-Tưới cây hằng ngày

-Quét nhà hằng ngày”

Đọc xong tờ giấy, Bin ta cười như chưa bao giờ được cười. Nó ngạc nhiên trước thái độ của Bin

-Anh bị gì vậy? lên cơn hả?

-Ồ cái con nhóc này, nhà anh hay nhà em hả, mà Nắm thì cứ để Nắm...- Bin nhìn nó tính quái

-Em là Bảo Nguyên- nó cự lại

-Thế ai gọi anh là Bin, thì cũng phải là Nắm- Bin đáp trả

-Em chia thế còn muốn gì nữa, anh đi làm, em đi học về nấu cơm rồi thì anh phải rửa chén, còn nhà thì phải vệ sinh chứ gì, không lẽ anh để nhà dơ rồi bạn anh qua chơi xấu mặt anh chứ ai- nó cương lại, nhất quyết không thua

-Rồi, cứ thỏa thuận vậy đi, nhưng phải sửa lại là Nắm.

-Anh!- nó nhìn trước cái vẻ mặt khoái chí của Bin, cũng chỉ vì nó muốn ổn thỏa.

Và cuộc sống cứ thế trôi đi trong 2 năm qua, nó và Bin luôn thực hiện đúng với tờ cam kết.

2. Chương 2

Ngày chủ nhật tuần thứ 2 của tháng 11, trời Sài Gòn nóng như đổ lửa. Nó theo chân Bin đi siêu thị. Sống ở đất Sài Gòn, nơi mà cuộc sống được ví như 1 ngành công nghiệp, người ta công nghiệp từ công việc, đi lại, mua sắm, đến cả chuyện yêu đương cũng công nghiệp, vì thế cuối tuần siêu thị có lẽ là nơi tập trung khá đông người.

Sau khi chậm chạp nhích từng chút vào bãi giữ xe, kiếm được 1 chỗ khá lý tưởng cho chiếc xe yêu quý rồi 2 người đi vào siêu thị. Chỉ tay về hướng có xe đẩy, Bin lập tức đứng nghiêm nhe răng, đưa tay lên làm bộ “tuần lệnh sếp” rồi chạy qua kéo 1 xe khiến nó bật cười.

Dạo vòng vòng quanh khu bán dầu gội, xem các loại và giá tiền

- Em xài Omo được rồi, Rejoice chỉ mắc công- Bin nháy mắt

- Anh đánh răng bằng Axit đi rồi em lấy Omo gội đầu- nó cười nham hiểm

Bin không nói gì, chỉ cười lớn, tới hàng nước hoa, nó lấy 1 mẫu xịt vào cổ tay, đưa lên ngửi, rồi chìa sang cho Bin. Lắc đầu và trề môi, Bin kéo nó sang khu bán dầu ăn, 2 anh em chọn 1 bình dầu 5 lít có tặng kèm 1 cái lọ thủy tinh. Đẩy xe tới hàng giấy, nó lấy 1 bịch Sài Gòn nappy lớn, và mấy gói BVS khiến Bin đỏ cả mặt, còn nó thì nín cười. Sang hàng bánh kẹo, siêu thị ngày 1 đông người, nó len lỏi nhanh chóng để mặc Bin mắc kẹt giữa đám đông, khi Bin lách qua được thì nó đã tổng cho anh 1 cái bánh Marie vào miệng khiến Bin há hốc

- ăn thử- nó nhe răng- em mua 1 bịch lớn rồi- thả bịch bánh vào xe, nó lôi Bin sang hàng kem, nào là Merino chocola, kem Hàn Quốc. Bin thì chạy sang hàng gà giảm giá, lấy 1 con gà quay, rồi quay sang khoe với nó vì đã hoàn thành nhiệm vụ bon chen với các chị, nó đưa tay ra hiệu Bin No.1.

- Anh, em thích giống thằng nhóc kia- nó chỉ tay về hướng 1 thằng nhóc cỡ khoảng 3 tuổi được mẹ cho vào xe đẩy ngồi rồi để đồ lên trên.

- Eo ôi, anh không có tiền đền cái xe này đâu nhá- Bin cười cười, nó lườm Bin

Lượn vòng vòng tầng 1 đã xong, nó rủ Bin lên tầng 2 ngắm quần áo. Bin thì chọn mấy cái áo sơ mi trong khi nó đang coi nhưng chiếc quần kaki túi hộp

- Con gái lớn rồi mà cứ y như con trai, không điệu đà xịu nào, mặc quần jean, giày cao gót 1 bữa anh xem nào- Bin nói trong khi nó đang chỉ tay vào chiếc quần nó cho là ưng ý.

- Vì em chính là em, đừng bắt em làm người khác- nó cười- nãy em thấy chỗ kia có underwear cho anh á- nó chọc

- Xi, anh đủ rồi, à, cái áo này em mặc chắc dễ thương lắm- Bin đưa tay lấy 1 chiếc áo ngủ màu hồng phấn ướm lên người nó

- Hâm!- nó cười rồi bỏ đi thử đồ- em sẽ mặc nó cho đêm tân hôn- nó ngoái đầu

- Ôi, như thế thì anh làm sao chịu nổi- Bin phì cười

- Anh đi chết đi, đồ già dè- nó ngắt Bin khi đang chờ vào phòng thử.

Vậy là cũng hoàn thành việc đi siêu thị, 2 người đẩy xe với 1 mớ đồ, Bin chạy vào lấy xe ra, rồi kệ nệ bê 2 túi đồ để lên xe. Bấm khóa mũ bảo hiểm xong, nó ra hiệu cho Bin chạy. Đường Sài Gòn chủ nhật khá đông người, ngang qua rạp chiếu phim, nó đọc thật nhanh quảng cáo. Nhìn thấy trong gương, Bin hỏi nó:

- Chọn xong chưa nhóc?
- Gì anh?
- Coi phim nào?
- Ui, em không chui vào cái hộp đó đâu- nó chu mỏ
- Sao vậy?
- Thứ nhất vào đó coi “film Việt Nam” nhiều lắm, thứ 2 em không thích không gian ngột ngạt- nó nhún vai
- Nhóc này khác người thật- Bin cười rồi quẹo tay lái vào khu chung cư.

2 người kệ nệ vác mấy bịch đồ vào thang máy, về tới nhà nó mừng, cuối cùng cũng xong việc đi siêu thị. Nó thả người trên sofa mặc cho Bin đang hí húi xếp đồ.

.....

Message: “ hôm nay có đám bạn anh qua chơi, Nấm nấu thêm cơm nhé”

Remess: “ ok”

Tối.

- Chị Nhi với Nấm có cơm chưa? Bọn anh đói quá rồi- anh Phong vừa đi vào bếp vừa xoa bụng
 - Có rồi, anh bê chén đĩa hộ em đi- chị Nhi nhẹ nhàng
 - Thơm quá!- anh Phong hít hà- Nấm, có người yêu chưa em, chuẩn bị ra trường rồi?
 - Nó còn nhỏ, mày đừng có đầu độc nó- Bin lên tiếng
 - Nó mà nhỏ, chắc tao thành cụ quá, em có chưa để anh còn giới thiệu thằng Hùng cho- Phong lí lắc
 - Ế, sao có tao trong đó mày- Hùng giật mình
 - Thôi khỏi phải xấu hổ, tao biết mày để ý Nấm từ ngày nó mới vào Sài Gòn à- Phong trêu
 - Thằng kia, sao mày dám yêu trong im lặng hả, giấu anh em tội lớn- Bin chọc thêm vào
- Hùng lúc này cười như mếu, thấy thế nó chen ngang:
- Anh Phong khỏi lo cho em, lo cho anh Bin kìa, già rồi mà chưa có ai
 - Xời, thằng Bin anh bó tay với nó rồi, thằng này hình như nó không thích gái em à- Phong lại tỉnh ranh
 - Ế thằng kia, mày đối xử với tao thế hả- Bin cự lại
 - Chứ còn gì, không phải mày mỗi lần đi gặp gái là y như rằng trời mưa giữa sa mạc, đúng không Hùng?
 - ừ, tao đồng ý- Hùng gật gù
 - Em cũng vậy- Nhi phụ họa- như hồi gặp Lan bạn em, anh đi café với nó được 30’ đã xin về với lý do buồn ngủ.
 - Nhỏ Ngọc nữa, nó cũng la chán rồi biển- Phong thêm vào
 - Thì tao chán thiệt mà- Bin cười trêu.
 - Hay là mày bị gay?- Hùng châm chọc
 - Mày chỉ được cái nói xấu anh em- Bin dè Hùng, đánh mấy cái.

.....

Nó rời khỏi thang máy, tới chỗ chiếc xe đạp yêu quý, dắt xe quay đầu thì thấy bánh xe xẹp lép.

- óc, lủng rồi- nó méo mặt, lấy điện thoại ra bấm số Bin- “anh Bin, đi làm sớm cho ké em lên trường với, xe em xẹp rồi”

“Ờ chờ anh xíu, anh xuống liền.”

10' sau Bin chở nó đến trường, bước xuống xe, Bin dặn:

- Trưa về mấy giờ? Anh qua đón

- Thôi, để em nhờ bạn chở về cũng được

- Về mấy giờ?

- 11:15 em ra

- 11:30 anh ra, chạy sang cũng mất 15', chịu khó chờ anh nhé, anh đi đây

- Bye anh

Nó quay lưng bước vào cổng trường. Sau 5 tiết với môn pháp chế du lịch, đầu óc nó cứ xoay xoay

“ công ty trách nhiệm hữu hạn.... công ty trách nhiệm 1 thành viên...”

Bước chân xuống tầng trệt thấy mưa lác rác, đội mưa ra đứng ngoài cổng trường chờ Bin, vẫy tay chào hết mấy đứa bạn, mưa càng lúc càng lớn, nấp dưới mái hiên của chỗ giữ xe trước trường nhưng vẫn bị ướt, đồng hồ là 11:30am bụng đói cồn cào, nó ráng đợi.

- Nguyên, sao chưa về, đứng đây ư ướt- Nam lớp quản trị chạy lại đứng cạnh nó- nhà ở đâu, Nam chở về cho

- Cảm ơn Nam ha, anh của Nguyên qua đón giờ á- Nó cười nhẹ

- ừ, vậy Nam về nha

- bye

- bye

11:50am, nó vẫn đứng đó, người bị mưa tạt ướt sũng, như con mèo co ro vừa đói vừa lạnh, cứ nhìn mãi về hướng mà Bin sẽ tới. 12:10, vẫn chưa thấy Bin đâu, điện thoại lại hết pin trong hoàn cảnh này, chân tay nó tê cóng vì lạnh, môi thâm tím lại, người run cầm cập, mắt hoa lên với dòng xe cộ ngược xuôi. Cảm thấy không còn sức lực để đứng nữa- ngồi xuống, nó thì thầm

“ Bin ơi, em.. lạnh,... Bin...” cứ như thế không biết bao nhiêu lần.

Tại công ty.

- Nguyên làm chăm chỉ ghê, gần 1 giờ rồi, ngồi làm rảnh vậy, thứ 7 về nghỉ sớm chiều còn đi chơi với người yêu chứ- anh trưởng phòng nhắc nhở- thôi anh về đây

- Gần 1 giờ rồi á, chết thật, em quên mất, em cũng về luôn- Bin vội vàng tắt máy rời khỏi công ty.

1:15pm.

Bin chạy xe như bay đến ngay trường nó, nhìn quanh quất không thấy Nấm đâu

- Đứng đâu ta? hay về rồi? à điện thoại!

“ thuê bao quý khách vừa gọi...”

- Nấm, Nấm ơi- Bin gọi vang, không thấy ai, quyết định gạt chân chống xe, đi tìm, chạy vào trường không thấy, Bin quay ra, đang ngó nghiêng thì thấy nó đang ngồi tựa hẳn vào tường, gục đầu trên ba lô, tiến lại gần, Bin lay- Nấm, về thôi em, anh xin lỗi, anh quên mất thời...Nấm, sao em nóng thế này, Nấm!

Bin vội vàng đỡ Nấm lên xe, phủ áo mưa cho cô bé, rồi 1 tay giữ Nấm, 1 tay chạy xe về nhà. Bé Nấm trên tay cho đến khi vào nhà, đặt Nấm nằm lên giường Bin vội vàng mở tủ lấy quần áo, định thay thì chợt khựng lại.

Bin vội vàng chạy xang nhà hàng xóm gõ cửa:

- Chị Hà ơi, chị Hà

- Ai đó?
- Em Nguyên nè chị, em nhờ chị 1 xíu được không?
- ừ, em nói đi
- Nắm nó ngấm nước mưa, ướt đồ, chị sang thay hộ em, em con trai- Bin ngượng ngùng
- ừ để chị

Sau khi chị Hà thay đồ cho Nắm, Bin lấy mền ủ ấm. Sờ trán nóng ran, Bin vội vàng chạy đi lấy túi chườm trán và cấp nhiệt độ cho nó, rồi bắt bếp nấu cháo. Chốc chốc lại chạy vào xem nó thế nào, rồi lại chạy ra bếp. Cháo chín Bin gọi nó dậy, mãi mà nó vẫn cứ mê man, đành dứt cháo cho nó, được nhiều hay bấy nhiêu, rồi lại lấy thuốc dạng nước cho nó uống. Mãi lo quên mất mình cũng chưa có gì vào bụng từ trưa trong khi đồng hồ đã đổ chín tiếng. Mắt nó vẫn nhắm ghiền nhưng nhiệt độ đã hạ, Bin nhìn nó ngủ mà lòng cảm thấy có lỗi vô cùng, thấy gương mặt xanh xao lại càng lo, nắm bàn tay của nó rồi gục xuống ngủ lúc nào không hay.

Ánh nắng của 1 ngày mới chiếu rọi vào mặt nó, mở to mắt nhìn xung quanh là phòng mình, nó ngạc nhiên không hiểu đang ở trường lại về nhà bằng cách nào, nó chỉ nhớ mơ hồ là nó đã rất mệt mà Bin thì chưa tới, rồi hình như có ai đó gọi nó. Nhìn sang bên nó thấy Bin gục đầu ngủ ngon lành, tay vẫn nắm chặt tay nó, 1 thứ cảm giác gì đó khó nói cứ nhẹ nhàng xâm chiếm lấy nó. Vậy là Bin đã chăm sóc cho nó, nhìn mặt Bin ngủ nó cứ cảm thấy quen quen, thoáng như đã gặp đâu đó... Dòng suy nghĩ của nó bị cắt ngang khi nó thấy Bin cử động

- Tỉnh rồi hả? xem nào, uhm hạ sốt rồi, đói rồi nhỉ, chờ anh xíu anh nấu cháo cho nhé- Bin vội vàng rời khỏi phòng nó, để lại sau lưng ánh nhìn và nụ cười hiền.

Cả ngày hôm đó, nó được Bin quan tâm rất kỹ, cái gì cũng nhường, hỏi han, cũng không giành remote như mọi khi, nó cảm thấy Bin y như 1 con người khác hoàn toàn, à không phải nói là nó nhận ra 1 người có vẻ ngoài lạnh lùng và hay châm chọc nó lại có lúc biết quan tâm, chăm sóc, lo lắng cho nó, có chút gì đó cảm ơn, quý mến nhiều và lấn lấn trong lòng.

Và rồi mọi việc cũng sẽ không có gì thay đổi cho lắm nếu 1 ngày.

Đang loay hoay cắt sách vào tủ, nó làm rớt cuốn lưu bút xuống đất. Mỉm cười, nó nhặt lên và ngồi đọc lại say sưa từng trang giấy

“ Chúc mày luôn thành công và may mắn- bạn của mày Duy heo(heo là mày đặt đấy nhá)”

“ ... Viết trộm trong giờ văn, mặc dù đang học văn nhưng tao chỉ có khả năng văng được bấy nhiêu chữ thôi mày ạ...”

“ Mày thi tốt nhá, có người yêu nhớ báo tao biết, chiến hữu đấu võ mồm của tao ơi, sắp xa Việt Nam rồi, hic hic, ề mà mày yêu thằng nào phải cỡ cái thằng hồi lớp 10 vô tình mày với nó đụng nhau khi đang rượt tao đấy nhé...”

Đọc tới đây, nó chợt khựng lại, những hình ảnh lần lượt chạy qua trong tâm trí nó.

Quay trở về 5 năm trước, khi ấy nó là 1 cô bé học lớp 10. Tiếng nó hét lên làm giật mình cả lớp:

- Thằng kia!!! mày đứng lại cho tao- nó phi thân qua bàn học, gỡ nhanh đôi giày quăng lại lớp rượt theo thằng Hải chạy dọc hành lang khối chỉ vì thằng bạn gọi nó là...

- Nắm lùn di động ha ha- 2 đứa nó cứ rượt nhau dọc hàng lang rồi lại chạy ào ra sân, tới cuối sân lại vòng sang dãy nhà thư viện-đoàn trường. Hải nhanh chóng chui lủi vào đám cán bộ đoàn vừa đi họp về, vừa chạy vừa la- nước sôi, nước sôi.

Nó lúc này cũng đang cất lực phóng theo sau, nhưng hồi ời, chưa kịp nắm lấy thằng bạn thì nó đã mất đà ngã chúi nhủi vào 1 người khi hấn từ phòng đoàn chui ra.

Nó nằm gọn trong vòng tay của hắn, còn hắn thì đang nằm đè lên nó. Mắt mở to, nhìn chăm chăm vào hắn, chớp liên tục.

- Có sao không bé?- hần nở 1 nụ cười rồi đứng dậy kéo nó lên
- À, ừ, em không sao- nó vội vàng đứng dậy, mặt còn chưa hoàn hồn thì vội vàng quay lưng chạy đi, vừa ngưỡng vừa tức- cái thằng chết bầm, chết với tao, mà ...công nhận đẹp trai thật.
- Nghĩ lại nó chợt mỉm cười, đã lâu quá rồi, nếu không xem lại chắc nó cũng đã quên mất anh chàng ấy.
- Chợt, nó mở to mắt, rùng người, véo mạnh vào má, mắt nó chớp liên tục, không phải vì đau mà là vì cái ý nghĩa vừa lóe lên trong đầu nó.
- H..ă...n!- nó lắp bắp- B..i..n... Không... Thề... Nào- nó hét lên
- Gì vậy năm?- Bin nói với sang phòng nó
- Không thề nào, không thề như vậy được- nó lắc mạnh đầu, đập tay lên trán
- Gì vậy?- Bin vội vàng chạy sang phòng nó.
- Ngước mắt lên nhìn Bin, nó nuốt ực nước bọt, vội vàng đứng dậy, xua tay:
- Không có gì, anh ra ngoài ngay, phòng con gái- nó đẩy Bin ra khỏi phòng, đóng cửa lại rồi tựa hần vào cửa.
- Ô cái con nhóc này- Bin bật cười trước vẻ bối rối của nó, hét to lên- thấy hết rồi còn bày đặt ngưỡng.
- Cái gì?- nó mở ngay cửa, trợn mắt, bặm môi nhìn Bin vẻ ngạc nhiên hết sức- anh nói cái gì mà thấy hết
- ờ thì ... không có gì- Bin cười nhếch môi
- Khai mau, anh thấy cái gì- nó hỏi dồn, mặt dữ tợn
- Thì hôm em bệnh, anh thấy hết rồi- Bin gật gù, cười cười nhìn nó
- Là sao?!- nó trợn tròn mắt
- Thì anh thay đồ cho em- Bin nhúng vai, cười.
- CÁI GÌ- mở hết volume- ANH... !!!
- Haha, mới hù có 1 xiu mà sợ xanh mặt, nhóc nhát quá, Nấm nhát cáy, haha

3. Chương 3

Từ cái ngày phát hiện ra Bin chính là anh chàng năm nào nó ngã nhào vào thì mọi thứ với nó có sự đổi khác.

Nó bắt đầu quan sát Bin kĩ hơn. Gương mặt Bin đã đổi khác rất nhiều từ khi nó gặp năm lớp 10 hay do thời gian lâu quá nó không nhớ rõ, nó nhận ra Bin có 1 nụ cười rất đều, chỉ nhếch mép lên khi đấu khẩu với nó, nhưng khi cười sáng khoái nhìn trông .. dễ thương cực.

Hần ta cao hơn nó cả 1 cái đầu mà nhiều khi tức khí muốn túm tóc hần thì nó phải dùng hết sức lực nhảy lên vai rồi vò vò tóc hần trong tay, cái cảm giác những ngọn tóc dính chằm chằm vào tay rất tuyệt.

Hần là 1 kẻ sạch sẽ tinh tươm khi ra đường nhưng cực kì bẽ bộn trong phòng.

Hần là 1 người sành ăn, giỏi nấu nướng nhưng mắc tội hay tỉ tê chê bai khi nó đổi món mới cho bữa cơm.

Hần hay nhìn nó từ đầu đến chân, tay sờ cằm rồi gật đầu khen hôm nay trông... khác người hơn hôm qua, cũng chỉ vì nó búi tóc cao, hay đeo lên tay những phụ kiện do nó sáng tạo.

- Tối nay có mưa sao băng đó, mai nhóc có đi học không ? mai anh được nghỉ anh em mình thức đêm coi đi- Bin nhìn nó trong khi nó đang mải với phim hoạt hình Tom& jerry

- Mai à...để em nhớ xem... ca 3 quản trị tiền sảnh...thức cũng được.

11 :45 pm. Nó kệ nệ kéo 2 cái ghế ra ban công, rồi thả lỏng người ngửa mặt nhìn sao đêm. Trời trong không 1 chút mây, mắt hướng về phía ngôi sao đang lấp lánh mà theo nó là đẹp nhất, mỉm cười.

- Cửa em nè- Bin chìa ly yaourt cafe đá
- Thanks ! anh lại cafe đen đây à, uống rồi khỏi ngủ nhé- nó nhún vai
- Cafe đen cho nam tính, với lại thức thì mới xem được sao băng chứ- Bin cười cười
- Eo, em mà có cafe đắng hay trà đặc thì cũng ngủ tuốt, hờ hờ
- Ngủ như heo ấy
- Xì, uống cafe nhiều nổi mụn, mặt em dạo này toàn đèn đây
- Thế anh mới làm yaourt cho em, nhưng mà biết cái mặt mốc em thế nào cũng chĩa cafe của anh nên cho cafe lên trên, khỏi ồn ào đòi uống cafe với anh nhá- Bin nhìn nó
- Hờ hờ, Bin hiểu em nhất, số 1- nó đưa tay
- Sao băng kìa

Nó vội vàng nhìn theo tay Bin

- Woa! Đẹp ghê- nó reo lên thích thú
- Ước chưa?
- Ước chi?- nó ngạc nhiên
- Con gái bọn em đứa nào chả ước khi thấy sao băng- Bin ra vẻ hiểu biết
- Hờ hờ, nhầm hàng, em đây không thèm
- Nhóc này đúng là khác người thật- Bin lại cười đều

Nó không nói gì, chỉ cười cười, thật ra nó không cần ước gì cả, chỉ mong là khoảng thời gian vui vẻ cứ như vô tận.

Hôm nay trong lòng nó không thấy thoải mái cho lắm, tất cả cũng chỉ vì trưa nay, sau khi vất vả len qua dòng người- xe cộ, chen vào được bãi giữ xe trường, đang chờ lấy vé xe thì nhỏ Vân gọi bảo nó lên làm kiểm tra, bực mình nó hét lên:

- xe tao vất đâu, bà đó lên cơn à, trường không còn chỗ giữ xe nè, kiểm tra cái gì
- Hối hả dựng chân chống rồi chạy như bay vào trường, nhìn 2 thang máy đều đông người, nó quyết định leo thang bộ, lên tới lầu 5, hết hơi nhưng nó vẫn cố chạy tới phòng học, vừa nói nó vừa nhìn cô giáo như năn nỉ:
- cô... cho em xin vào làm kiểm tra
- quá giờ rồi, em về đi- mặt cô không biểu hiện gì
- Nó quay lưng đi ra, lòng buồn không tả nổi, chỉ vì không có chỗ để xe mà đi học đúng giờ cũng thành trễ.
- Cả buổi chiều nằm nhà, nó càng nghĩ càng tức, chẳng buồn nấu cơm tối.
- Cạch- tiếng mở cửa cắt ngang dòng suy nghĩ, ló đầu khỏi phòng, nó nhìn ra hướng cửa.
- Anh về rồi à!
- Em ở nhà á, thế mà anh tưởng đi đâu, vào nhà thấy im re.
- Hôm nay ăn tiệm anh nhá, em không có hứng nấu cơm.
- Sao vậy?
- Chán, chẳng buồn kể.

- Thôi, thay đồ anh chở đi ăn bún bò, hehe.

- Hehe, 5’.

Tô bún nghi thơm phứt phảng phất khói được bê ra cho 2 anh em, Bin lau muống dưa trong khi nó vắt chanh bỏ xa tế cho cả 2 tô.

Ăn xong nó kê nệ vác cái bụng đứng dậy, mặt tươi tỉnh có chút sức sống. Bin chạy xe lòng vòng rồi ghé vào công viên Tao Đàn.

Bước xuống xe, nó đã chạy ngay tới hàng bán thú bông sẫm soi những con vật ngộ nghĩnh, cuối cùng cũng chọn được 1 con chó đội mũ lưỡi trai màu đỏ, đeo cặp chéo và 1 con ếch xanh to.

- Cho anh nè- nó chìa con ếch ra- phải móc vào đây nhá

- Trời, con trai ai móc khóa thú bông- Bin xua tay

- Không móc em giận á- nó xị mặt

- Cười đi- Bin vừa nói vừa chọc vào hông, khiến nó giật bắn lên, cười nắc nẻ- nhìn mặt cũng giống em ghê, nhất là lúc xị mặt- Bin lắc lắc chùm chìa khóa có con ếch

- Xì, em... dễ thương hơn nó- rồi cười vang, cảm thấy quên hết những bực tức ban chiều, nó thấy lòng nhẹ hẳn.

Chọn 1 ghé đá, nó và Bin ngồi ngắm dòng xe qua lại. Bất chợt, mưa! Bin kéo nó đứng lên, nắm tay chạy nhanh ra xe. Khoảnh khắc lúc đó nó ước gì dừng trôi qua, tay trong tay 2 đứa chạy dưới mưa, nó mỉm cười, không phải là cái nắm tay đầu tiên của Bin và nó, nhưng là cái nắm tay đầu tiên dưới cơn mưa rào của Sài Gòn, chạy trong công viên phủ ánh đèn vàng, mặt đất là những chiếc lá đã rụng từ khi nào.

Và nhận ra rằng, nó đã thích Bin mất rồi.

4. Chương 4

Sinh nhật nó.

Sáng sớm, mở mắt chào ngày mới, nó với tay tìm điện thoại.

- Ặc Ặc, 15 tin nhắn mới, cũng may tới qua để ***** im lặng, không thôi khỏi ngủ- nó mỉm cười ngồi đọc thật kỹ từng tin nhắn chúc mừng rồi cẩn thận gửi trả lời.

Quay người kéo mạnh màn cửa, ánh nắng của 1 ngày mới chiếu rọi khắp phòng, chói cả mắt, nó vui vẻ gấp chăn màn và hát

“Khi tôi hai mươi ngõ ngang bạn bè quanh tôi

Đôi khi vu vơ lại thấy cô đơn mình thôi

Có những ước muốn khát khao trong tim thể nào

Rồi chợt thấy nụ cười vào trong ánh mắt

Và rực sáng trong tim niềm tin ước mơ

Mặc quần áo thật đẹp nào ta xuống phố

Để chào đón nhưng gì tuyệt vời nhất

Hello! Chào một ngày mới với bao điều ước mơ

Hello! Chào một tương lai mang bao khát khao.”

Vừa hát vừa nhảy chân sáo ra khỏi phòng, chui ngay vào wc rống hết sức, niềm vui ngập tràn trong nó.

Bước ra và mở tủ lạnh, lục tìm 1 hời vừa đóng cửa tủ lại gặp ngay bộ mặt mới ngủ dậy với mái tóc rối tung tung ngôi của Bin, nó giật bắn người.

- Em làm gì mà mới sáng sớm hét ầm trời vậy- Bin dựa hẳn vào tường, nhắm một con mắt.

- Đi đánh răng đi, nhìn gớm quá, mắt hết đẹp trai- nó đẩy Bin vào wc.

Đến trường với tâm trạng hân hoan, nó xuất hiện trước cửa lớp với nụ cười khoe hết cả... răng lợi

- hé lu- nó vẫy tay chào đám bạn

Không ai đáp lại khiến nó hơi què què, chui vào bàn ngồi, mặt nó nai chưa từng thấy nhìn khắp đám bạn, nhỏ Linh đang chăm chăm gặm bánh mì, thằng Cường gục đầu xuống bàn tiếp tục “mơ về nơi xa lắm”, nhỏ Chi thì cắm mặt với hộp xôi, nhỏ Vân và Ngân thì lằng xằng giành ăn với thằng Tuấn, chẳng ai để ý đến ngày trọng đại của nó, ỉu xìu, nó ngồi im suốt cả buổi.

Trưa về nhà, nó bê tô mì ra ban công, cái nóng của đường xá phai bớt phần nào trên tầng cao thứ 13 của tòa nhà.

Nó ăn chán chê lại lôi điện thoại ra nhìn, không có tin nhắn

“lại quên mất sinh nhật mình rồi” nó nhủ thầm, mắt hướng ra phía xa, tiếng nhạc du dương từ nơi nào đó nhẹ nhàng trong gió

“Tìm một cọng rơm khô

Hạnh phúc đôi khi bất ngờ

Tìm người bạn thân quen

Buổi sớm tươi vui ko ngờ.

Những khi ta buồn

lại đến bên em ta ngồi

Khép mi mơ màng

hạnh phúc trôi qua êm ái...”

Lời bài hát có phần nào giống với tâm trạng của nó- những khi ta buồn- ta thường ngồi lặng ngắm nơi xa xôi, để gió khẽ lùa qua tóc, để thấy ta cần thêm yêu đời.

4:00 pm. Nó đang chăm chút ấy chậu hoa đá và xương rồng thì điện thoại reo inh ỏi

“Em, em biết không trên bầu trời cao, nhìn ánh sao anh luôn nguyện ước..

tình đôi ta mãi mãi không phai....

Em! anh ước khi tìm em bật khóc, anh sẽ lau khô giọt tình buồn, để đôi ta mãi mãi bên nhau....

Mong đêm nay thời gian, đừng trôi nữa để ta không chia lìa, bao yêu thương từ lâu giờ anh nói ra để trao em, đã muốn nói với em, tất cả trong tâm hồn, mà tình yêu đâu chỉ nói bằng lời.....”- Vân is calling

- Gì đó mày?- nó áp điện thoại vào tai, tay vẫn chăm chăm xối đất.

- Con khỉ, còn ngủ hử, dậy mau, 5’, tao dưới nhà, cúp đây- Vân nói thật nhanh trong điện thoại

- ặc, lại sinh viên nghèo có tiền gọi cho “giai” không có tiền gọi cho bạn- nó mỉm cười.

Diện quần jean xanh đậm, áo pull màu đen in hình bộ xương, giày converse đen trắng, kính trắng, mũ bảo hiểm đen, cột tóc màu trắng, nó đứng hếch mặt lên trời trước sự ngạc nhiên của nhỏ bạn.

- Mày làm bò sữa hời nào vậy?- nhỏ Vân nheo mắt

- Con khỉ, tin tao đập mày không- nó bặm môi

- Từ đầu tới chân toàn đen trắng, không phải bò sữa là gì- nhỏ Vân cười nắc nẻ
- Mà dám shock tao, được lắm.
- Thôi lên đi chị 2, đứng đó mà ưỡn ẹo

Xe nổ máy, 2 đứa bon chen qua dòng người giờ tan tầm vào quận 1, ghé vào cửa hiệu bên đường Đinh Tiên Hoàng, Vân kéo tay nó vào trong. Dừng trước ngay dãy váy đầm, nhỏ bạn bốc ngay 2 bộ đầm gửi vào tay nó, nói như ra lệnh

- Thử đi- rồi đẩy nó vào phòng thử không cho nó kịp phản ứng gì.

Sau 3' đánh vật với cái đầm, cuối cùng nó cũng lộ mặt ra khỏi phòng thử với cái dáng vẻ ngại ngùng.

Nhỏ Vân gật gù, mỉm cười búng tay cái soạch.

- Khỏi phải thử cái kia nữa- rồi quay sang chị nhân viên- em lấy cái này. Chị lấy cho em đôi giày số 37 nữa nhá.

- Ê, mà mua cho ai mà bắt tao thử hả- nó lúc này với thắc mắc

Nhỏ Vân vẫn im lặng, tính tiền xong vào lấy quần áo của nó cho vào cái túi kéo tay nó đi khỏi tiệm.

Sang cửa hiệu làm tóc bên cạnh, ấn nó vào ghế, Vân quay sang chị nhân viên:

- Chị làm cho nó trông thật xinh vào nhé- rồi thả đôi giày xuống chân nó ra lệnh- mang vào, kể từ giây phút này trở đi, mà chỉ được phép im lặng, nói 1 tiếng nào là tao “màn thịch” mà á.

30' sau, nó được 1 chiếc taxi hộ tống đến nơi khác, mắt nó lúc này bị bịt kín. Xe dừng hẳn, nhỏ Vân dắt tay nó.

Nó đang tập trung nghe và ngửi để đoán cái nơi mình đang có mặt, tiếng nhạc nhẹ nhàng, tiếng nước chảy, mùi hương hoa thơm dịu dịu, vài giọt nước li ti chạm vào mặt. Vân dắt nó lên từng bậc thang, bước đi chậm chậm như dò dẫm trong đêm tối, tuyệt nhiên không có tiếng người cười nói, nó muốn hỏi Vân lắm nhưng chột nhốt lời nhỏ bạn nên vẫn im re.

“Đêm ngập tràn niềm vui

Mình nắm tay quên đi buồn phiền

Và cùng ngồi bên ánh trăng đêm tuyết vời

Đường đời mình chung bước đi

Dù gian khó ta vẫn luôn cười

Hát lên khúc ca tình yêu rộn ràng

Từng ngọn nến vẫn mãi chiếu sáng suốt đêm dài

Cùng mơ ước sẽ cố giữ hết suốt cuộc đời

Đừng vội buồn em ơi hãy cố quên

Và luôn giữ cho bao niềm vui

Hãy hát vang bài ca yêu dấu

Mình luôn giữ nhé tình bạn hôm nay

Từng ngọn nến vẫn mãi thấp sáng trong đêm thâu

Sinh nhật trong vòng tay ấm áp

Giữ cho yêu thương đừng quên nhau nhé

Hãy giữ trong tim ngày hôm nay

Happy brithday!”

Bài hát vang lên cũng là lúc miếng vải che mắt được tháo ra. Mọi người đều có mặt, đám bạn mà sáng giờ làm nó ủ rũ tưởng rằng đã quên mất sinh nhật nó đang nháy mắt nhau cười vang, nó cảm động rưng rưng muốn khóc.

- Nè, cầm mề nheo, thổi nến đi cô nương- Duy bê chiếc bánh kem lên trước mặt nó.

Hít hơi thổi phù 1 lượt tắt hết 20 ngọn nến trong tiếng vỗ tay chúc mừng của đám bạn, sinh nhật 20 tuổi thật ấn tượng với nó.

Khác hẳn vẻ nghịch ngợm hàng ngày, chiếc đầm vàng ngấn xòe trên gối cùng những họa tiết vector làm nó hiền hơn bao giờ hết. Mái tóc vốn đen dài thẳng mượt luôn được cột gọn gàng nay được uốn xoắn nhẹ, thả bồng bênh. Khuôn mặt nó trở nên xinh xinh với 2 má hồng và đôi môi mỏng chúm chím dưới làn son cam nhạt. Đôi chân trắng của nó được tô điểm bởi đôi cao gót màu vàng nhạt “tông xuyệt tông” trông càng dịu dàng và nữ tính.

Đám bạn nhìn nó gật gù nể phục con mắt thẩm mỹ của nhỏ Vân, mấy đứa con gái cứ xoay xoay nó, khiến nó càng đỏ mặt.

- Chúc mừng sinh nhật Năm

- Anh Bin- nó cười đỡ món quà- sao anh biết mà tới- nó ngạc nhiên

- Ngày quan trọng thế này mà thiếu anh trai sao được- Vân cười ma mãnh- hôm bữa tao mượn máy xem thấy số anh Bin nên lưu lại thôi.

Tiệc tàn.

Vẫy tay chào đám bạn, nó cười tíu tít mắt.

- Thôi anh Bin đưa nó về cẩn thận nhá, em cũng đi đây- Vân vẫy tay chào nó

- Lên xe thôi- Bin chìa mũ bảo hiểm

11:00pm. Ngồi sau xe Bin, nó không tự nhiên như mọi hôm vì đang mặc váy, tay nắm chặt càng xe. Nó bặm môi, gió thổi tóc cứ bay vào mặt. Mỗi khi ai đi ngang qua nhìn là nó lại ngại. Chưa bao giờ nó tự tin về vóc dáng của mình, vì thế chưa bao giờ nó dám mặc váy. Ngày hôm nay, cái ngày mà nó vui nhất thì cũng là ngày nó ngại nhất vì lần đầu tiên nó diện đầm trước bao nhiêu người.

- Em làm gì mà cứ cúi đầu miết vậy

- Em... đang ngại

- Ngại?

- Tự nhiên nhỏ Vân bắt mặc váy, làm giờ em thấy ai cũng nhìn, kì kì- mặt nó méo xẹo

- Này nhóc, em làm gì mà mất tự tin thế, anh nhớ em rất bản lĩnh đấu khẩu với anh mà

-

- Hôm nay em xinh lắm!

- Hả? anh nói gì? Xe chạy ồn quá em không nghe

- Không có gì, ôm anh chặt vào anh chạy nhanh về không bãi giữ xe đóng cửa- Bin kéo tay nó ôm ngang eo mình.

Nó ngạc nhiên, lần đầu tiên nó ôm Bin, bao nhiêu lần anh chở nó là bấy nhiêu lần nó luôn nắm càng xe. Tim nó đập nhanh, mặt nó bắt đầu ửng đỏ, hơi ấm từ tấm lưng to của Bin truyền sang người làm nó quên mất cảm giác lạnh của sương đêm, người nó cũng bắt đầu nóng ran khi ôm eo Bin, gần thật gần nó nghĩ được cả mùi cơ thể Bin.

Về tới chung cư, nó bước xuống xe, lóng ngóng với chiếc đầm và đôi giày cao gót khiến nó chông chênh, bước chậm vào bãi giữ xe nó cứ ngại trước ánh mắt của mọi người.

Thấy vậy Bin kéo tay nó vào thang máy, do không để ý nó vấp phải rãnh của cửa thang máy ngã nhào, Bin vội vàng ôm chăm lấy nó- lần thứ 2.

Tim nó đập thành thịch, 2 mắt nhắm nghiền, môi cắn chặt. Cứ thế Bin ôm nó vào lòng chờ tới khi thang máy dừng ở tầng 13.

- Đi thang máy hoài mà vẫn sợ à- Bin chọc nó
- Anh biết là em sợ không gian ngột ngạt mà- nó cười méo xẹo
- Em còn sợ con thằn lằn, yếu bóng vía nên cũng sợ ma, hehe- Bin đẩy cửa chìa tay xin mời.
- Hôm nay tha cho anh vì em đang vui.

Tối đó nó đi vào giấc mộng với nụ cười trên môi. Phòng bên, Bin đang chông đèn làm việc trên máy tính, liếc nhìn đồng hồ trên màn hình, đã 1:00am. Chắc nhóc Năm đã ngủ khi, hôm nay trông nhóc xinh thật! lần đầu tiên thấy nhóc với chiếc đầm vàng, mắt long lanh, má ửng hồng, khác hẳn dáng vẻ lóc chóc, nghịch ngợm thường ngày. Cả mùi nước hoa nhẹ nhẹ làm mình cũng cảm thấy có chút gì đó hồi hộp. Ngay lúc nhóc ngã chúi trong thang máy, thật buồn cười, vẻ mặt ngại ngùng trông đáng yêu ra phết. Hóa ra cô nhóc đó cũng ra dáng con gái đấy chứ.

5. Chương 5

Mùa hè của năm thứ ba đại học kết thúc với nhiều kỉ niệm. Nó đã có một công việc làm thêm ưng ý tại quán Pizza trên đường Hùng Vương ở quê, tích lũy được kha khá kinh nghiệm.

Hai tháng hè trôi đi là khoảng thời gian nó vui đầu với công việc ban ngày, vui chơi với đám bạn phổ thông ban đêm, và hạnh phúc với những tin nhắn phá Bin lúc về khuya.

Cái cảm giác nhớ nhung luôn kề bên nó, muốn thấy Bin mỗi sáng với mái đầu rối tung, muốn nghe giọng Bin chọc nó khi đi làm về, muốn thấy Bin cười khi ra ban công hóng gió, muốn giành remote với Bin vào ngày chủ nhật, muốn nghe Bin tỉ tê chê bai các món nó nấu- mặc dù môn Chế Biến Thực Phẩm nó đạt 9.0, và muốn được ngồi yên sau xe Bin để cảm nhận được mùi, hơi ấm từ cơ thể Bin.

Quay trở lại Sài Gòn, nó đã là cô sinh viên năm cuối với nhiều thức cần phải lo toan, những mục tiêu cần hoàn thành trước khi ra trường.

Tháng 11 trôi qua chậm với khoảng thời gian yên bình.

“Em, em biết không trên bầu trời cao, nhìn ánh sao anh luôn nguyện ước..

tình đôi ta mãi mãi không phai....

Em! anh ước khi tìm em bật khóc, anh sẽ lau khô giọt tình buồn, để đôi ta mãi mãi bên nhau....

Mong đêm nay thời gian, dừng trôi nữa để ta không chia lìa, bao yêu thương từ lâu giờ anh nói ra để trao em, đã muốn nói với em, tất cả trong tâm hồn, mà tình yêu đâu chỉ nói bằng lời.....”- Bin is calling

- Tối nay anh trực đêm nên về trễ, buồn ngủ thì cứ ngủ trước đi, nhớ đóng cửa cẩn thận.
- Em biết rồi, vậy mấy giờ anh về- nó nhìn đồng hồ.
- 11h anh giao ca. À nếu em sợ thì gọi bạn sang ngủ chung, không sang nhà chị Hà chơi đi.
- Em biết rồi, bye anh.
- Bye

8:00pm. Chương trình thời sự đã hết, nó ngược nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn khắp phòng.

Ngày bé, cứ mỗi lần mẹ đi chợ, bố đi làm, chị đi học, mình nó ở nhà dù ban ngày nhưng nó vẫn sợ. Mỗi lần mẹ khóa cửa đi chợ, 1 mình bên trong, nó đi khắp nhà kiểm tra xem tất cả cửa đóng chưa, rồi trèo lên giường, ngồi dựa sát tường, mắt hướng về phía cửa sổ mở ra đường trông cho tới khi mẹ về. Hễ có tiếng động gì lạ, mắt nó lại nhìn quanh, khuôn mặt hiện lên nỗi sợ sệt, lại càng ngồi sát vào góc tường, có tiếng xe chạy qua nó lại ngồi bật dậy hi vọng đó là mẹ. Mỗi lần thất vọng là nỗi sợ của nó lại dâng lên.

Bây giờ khi đã lớn, nó vẫn sợ cái cảm giác cô đơn khi ở 1 mình vào ban đêm. Tiến lại gần dần đĩa, chọn cái đĩa có bài hát ưng ý nhất, nó mở máy, vượn âm thanh thật lớn rồi vác ghế ra ban công, nhìn phố xa xe cộ qua lại nó cảm thấy đỡ sợ.

“Em, em biết không trên bầu trời cao, nhìn ánh sao anh luôn nguyện ước..

tình đôi ta mãi mãi không phai....

Em! anh ước khi tìm em bật khóc, anh sẽ lau khô giọt tình buồn, để đôi ta mãi mãi bên nhau....

Mong đêm nay thời gian, đừng trôi nữa để ta không chia lìa, bao yêu thương từ lâu giờ anh nói ra để trao em, đã muốn nói với em, tất cả trong tâm hồn, mà tình yêu đâu chỉ nói bằng lời.....”- Vân is calling

- Tao nghe nè

- Hừ

- Con khỉ, còn chọc tao hả

- Xì, biết mày đang sợ ma nên tao gọi hỏi thăm mày chết nhất chưa thôi, hehe

- Ôi trời ơi, mưa to, nay mày đại gia gọi cho tao, sao không để tiền gọi cho trai nhĩ- giọng nó châm chọc

- Hờ hờ, có đại gia lo tiền card rồi

- Hả?! lại anh nào nữa- nó hí hửng- có KFC ăn không mày

- Để tao xem, chắc cũng sắp có.

- Đẹp trai không- nó tò mò

- Đẹp

- Chà chà, ghê vậy ta, bữa nào dắt ra cho tao chiêm ngưỡng dung nhan 1 cái nhá

- Yên tâm, ngày ấy không xa, mà mày gặp rồi chắc thấy cũng bình thường

- Là sao mày?

- Hehe, bí mật

- Hehe, mà sao biết tao ở nhà 1 mình- nó thắc mắc

- Tao cài điệp viên trong nhà mày rồi, hehe

Cuộc điện thoại kéo dài 20' với Vân làm nó quên đi nỗi sợ.

Ngồi suy nghĩ miên man, nó nhớ lại hôm sinh nhật, nó đã rất hồi hộp khi Bin kéo tay nó ôm eo và cả lúc Bin ôm nó vào lòng trong thang máy, giờ nghĩ lại, tim nó vẫn còn đập nhanh.

Chiếc đầm được nó treo cẩn thận trong tủ, thỉnh thoảng nó cũng mang ra ngắm nghía rồi lại cất vào.

“Khi gặp nhau, tình yêu hé nở nụ cười

Nắng mai làm hồng đôi tim ấm nồng

Bao mộng mơ, ước muốn luôn luôn làm anh vui

Lòng thầm mang ơn trời đã cho anh gần em...

... Để em được sống mãi với tiếng yêu đầu chất ngất khi ta gặp nhau...

...Để em được thấy mãi những khi anh cười

Thấy mãi anh trong niềm vui
Và sẽ mãi luôn được gần bên anh....”

6. Chương 6

“ ăn bún bò không?”- Bin’s message

“ ăn”- reply

Dạo này Bin hay đi làm về trễ, mỗi lần về là mua đồ ăn khuya vì biết thế nào nó cũng thức chờ cho tới khi thấy mặt Bin.

Nó cũng trở nên chăm chỉ với môn anh văn chuyên ngành kể từ khi phải liên tục chờ cửa.

- Dạo này bận lắm hả anh?- nó hỏi thăm Bin trong khi đang măm món bún yêu thích

- à, ờ, cũng... hơi hơi- Bin ngập ngừng

- Hay về trễ nên mua đồ ăn cho em hòng bịt miệng chứ gì- nó trề môi

- Trời, ai làm thế, anh ...chỉ muốn vỗ béo heo con chờ ngày xuất chuồng thôi- Bin nhếch môi, nở nụ cười đều không chịu được

- Anh được lắm, đi đập đầu vào gối đi- nó ném cái gối trên sofa vào Bin.

.....

- Tối nay đi café nhá- Duy đề nghị

Đứa nào cũng gặt đầu, riêng nhỏ Vân lắc đầu xua tay

- Thôi, cho tao cancel chiều này đi, có hẹn rồi

Nó nheo mắt nhìn Vân với nụ cười ma mãnh, nhỏ bạn cứ tùm tùm cười trong ánh mắt nghi ngờ của cả đám.

Café Nhật Ký Tình Yêu- Love Diary coffee, from the diary where the love began...

Vẫn chỗ ngồi quen thuộc, nó cùng đám bạn yên vị ngắm khung cảnh khá thơ mộng. Chỗ ngồi yêu thích của tụi nó là tầng 2, sát ban công, phóng tầm mắt bao quát toàn cảnh của quán, nhìn những đôi tình nhân ngồi xung quanh hồ nước, hay những con người chăm chú bên máy laptop trong khu wifi. Nó thích góc sát tường nơi có dây kim đồng hồ, dạ yến thảo phủ lò xo, với tay 1 chút là chạm vào những hạt nước bắn ra từ phía bức tường đá khá đẹp dưới nền đèn chiếu màu trắng và máy quạt siêu tốc, hương hoa trà thoang thoảng dịu nhẹ, trên bức tường bao bọc quán là dây leo được uốn thành hình 2 đứa trẻ 1 trai 1 gái đang mi nhau, phải khéo lắm mới nhìn thấy được hình ảnh ngộ nghĩnh ấy. Và từ góc nhìn này nó có thể ngắm từng chuyến tàu qua lại trước quán 1 cách khá rõ ràng không bị tán cây che khuất.

Nó thích tiếng còi tàu lửa hú vang khi chạy ngang qua, thích cái không gian rất thơ mộng với hoa cỏ và nước chảy róc rách và thích ngồi đọc những dòng hỉ ngộ ái ố của nhân gian qua những trang nhật ký của quán.

Nhận quyển nhật ký từ tay anh Hòa phục vụ, nó mỉm cười mở ra và đặt bút viết.

“ Ngày 12 tháng 12, hôm nay G8 lại tụ tập nhưng thiếu mất nhỏ Vân, vẫn chỗ ngồi quen thuộc, không gian quen thuộc, nhưng trong lòng lại mang 1 tâm trạng khác. Tình yêu làm con người ta thay đổi, cười nhiều hơn, vui nhiều hơn và hạnh phúc hơn...”

Xong xuôi, nó cùng mấy đứa con gái lại chụm đầu đọc mấy trang giấy trước. Quyển nhật ký được làm từ lúc quán mới mở, tính ra đến bây giờ đã có rất nhiều quyển giấy A4 được đóng tập. Mỗi bản, khách sẽ được phát 1 tờ giấy A4 và viết đó những gì mình thích, vì thế khi lật từng trang giấy sẽ thấy nào là thơ, truyện tình yêu, lời bài hát và cả những bức họa khung cảnh nên thơ của quán.

.....

Tối nay Bin lại về muộn, nó nằm trong phòng đọc cuốn Oxford yêu thương của Dương Thụy, mắt khá mỏi và muốn nhắm lại nhưng lý trí thì chưa cho phép đi ngủ vì Bin vẫn chưa về, nhìn đồng hồ 10:15pm, nó thở dài rồi nhắm mắt lại, tần suất đi đêm của Bin tăng lên đáng kể, dạo này lại hay tủm tủm cười khi đọc tin nhắn khiến nó nhiều lần ngạc nhiên trước bộ dạng như thế của Bin.

-Tạm biệt anh nhé, về xem Nguyên thế nào- Vân vẫy tay chào Bin.

- ừ, anh về đây, chào em, chúc em ngủ ngon- Bin đề máy

- Ngủ ngon

Trên đường về nhà, Bin cố gắng chạy thật nhanh, anh đang băn khoăn không biết Nấm đang làm gì. Cả buổi ngồi xem phim 500 ngày yêu với Vân mà anh cứ ngáp hoài, không hiểu vì bộ phim chán hay vì anh cũng lấy bệnh của Nấm là không thích chui vào rạp xem phim.

Từ dạo sinh nhật Nấm tới nay, Bin đã bắt đầu hẹn hò với Vân, thật sự anh cũng không thể ngờ Vân lại là người gọi điện thoại lời anh khỏi đám máy móc để tới dự sinh nhật Nấm, nếu không chắc anh cũng quên mất. Và càng ngạc nhiên hơn khi sau hôm đó Vân lại chủ động nhắn tin hỏi thăm đã ăn trưa, rồi ngủ ngon không, thẳng thắn mà nói có lẽ Vân là người cầm cưa, còn anh là kẻ bị động chịu để Vân cưa.

Ban đầu anh cũng chỉ nghĩ anh em nhắn tin vui qua lại cho đến khi Vân nói để ý mình anh hơi ngỡ ngàng, nhưng chính Nấm lại bảo anh ể khiến anh suy nghĩ và quyết định quen với Vân để xem có thật sự mình không thể rung động trước phụ nữ không.

Từ ngày chính thức yêu nhau, tối nào đi chơi về anh cũng thấy hơi áy náy vì để Nấm ở nhà một mình trong khi biết rõ Nấm là đứa nhát gan, sợ bóng tối, nên luôn mua đồ ăn về cho Nấm.

Đứng trước cửa nhà, Bin hít một hơi thật sâu, mỉm cười thật tươi rồi đẩy cửa bước vào nhà.

Phòng Nấm vẫn sáng đèn, còi giấy nhẹ nhàng, Bin nhón chân vào phòng của Nấm, thấy cô bé đã ngủ say từ lúc nào trên tay vẫn cầm cuốn truyện. Nhẹ nhàng rút cuốn truyện đặt lên bàn rồi kéo chăn đắp cho Nấm, nhìn gương mặt khi ngủ của Nấm thật dễ ghét, cái mặt hếch lên cao, hai tay nắm hờ, Bin vuốt những sợi tóc vươn trên môi hồng đang khẽ mỉm cười của Nấm, chắc cô bé đang mơ 1 giấc mơ đẹp.

Sáng hôm sau.

“Em, em biết không trên bầu trời cao, nhìn ánh sao anh luôn nguyện ước..

tình đôi ta mãi mãi không phai....

Em! anh ước khi tìm em bật khóc, anh sẽ lau khô giọt tình buồn, để đôi ta mãi mãi bên nhau....

Mong đêm nay thời gian, đừng trôi nữa để ta không chia lìa, bao yêu thương từ lâu giờ anh nói ra để trao em, đã muốn nói với em, tất cả trong tâm hồn, mà tình yêu đâu chỉ nói bằng lời....”- tiếng chuông điện thoại reo inh ỏi khiến nó thức giấc, mò mẫn tìm điện thoại, nó bắt lên nghe với giọng ngái ngủ.

- alo.

- dậy đi chị 2, lên lớp, giữa tiết 2 kiểm tra giữa kì- tiếng Chi chậm rãi khiến nó giật mình ngồi bật dậy nhìn đồng hồ, miệng nó há hốc, tắt máy và phóng như bay vào wc.

Tối qua nằm chờ Bin nó ngủ quên lúc nào không hay, hậu quả là không cài báo thức nên giờ phải ba chân bốn cẳng chạy lên trường.

Sáng nay khi anh ra khỏi nhà Nấm vẫn còn ngủ, chắc sáng nay nhóc không có tiết. Vừa ra khỏi nhà, anh đã nhận được tin nhắn chúc ngày mới tốt lành của Vân, anh cũng nhanh chóng gửi trả lời với một lời chúc tương tự.

Tan giờ làm, Bin chạy sang nhà trọ của Vân đón cô đi dạo phố. Vân xinh xắn trong chiếc áo thun màu hồng nhạt khoác ngoài chiếc áo lửng hồng phấn và quần jean trắng, đôi môi căng mọng với son bóng màu hồng, ánh mắt hấp háy niềm vui sau cặp kính 2 diop.

Vân sở hữu đôi mắt đen tròn, sống mũi cao, môi chẻ cảm cũng chẻ, nói chuyện rất duyên với giọng nhẹ nhàng và nụ cười rạng rỡ. Nhiều lần đi chung Bin bắt gặp những ánh mắt lạc lối của các cậu con trai khi nhìn thấy Vân, anh cũng thấy vui khi có được người yêu xinh xắn.

Ghé vào quán bún bò quen thuộc, cô chủ quán tươi cười chào:

- Nay không dắt em gái theo à?

- Dạ không, em cháu mắc đi học anh văn- Bin vừa nói vừa kéo ghế cho Vân.

- Anh với Nguyên hay đi quán này lắm à- Vân hỏi.

- Ủ, quán ruột- Bin cười và lau đĩa, muống.

Hai tô bún thơm phức được mang ra, Bin đưa cho vân muống đĩa. Như thói quen khi đi với Nấm, anh gấp rau vào tô và hơi ngạc khi Vân trề môi:

- Anh không gallant gì hết, chả chịu nêm cho em.

- À... ừ để anh nêm- Bin chợt nhớ lại khi đi với Nấm, hai anh em luôn chia nhau nhiệm vụ riết thành quen- xin lỗi em nhé, tại anh quen khi đi với Nấm, nhóc nêm cho 2 tô còn anh lau đĩa muống- Bin cười cười.

- Anh đang đi với em- giọng Vân hờn dỗi.

- Thôi mà, cho anh xin lỗi, anh sẽ rút kinh nghiệm- Bin đá lông nheo với Vân, nở một nụ cười cầu hòa khiến cô cũng siêu lòng.

Dạo 1 vòng hồ con rùa, Bin chợt nhớ đến câu nói đùa cùng Nấm khi anh chở đi dạo vòng quanh hồ, khẽ cười.

“ tại sao gọi là hồ con rùa hả anh?”

“ chắc tại có rùa trong đó”

“ xì, nước cạn thì mờ, làm gì có con rùa nào, anh làm như hồ Gươm ấy”

“ sao không, chả phải hôm trước anh vớt cho em con rùa xanh cốm làm móc chìa khóa cũng từ hồ con rùa này đấy, hehe”

“ đồ quỷ”

- Em có lạnh không?- Bin hỏi khi thấy vòng tay của Vân ôm anh chặt hơn.

- Có chút chút- Vân tựa cằm vào vai anh nói khẽ.

- Cũng chịu lạnh kém nhỉ, nhóc Nấm đi đâu cũng áo khoác.

7. Chương 7

- Cái cravat màu xanh sọc trắng này hợp với anh Bin nè- nó reo lên sung sướng khi nhìn thấy chiếc cravat ưng ý với sở thích của Bin.

- May làm gì la to dữ vậy, cả siêu thị ai cũng nghe giọng mày hết á- Linh nhắc nhở.

- Hi, em biết lỗi rồi- nó cười.

- Tao nghĩ cái này hợp với anh hơn đó- Vân đưa lên chiếc cravat caro đỏ trắng- cái này hợp với màu áo đồng phục của công ty anh.

- Ủ, nhưng mà tao vẫn thích cái này hơn- nó gật đầu đồng ý, rồi quay sang lấy cravat bỏ vào xe đẩy của bọn nó, còn Vân cũng bỏ chiếc kia vào.

Rời khỏi hàng đồ nam, đám con gái chúng nó kéo nhau sang gian hàng khuyến mãi. Lựa được mấy cái áo ưng ý, nhỏ Linh- Chi chui tọt vào thử đồ giao nhiệm vụ trông coi xe đẩy và điện thoại cho nó.

- Mày thấy cái này thế nào- Vân đưa chiếc đầm caro đỏ đen có đính kim tuyến dưới gấu váy lên hỏi ý nó.

- Cũng đẹp, đi thử đi- nó gật đầu.

- Cầm dùm tao điện thoại- Vân đưa cho nó rồi đi vào phòng thử.

Nhỏ Linh í ới gọi nó:

- Ê mày, nhìn được không?

- Cũng được.

Đang nói chuyện với Linh thì điện thoại Vân reo vang, nó nhìn vào màn hình

“ Honey is calling-09059218XX”, sững sờ, nó không tin vào mắt mình, nhìn lại 1 lần nữa, là số của Bin, nó cố gắng bình tĩnh lại phòng thử đồ gõ cửa:

- Vân ơi, có điện thoại.

- Ai vậy mày?- Vân nói vọng ra.

- Là...số lạ- nó ngập ngừng, không hiểu sao nó muốn nghe cuộc điện thoại này đến thế, nó không thể nào nói là Bin gọi được- tao nghe hộ mày nhé!

- Ừ.

Tay nó lạnh cóng, nhắm mắt lấy bình tĩnh, nó bấm nút nghe và hạ giọng:

- Alo.

- Vân ơi, tối nay anh bận đột xuất không đi chơi với em được, anh xin lỗi, anh...- Giọng Bin vang lên trong điện thoại.

Tai ù đi, không tin vào những gì nó vừa nghe thấy, Bin và Vân đang cặp kè ư, cảm thấy khó chịu, giọng lạc đi:

- Anh... Vân đang bận...không nghe điện thoại được... anh gọi lại sau nhé- nói rồi nó tắt máy khi vừa nghe Bin gọi tên mình.

- Nắm!

Tiếng títt títt khô khốc vang lên khiến Bin lặng người, cảm giác tội lỗi bủa vây lấy anh, lâu nay anh vẫn không muốn Nắm buồn khi biết anh đang quen với Vân. Anh luôn tìm cách giấu diếm nhưng khi nghe tiếng Nắm đứt quãng trong điện thoại, anh hiểu rằng hành động của mình đã phạm phải một sai lầm to lớn. Cả buổi làm việc anh cứ ngóng đến lúc ra về.

Đầu óc nó trở lên trống rỗng sau cuộc điện thoại đó, nó đã hiểu ra mọi việc. Bấy lâu nay nhỏ bạn thân không cùng nó dạo phố ban đêm là do đi chơi với Bin. Còn Bin, lấy cớ làm thêm về muộn đi chơi với Vân. Nó khó chịu thấy rằng mình bị lừa dối, cổ họng nghẹn lại vì tức.

4. Chợt nhận ra

Từ lúc biết Bin và Vân yêu nhau, nó như trở thành một con người khác hoàn toàn. Nó ít cười, ít nói, trầm tư hơn.

Bin dường như cũng cảm nhận được nỗi buồn nơi nó, không khí trong nhà cũng chùng xuống hẳn.

Nó cứ im lặng, chỉ nói những khi cần thiết, và luôn trốn trong phòng.

Bin ghét sự im lặng của nó, anh thích nghe nó nói, thích thấy nó cười, nhưng giờ đây với anh điều đó như là thứ xa xỉ. Lòng anh cũng nặng trĩu, những buổi đi chơi với Vân cũng không thấy thoải mái.

Một ngày đẹp trời giữa tháng 2. Không khí lạnh bất chợt tràn vào miền Nam xoa dịu đi cái oi ả của thời tiết. Nó nằm dài trên giường, ngày đẹp trời lại trùng vào thứ sáu nên nó được nghỉ, cố gắng chui tọt trong chăn vừa tránh lạnh vừa tránh gặp mặt Bin.

Tiếng cạch báo hiệu Bin đã rời khỏi nhà để đi làm, nó lặng lẽ bước xuống giường, chậm chạp xếp chăn rồi kéo rèm. Cái lạnh tràn khắp phòng khi nó mở tung cửa sổ, rùng mình nó khoanh tay co ro, nhìn ánh nắng của một ngày mới mà lòng nặng trĩu, nó không biết mình có khả năng chịu đựng những ngày tháng tiếp theo bao lâu nữa. Nó muốn nói chuyện với Bin về tất cả những gì đang nghĩ trong lòng, nhưng khi thấy Bin lại nhớ đến việc mình đã bị lừa dối như thế nào càng làm nó khó chịu, lại tiếp tục im lặng. Bản tính nó khi giận sẽ luôn im lặng và chịu đựng, nó chưa hề giận ai lâu thế.

Bin rời khỏi nhà. Đóng cửa lại và bước đi, nhưng bước chân của anh dường như nặng nề hơn thì phải. Năm luôn rời khỏi nhà trước anh, như cố tình tránh gặp mặt, bữa cơm không còn vui vẻ, ngay cả khi anh chọn kênh thể thao cô nhóc cũng không ý kiến gì. Khi này trước khi ra khỏi nhà, nhìn thấy đôi giày của Năm anh đã vui mừng, chạy ngay đến bên cửa phòng toan gõ cửa, nhưng chợt nhận ra rằng Năm cố tình tránh mình nên anh lại quay đi.

Bước chân ra ngoài, cái lạnh khiến nó xuyt xoa. Dắt chiếc xe đạp yêu quý ra khỏi bãi, nó hít hơi và đạp hết sức mình để cơ thể ấm lên.

Cả ngày dạo chơi khắp các cửa hiệu, đôi chân nó mỏi rã rời. Chui tọt vào café sách, nó cầm cuốn

Nước Chảy Hoa Trôi của Khánh Vân lên đọc, cuốn sách quá cuốn hút khiến nó quên đi cả thời gian, ly café hết từ lâu nhưng nó chẳng buồn đứng lên để ra về, vẫn chăm chú với cuốn sách. Lúc gấp cuốn sách lại, mắt nó hoa lên, nhắm mắt lại và mỉm cười vì nó đã đọc được một cuốn sách thật hay. Bụng sôi ồng ọc, liếc nhìn đồng hồ, đã 7:00pm, thế là nó đã rời khỏi nhà được 10 tiếng và vẫn chưa có gì vào bụng từ sáng ngoài ly café sữa. Đứng dậy cất cuốn sách, trả tiền và rời khỏi hiệu sách, nó nhìn dòng xe cộ qua lại, một cơn gió thoảng qua khiến nó rùng mình.

- h...h...ất xì- nó hắt hơi và nhảy mũi, hậu quả của 1 ngày đi rong ngoài đường nắng chang chang rồi lại chui vào ngòl máy lạnh ở hiệu sách.

Về tới nhà, nó lục tìm chìa khóa, tìm hết ba lô cũng không thấy, nó sờ khắp các túi quần vẫn không có. Ngán ngẫm nhìn cái ổ khóa, nó tức khí cầm bằng hai tay giật mạnh.

Đứng ngoài hai giờ đồng hồ cho tới khi Bin về, người nó lạnh toát, chui ngay vào chăn nằm ngủ, mắt nó nhắm ghiền.

Sáng ra tiếng chuông báo thức reo vang inh ỏi khiến Bin thức giấc, với tay nhìn điện thoại 6:00am, là chuông báo thức của Năm, sao nhóc chưa tắt đi nhỉ, chắc lại ngủ quên rồi. Bin chui ra khỏi chăn, bước sang phòng Năm.

- cộc cộc- Bin chờ đợi- cộc cộc cộc- vẫn không thấy Năm mở cửa, chuông báo vẫn kêu vang. Bin cảm thấy lo lắng, anh gọi lớn- Năm, mở cửa cho anh, Năm- vẫn im lặng, Bin vội vàng chạy đi tìm chiếc chìa khóa dự phòng.

Khi mở được cửa phòng, Bin tắt chuông báo thức, quay sang giường, mặt Năm đang lấm tấm mồ hôi, sờ tay lên trán Năm nóng ran, vội vàng chạy đi tìm nhiệt kế và khăn chườm mát cho Năm.

38 độ, Bin nhìn Năm, lòng anh còn cào lo lắng, vội vàng chạy ra khỏi nhà mua thuốc hạ sốt.

Cả buổi sáng Năm cứ mê man. Bin xin nghỉ làm chăm cho Năm, anh thấy hối hận vô cùng vì thời gian qua đã không quan tâm nhiều đến Năm. Cảm giác tội lỗi, lo lắng làm anh cứ thấp thỏm.

“Em, em biết không trên bầu trời cao, nhìn ánh sao anh luôn nguyện ước..

tình đôi ta mãi mãi không phai....

Em! anh ước khi tìm em bật khóc, anh sẽ lau khô giọt tình buồn, để đôi ta mãi mãi bên nhau....

Mong đêm nay thời gian, đừng trôi nữa để ta không chia lìa, bao yêu thương từ lâu giờ anh nói ra để trao em, đã muốn nói với em, tất cả trong tâm hồn, mà tình yêu đâu chỉ nói bằng lời....”- Vân is calling

- alo, Vân à, anh Nguyên đây- Bin nghe điện thoại của Năm trong khi đang chuẩn bị nấu cháo.

- Sao anh lại nghe điện thoại?- Vân ngạc nhiên

- Năm bệnh rồi, sốt 38 độ- Bin vừa nói vừa bật bếp.

- Anh đang ở nhà à, em qua liền- Nói rồi Vân tắt máy.

Cháo chín, Vân bê tô cháo vào phòng cho Năm. Đón tô cháo hành từ tay nhỏ bạn, Năm cười cảm ơn.

- ăn đi cho xuất mồ hôi, công anh Nguyên nấu ày- Vân đưa tay sờ trán nó- bớt sốt rồi.

Nó im lặng, nuốt từng muỗng cháo. Cổ họng đắng ngắt, ăn đến muỗng thứ ba, nó không muốn ăn tiếp nhưng thoáng thấy ánh mắt lo lắng của Bin, nó lại cố gắng nuốt.

Nhìn hai người chăm sóc cho nó, cảm giác buồn bã và tức giận vơi đi phần nào, nó nằm suy nghĩ rồi chìm vào giấc ngủ do tác dụng của thuốc.

8. Chương 8

Tháng 4.

Những ngày chờ đợi kết quả thi cuối kì là thời gian khó khăn đối với nó, nằm nhà cả ngày, không gian im lặng khiến nó cảm thấy ngột ngạt.

Vốn dĩ với Bin, nó chỉ như một người trợ nhờ, hoặc may ra như một cô em gái, vì thế nó tự biết rằng mình chẳng có quyền gì can hệ đến chuyện tình cảm của Bin. Xét cho cùng tình địch của nó là ai kia chứ- chính là Vân, nhỏ bạn chơi trong nhóm. Nó có gì hơn Vân?- câu hỏi ấy cứ hiện trong đầu nó. Bản thân nó tự nhận xét là không xinh, không mi nhon, không cao, không nói năng thùy mị, không dịu dàng, tất cả những thứ mà phái nam thích ở phụ nữ đều không tìm thấy ở nó, trong khi những thứ ấy lại hội tụ đầy đủ ở Vân. Nó đã chọn cách lờ đi mọi chuyện, bản thân cũng tự hiểu rằng đây là quyết định quá khó khăn, khi mà Bin như là một phần của thói quen, của cuộc sống, của sự thân thuộc quá đối.

Hôm nay nó tham dự cuộc thi thường niên do khoa tổ chức “ Pha chế cocktail và showmanship”.

Nó muốn làm một cái gì đó để quên đi mọi thứ, giành những ngày nghỉ cho việc tập luyện các động tác showmanship, một mỗi, bầm tím tay chân, đau khắp cả người nhưng dễ dàng hơn so với việc nó chạm mặt Bin mỗi ngày và phải ngăn không ỉnh có chút biểu hiện tình cảm với anh. Nó tự thấy mình như là chú nhím xù lông lên để tự vệ.

Tên nó được gọi lên, đi ra phía giữa sân khấu, nó cười cuối đầu chào khán giả và giám khảo.

Tiếng nhạc sôi động vang lên, nó bắt đầu phần thi của mình. Hít hơi thật sâu lấy bình tĩnh nó mỉm cười và thực hiện những động tác được tập luyện nhuần nhuyễn- 1 chai 1 sacker, 2 chai 1 sacker, 2 chai 2 sacker, các động tác được nó thực hiện khá đẹp mắt trong tiếng vỗ tay cổ vũ của khán giả và những người bạn.

Khi nó dừng lại để thay dụng cụ, bất chợt gặp ánh mắt nhìn đầy niềm tin của Bin, anh đang đứng cạnh Vân, khẽ lắc đầu xua tan những ý nghĩ thoáng qua, nó quay lại bài thi của mình, nhưng sự xuất hiện của Bin đã khiến nó mất tập trung, làm rớt sacker 2 lần trong động tác tung hứng khiến tay nó bị rách 1 đường, mím môi chịu đau để kết thúc bài thi vì nó biết thầy Khanh trông đợi vào nó rất nhiều vì là học trò cưng của thầy ở bộ môn này.

Tiếng vỗ tay vang lên, nó cúi đầu chào mọi người, đưa mắt về phía thầy Khanh, thầy ra hiệu No.1 khiến nó thở phào, gật đầu chào thầy nó đi về phía đám bạn. Cố gắng tránh ánh nhìn của Bin, nó cười nói với nhỏ Linh, Chi, Ngân. Cường thì đưa khăn giấy cho nó lau mồ hôi, Duy đưa nó chai nước, Tuấn quạt mát cho nó.

- Tuy là rớt, nhưng nhìn chung vẫn tuyệt- Tuấn gật gù.

- Nãy mấy đứa khóa sau khen mày quá trời- Linh hí hửng.

Nó cười không nói gì, chợt Vân nắm lấy tay nó:

- Đã nha, mấy thầy khen quá trời.

- Hì, cũng bình thường thôi- nó cười, gỡ tay mình ra, máu rướm đỏ trên tay Vân.

- Chết rồi, mày bị chảy máu kia- Vân hoảng hốt.

- Mình có băng keo cá nhân nè, Nguyên băng vào cho khỏi bị đụng trúng vết thương- cậu con trai lạ hoắc chìa cái băng dính trước mặt nó, mỉm cười.

- ... cảm ơn nhé- nó hơi bất ngờ.

- Mình tên Hiếu, lớp KS3, biết Nguyên lâu rồi nhưng hôm nay mới dám nói chuyện- Hiếu cười ngại ngùng.

- Trời, làm như Nguyên là cạ vạ- nó vừa dán miếng băng vừa nói.

Bin lúc này chỉ biết im lặng, anh đã nhìn thấy vẻ chịu đựng đau của Nấm khi đang thi. Khi nghe Vân la lên tay Nấm chảy máu, anh muốn nắm lấy bàn tay đang rướm máu ấy, muốn làm cho Nấm khỏi đau, nhưng cánh tay chìa ra của anh quá thừa thãi khi Nấm đã có một cậu bạn khá điển trai quan tâm. Lòng anh thấy hụt hẫng, chỉ biết lặng nhìn Nấm vui cười cùng mọi người.

Kết thúc cuộc thi nó được giải nhất, để ăn mừng cho sự kiện này nó cùng lũ bạn kéo nhau đi liên hoan, nó cũng không quên mời Hiếu- người bạn mới quen đi cùng. Lúc ăn nó cố gắng bình thường, cười nói vui vẻ với mọi người, tránh ánh nhìn như xoáy vào tim nó của Bin.

Anh nhìn nó, anh buồn là tại sao nó lại im lặng với anh mấy tháng qua, còn giờ đây lại cười nói rất vui với cậu bạn mới. Anh không hiểu tại sao nó có thể cư xử lạnh lùng với anh nhưng lại nồng nhiệt với mọi người, chẳng lẽ anh đáng ghét đến thế.

Thấy ánh nhìn đăm đăm của Nguyên hướng về Nấm, Vân thấy khó chịu, cô không biết anh là người yêu của cô hay của Nấm, đã nhiều lần cô cảm thấy ghen tức khi Nguyên nhắc đến Nấm trong lúc đang đi chơi với mình. Và bằng cảm nhận của phụ nữ, cô hiểu rằng người Nguyên quan tâm nhất chính là Nấm, quyết định thật nhanh để kiểm chứng cảm nhận của mình, Vân khoát tay Cường nói:

- Anh yêu, tăng hai karaoke không?- nháy mắt thật tình tứ với Cường

- Ôi em yêu, phải hỏi ý chủ xị thế nào chứ- Cường đáp lại với cái nháy mắt tình tứ không kém.

Nó thoáng khó chịu khi nhìn thấy Vân nháy mắt với Cường, dù biết rằng bọn nó vẫn hay đùa nhau như thế, nhưng khi có mặt Nguyên ở đây không hiểu sao nó lại cảm thấy khó chịu khi Vân làm như thế.

Sau cái nháy mắt của Cường, Vân khẽ nhìn Nguyên, ánh mắt anh vẫn không rời khỏi Nấm, nở một nụ cười buồn, cô đã nhận ra người Nguyên yêu là ai.

Trên đường đưa Vân về nhà, không khí giữa hai người ngọt ngào, Bin im lặng lái xe, Vân miên man với những suy nghĩ của mình.

Đến nhà, Vân bước xuống xe, ngập ngừng nói:

- Anh! Em nghĩ là... chúng ta... nên chia tay đi.

Quá bất ngờ trước thái độ của Vân, Bin im lặng.

- Em nghĩ... đến hôm nay em đã biết anh yêu ai rồi... em sẽ không ... kéo anh về phía mình nữa... anh hãy đến với Bảo Nguyên đi, đừng đi bên em mà lòng lại hướng về nơi khác anh nhé. Chào anh, em vào nhà đây- nói rồi Vân quay bước đi.

Bin chỉ biết im lặng, anh nổ máy cho xe chạy, miên man với những lời Vân vừa nói.

Quả thật khi đi bên Vân anh thấy lòng mình yên ắng quá, nhẹ nhàng quá, mọi thứ với Vân quá êm đềm. Và có những lúc, đi bên Vân anh chợt nhớ đến Nấm, vậy tình cảm của anh đối với hai người con gái ấy như thế nào.

Mãi suy nghĩ, Bin lái xe về tới chung cư hồi nào không hay, chỉ chợt nhận ra khi anh bị bác bảo vệ gọi ngược lại vì chạy quá bãi đỗ.

9. Chương 9

Khi nghe tin Bin và Vân đã chia tay từ Ngân, Năm bất ngờ, nó không hiểu ai là người đã nói lời tạm biệt. Vội vã chạy đi tìm Vân, nó đau lòng khi nhận được câu trả lời:

- Nếu tao nói chính mày là nguyên nhân tao chia tay anh Nguyên, mày có tin không?- Vân nhìn thẳng vào mắt nó.

- Sao lại do tao?- nó bối rối, cố gắng bình tĩnh để tiếp tục câu chuyện.

- Vì tao cảm thấy bức khi anh Nguyên luôn nhắc đến mày trong lúc đang đi chơi với tao. Xin lỗi vì tao đã nói thẳng, nếu mày giận tao cũng chịu- Vân quay đi để lại nó một mình như kẻ mất hồn.

Nó ư, chính là vì nó ư?! Nó là kẻ đã chen ngang giữa tình cảm của hai người. Họ chia tay nhau, nó phải mừng chứ, đây chẳng phải là điều nó mong muốn bấy lâu nay sao?! Nhưng sao tim nó đau thế này, nước mắt nó bắt đầu lăn dài trên má, tại sao nó lại thấy đau đớn khi biết sự thật. Nó vốn rất ghét kẻ thứ ba, nhưng giờ đây chính nó lại là kẻ thứ ba giữa hai người, nó phải làm sao?

.....

- Mai em xuống Phú Quốc thực tập- giọng nó vô cảm.

Bin bất ngờ khi nghe câu nói của nó, anh không biết sao nó lại chọn một nơi xa để thực tập, có phải nó ghét anh đến độ muốn rời khỏi anh, tìm anh nhói đau.

Nó đã quyết định theo chân thầy Khanh xuống Phú quốc, 1 phần vì muốn khám phá vùng đất cực nam của tổ quốc vốn nổi tiếng với nước mắm và những chú chó tài giỏi, và phần quan trọng nó muốn trốn chạy, trốn khỏi Bin, khỏi Vân, nó muốn đi xa cho lòng thanh thản. Nó nghĩ rằng khi rời xa Bin, thì sẽ không thành vật cản- kẻ thứ ba giữa hai người. Bin sẽ không phải lo lắng vì không còn phải thấy nó hiện hữu trong ngôi nhà, và họ sẽ tự nhiên hơn.

Sau mấy giờ ngắm đường xá qua khung cửa kính xe, đoàn của nó đã đặt chân tới khách sạn White Sand, nơi nó sẽ thực tập.

Trước mặt nó là 1 khách sạn 10 tầng với lối kiến trúc lâu đài cổ (countryside hotel), dạng khách sạn dành cho những người thích sự trầm lặng, yên tĩnh.

Với tông sơn màu xám buồn, cửa gỗ trang trí cầu kỳ, những hoa văn trên trần và sàn nhà tinh tế là những họa tiết đơn giản với gam màu lạnh.

Những chiếc bàn gỗ được phủ khăn trắng, bình hoa đại cắm đơn giản trên bàn, được kê khéo léo bên những ô cửa sổ kính cang làm không gian trong khách sạn thêm yên bình.

Sau khi làm thủ tục nhận chỗ ở, thầy trò nó kéo nhau đi tham quan quanh khách sạn và ăn nhẹ.

- ra biển chơi đi- Hiếu đề nghị với mọi người

- đi đi- đám con gái đồng thanh.

Ánh nắng chiều trải dài khắp biển. Gió thổi mát rượi cả người. Nó cùng đám con gái chạy nhảy trên bãi cát, nhặt vỏ sò. Đám con trai thì ngồi trên cát ngắm... người đẹp.

Ngồi xuống mép nước, nơi mà những con sóng thi nhau vỗ bờ rồi lại từ từ trở về với biển xanh sâu thẳm, nhìn mặt trời đỏ rực, tròn to ời là to như muốn nuốt cả mọi thứ, ánh sáng chói cả mắt đang từ từ lặn xuống biển, lòng nó chợt dâng lên nỗi buồn khó tả.

- làm gì mà ngồi trầm ngâm vậy- Hiếu ngồi xuống cạnh nó.

- có gì đâu, chỉ là ngắm hoàng hôn trên biển xem có khác ở quê không đấy mà- nó cười buồn.

- Hiếu không biết là Nguyên đang nghĩ gì, nhưng nhìn nét mặt của Nguyên, Hiếu nghĩ là nên thả nỗi buồn ấy trôi cùng với những con sóng đi, cho nhẹ bớt lòng Nguyên à- Hiếu nhìn thẳng vào mắt nó.

Nó không nói gì, miên man với suy nghĩ.

Buổi tối cuối cùng tại Phú Quốc.

Quần lửng ngang gối, áo thun rộng chui đầu, nó- 1 mình- bước chân trần trên cát, nước biển thỉnh thoảng lại chạm vào mắt lạnh, nó thích cái cảm giác cát đang trôi khỏi lòng bàn chân, lạnh lạnh và dịu nhẹ. Gió thổi từng hạt nước biển chạm vào người, nó nhắm mắt.

Khoảng không gian bao la vô tận, hun hút ấy càng khiến cho sự lẻ loi, cô đơn dâng lên 1 cách đáng sợ trong nó. Mỗi bước chân nó lại nhìn thật kỹ về phía trước, bóng tối và nỗi sợ hãi luôn bao trùm lấy nó. Nó ghét phải 1 mình, yên lặng, chỉ có tiếng sóng vỗ bờ và tiếng gió vụt qua tai. Cái cảm giác như có ai theo sau khiến nó rùng mình.

Khẽ cho tay vào túi quần, rút người lại vì lạnh, nó giẫm chân mạnh xuống nước bắn tung tóe. Tâm trí nó là 1 mớ hỗn độn, nó yêu anh nhiều nhưng có lẽ tình yêu của nó là rào cản cho tình yêu của anh và Vân. Vậy thì ra đi là giải pháp tốt nhất cho tình thế của nó, kẻ xen ngang thì luôn phải chịu đau đớn và ra đi trong im lặng. Nhưng nếu như tình yêu của anh và Vân mãnh liệt thì sao họ lại chia tay. Nó có phải là kẻ cản trở giữa hai người. Nếu như tình cảm giữa họ không đủ mãnh liệt, liệu nó có nên chen ngang để kéo anh về phía mình.

Chợt rùng người vì những ý nghĩ xấu xa của mình, nó lắc đầu, bước chân ngày càng sâu xuống nước, nó muốn hòa mình vào làn nước lạnh ngắt kia, để không phải ưu tư, suy nghĩ. Ý nghĩ ấy thôi thúc nó bước càng xa hơn nữa. Nước đã tới ngực, nó vẫn bước tiếp như 1 kẻ vô hồn. Cái không gian đen tối của màn đêm, cái lạnh của dòng nước, cái rét của gió, nó cảm thấy như thế mới là hình phạt thích đáng ình, nước dâng lên tới vai, giờ nó không còn thấy lạnh nữa, cơ thể nó đang ấm dần lên, nó nhắm mắt.

- Nguyên làm cái gì vậy- Hiếu nắm lấy vai nó, ôm chặt nó vào lòng- đi lên bờ với Hiếu ngay- rồi kéo nó thật nhanh lên bờ.

- Hiếu bỏ Nguyên ra- nó giằng mạnh tay, nhưng mệt mỏi vì lạnh, và là sức con gái nên nó không thể nào thắng được bàn tay của Hiếu.

Vừa lên tới bờ, nó ngồi bệt xuống khóc nức nở. Nó cứ khóc, cứ đánh tới tấp vào Hiếu mặc cho cậu bạn ngồi im nhìn nó.

Tại sao người kéo nó lại không phải là anh, tại sao bàn tay kéo nó về với thực tại lại là Hiếu, tại sao nó không được buông xuôi mọi thứ, tại sao, tại sao??? Nó hét thật to

- tại sao chứ?- sức lực nó đã hết, nấc lên từng tiếng rồi lả đi vì mệt. Hiếu bế nó lên bãi cát, ôm nó vào lòng.

- Nguyên đừng tự hành hạ mình nữa, cái gì đáng quên thì quên đi Nguyên à- Hiếu vỗ về nó.

Thức thít như đứa trẻ, mệt mỏi nhắm mắt, gió thổi khiến nó lạnh run, nép mình vào Hiếu, nó chìm vào giấc ngủ.

Nhìn Bảo Nguyên co người vào vì lạnh, Hiếu xót xa, không biết ai là người đã khiến 1 cô gái năng động, nhí nhảnh, ngang tàng trở nên ít nói, ánh mắt luôn nhìn xa xăm thoáng u buồn, suy tư.

Đôi mắt nhắm chặt, trán nhăn nhăn của Nguyên khiến Hiếu nhói lòng, khẽ thơm vào má, Hiếu thì thầm bên tai:

“ đừng buồn nữa nhé, Hiếu sẽ luôn bên cạnh Nguyên, tựa vào Hiếu nhé...”

Thiếp đi 1 lúc, nó mở mắt ra, Hiếu vẫn ngồi im cho nó mượn bờ vai, thầm cảm ơn, nếu như Hiếu không kéo nó lại, có lẽ nó đã đi về nơi xa lắm....

- Hiếu đi theo Nguyên hả- nó hỏi Hiếu nhưng mắt vẫn nhắm.

- Không đâu, Hiếu đi dạo thôi, thấy bóng người đi xuống nước, Hiếu tưởng ai, lại gần thấy Nguyên, hết hồn- Hiếu xoa đầu nó.

- Cảm ơn nhé!

- Vì cái gì?

- Vì... đã giữ Nguyên lại.

Vòng tay của Hiếu siết chặt nó hơn. Tựa đầu vào vai Hiếu, nó thôi không suy nghĩ miên man.

Nó ngồi bệt xuống bãi cát gần đám rau muống biển. Mặt trời dần nhô lên đem theo vãn tia nắng đỏ rực, xé toạc mảng trời xanh nhạt.

Nhìn đám bạn làm dáng bên hoa rau muống biển tím tím, nó cũng lấy máy ra chụp 1 tấm làm kỉ niệm.

- Nguyên chụp chung với Hiếu 1 tấm nha- Hiếu đề nghị

- ừ- nó mỉm cười.

Hai đứa đứng cạnh nhau dưới gốc cây dừa bên cạnh là hoa rau muống biển nở rực tím.

- nhìn giống hình cưới ghê ha- Hiếu chìa máy cho nó xem lại hình

- cô dâu xinh ghê luôn- nó lí lắc

- nhờ đứng cạnh chú rể đẹp trai á- Hiếu nhìn nó đầy ẩn ý

Khẽ cười trước câu nói hóm hỉnh của Hiếu, nó tung tăng chạy, rồi nó đột ngột quay lại, hất tung nước vào người Hiếu.

- á- Hiếu vội quay người.

- sợ chưa- nó tiếp tục .

- xem ai hơn ai- Hiếu cũng đáp trả nó.

Tạm biệt Phú Quốc thơ mộng, tạm biệt cả tình yêu đầu, tạm biệt anh...Và chỉ còn mình ta với nông nân!

10. Chương 10

Về lại Sài Gòn sau kì thực tập, nó tập trung vào báo cáo thực tập và thi tốt nghiệp. Nó cũng ít khi về nhà vì Bin được cử đi học ở Singapore.

Tháng 8.

Mùa thu ở Sài Gòn là những ngày nắng đẹp, gió nhẹ, không như mùa thu của Hà Nội nên chưa khi nào Sài Gòn vào thu. Nó cùng đám bạn chạy xe lòng vòng quận 1 ngắm đường phố, chụp những tấm hình làm kỉ niệm vì tụi nó sắp xa nhau, mỗi đứa 1 phương đi tìm sự nghiệp cho riêng mình.

Chạy xe chậm chậm dọc con đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa, nhìn hàng cây xà cừ cao to tỏa bóng rợp đường, lòng nó rộn ràng.

Chỉ cách đây 4 năm, 1 nhóc sinh viên năm đầu chân ướt chân ráo vào Sài Gòn, nó đã mê tít cảnh đi giữa lòng thành phố, dưới 2 hàng cây to xanh ngắt, gió thổi tung chiếc lá vàng rơi, đẹp và lãng mạn vô cùng. Thấm thoát 4 năm trôi qua, nó quên mất niềm vui nhỏ bé ngắm phố xá, con đường và hàng cây.

Tháng 10.

Không khí lạnh bắt chót tràn vào Nam, sáng sớm nó khoát vội chiếc áo ấm rồi chạy xe đến khách sạn. Không khí còn hơi sương lúc 3:30am khiến nó sút sịt, đường xá vắng teo, nó chạy xe chậm chậm vì sợ lạnh.

3 tháng rồi, nó đã không gặp anh.

- R1509 -1A2, 1 white, 1B12- nó đưa order cho bếp- đi làm cũng gần 2 tháng trời, mọi thứ nó đã quen dần, tuy không được ngoại hình nhưng nhờ khả năng nói tiếng anh khá tốt và hoạt bát nên nó được nhận vào làm tại khách sạn Sheraton Sài Gòn ngay khi vừa có điểm tốt nghiệp.

Nó muốn quay về Nha Trang, nơi nó sinh ra và lớn lên để làm việc, nhưng 1 ý nghĩ giữ nó ở lại là sẽ chờ cho đến khi Bin học về, để nhìn thấy anh rồi chào tạm biệt.

Đám bạn nó đã có việc làm, thỉnh thoảng cũng gặp nhau café hoặc điện thoại hỏi thăm nhau.

Vân và nó vẫn vui vẻ, cô nàng khoe vừa lên chức supervisor của một resort ở Phan Thiết, nó cũng mừng cho Vân.

Tháng 12.

- 156-Nguyễn Bảo Nguyên loại khá-tên nó được đọc to, nở 1 nụ cười thật tươi đón tấm bằng tốt nghiệp từ tay thầy trưởng khoa.

- Ê mày, ra kia chụp hình cả đám coi- Linh kéo tay nó đi về phía đám bạn đang tít tít rón cả góc hành lang.

- 1 2 3, tung lên- Chi hô to, đám tụi nó đồng loạt ném chiếc mũ tốt nghiệp lên cao và cười thật tươi.

- điện thoại nè mày- Tuấn chìa điện thoại cho nó

- cảm ơn- nó nhận điện thoại từ tay thằng bạn

- alo, con nghe nè mẹ- nó hí hửng

- chúc mừng con gái tốt nghiệp nha- mẹ nó nói vui trong điện thoại

- dạ, hehe

- khi nào về ba mẹ có quà cho con

- dạ, để con sắp xếp, nhớ nhà quá, hehe

- ờ, về nhanh nhanh con nhé

- dạ, thôi lát nữa con gọi lại cho, giờ con đi chụp hình với tụi bạn, bye mẹ ha.

- Rồi, chào con

Gặp điện thoại, nó chạy lại chỗ tụi bạn, tiếp tục làm dáng chụp hình.

- Hiếu mặc bộ đồ tốt nghiệp lò dò đi lại chỗ nó, chìa bó hoa hồng với 3 bông trên tay tặng nó, gật đầu cười đón bó hoa từ tay, loại khá- Hiếu gãi đầu

-Hiếu cũng khá chớ bộ- nó ngại ngùng trước những cái nháy mắt đầy ẩn ý của tụi bạn.

- chúc mừng Nguyên nha

- mà sao lại có 3 bông thế này, xem ra là có ẩn ý- nó lại giở thói bắt nạt ra, mắt nheo nheo nhìn Hiếu, không quên nở 1 nụ cười đều không tả nổi học hỏi được từ Bin.

- ờ ... thì- Hiếu lúng túng thấy rõ- 3 bông tượng trưng cho 3 từ mà ...Hiếu muốn nói lâu rồi... nhưng mà sợ người ta còn chưa thông nên...

- cảm ơn tình cảm đẹp của Hiếu, nhưng mà... hiện tại Nguyên chưa thể... mình cứ làm bạn đã nhé- nó xòe bàn tay ra.

Hiếu cười buồn bắt tay nó.

“Em là bạn thân bên anh,

Nhưng mà người em luôn yêu,

Chắc chắn không phải là anh đây

Em chọn người yêu cho em,

Cũng là bạn thân với anh,

Tiếng nói yêu làm sao nên lời...”

Đang say sưa bà tám cùng đám bạn thì có 1 bàn tay chạm vào vai nó, vội vàng xoay người lại, nó ngạc nhiên rồi cười thật tươi đón bó hoa hồng đỏ thắm từ tay Bin.

- chúc mừng em- Bin cười rạng rỡ

- em cảm ơn, anh về hồi nào

- anh mới xuống máy bay là qua đây luôn

- tội nghiệp hen

- không sao, phải dự lễ tốt nghiệp của em chứ

Gặp lại Bin sau mấy tháng, nó vui mừng không tả nổi, cứ nghĩ rằng nó sẽ đóng mặt lạnh với anh, nhưng không hiểu sao khi thấy anh, mọi thứ lại không thể diễn ra như nó đã dự định.

Lòng ngập tràn niềm vui, nó nhảy chân sáo vào thang máy, bấm nút số 13, nó khẽ hát

“Tôi gửi bông hoa này cho ấy luôn nhớ.

Mãi luôn có tôi trong lòng, There are today.

Tôi gửi một thiên thần che chở cho ấy.

Để ấy thấy được một điều, There are today.

Tình yêu trong như nắng vàng,

Nắng lên sưởi ấm bao lạnh giá trong tâm hồn.

Và tôi luôn mong ấy cười.

Hạnh phúc âm thầm quá.

Tôi chỉ muốn ấy hiểu rằng.

Tôi gửi bao ân tình thương lắm cho ấy.

Để ấy biết được một điều.

There are today i love you.”

11. Chương 11

Quyết định sẽ nói với Bin hết tấm lòng của nó và mọi việc do anh quyết định, nó khẽ mỉm cười. Nghĩ rằng có thể quên được anh, làm lại từ đầu, nhưng khi gặp lại anh, nó đã hiểu trái tim nó chỉ luôn có hình ảnh của anh mà thôi.

Khi nghe Vân nói với nó rằng Bin cũng yêu nó, lòng nó vui phơi phới, nhờ bạn còn đồng viên nó nói ra tình cảm của mình với Bin.

Thầm cảm ơn nhỏ bạn, nó vội vàng rời buổi tiệc liên hoan của cả lớp ra về sớm.

Tưởng tượng ra cảnh Bin tay trong tay với nó đi dạo trên con đường biển ở quê, nước trong xanh, hàng cây rợp bóng dưới màu nắng vàng dịu nhẹ.

Bin kéo tay nó vào quán kem giữa lòng thành phố, 2 con người ngồi sát nhau, nhắm nháp từng thìa kem lạnh khi ngoài trời đang mưa to.

Nó khẽ nép mình vào Bin, 2 người ngồi trước mặt biển yên ả buổi sớm ngắm mặt trời lên.

Bin nấu cho nó những món ăn thật ngon, nhìn dáng Bin đắm đuối, nó thấy yêu không thể nào tả nổi.

“ Ding”- cánh cửa thang máy mở ra, nó bước nhanh về nhà.

Cửa khóa, nó lắc đầu rồi mở cửa vào nhà.

Hành lý của Bin để ngổn ngang trong phòng khách.

“ anh đi liên hoan với công ty”- mẫu giấy anh để vội trên bàn.

Nó lôi đóng hành lý về phòng anh. Ngồi chờ Bin tới 11:30 pm, nó ngủ gật trên sofa.

Bin mở cửa, khẽ đóng cửa đi vào nhà, Nấm đã ngủ từ lúc nào, nhìn thấy cô bé, lòng anh vui không tả nổi. Bước đến gần sofa, ngồi xuống và vuốt tóc Nấm, xa nhóc 7 tháng, anh thấy lòng rất khó chịu, cảm giác thiếu vắng tiếng cười, bóng dáng bé nhỏ ấy càng giúp anh nhận ra rõ tình cảm của mình.

Không hiểu từ lúc nào anh đã không thể thiếu tiếng cười, cái chun mũi, thiếu cái nhảy cẫng lên vui sướng rồi vò tóc anh, không thể thiếu những bản nhạc xưa của nhóc khi uống café, không thể tập trung nếu chợt nghe giọng nói đầu đó giống tiếng nhóc....

Nhìn nhóc ngủ, anh thấy đáng yêu vô cùng, mặt luôn ngược cao, tay luôn nắm hờ. Khẽ hôn vào đôi môi, anh cười, Nấm mà thức thế nào cũng la toát lên “ anh cướp nụ hôn đầu của em”.

Mở mắt ra thấy mình nằm yên vị trong phòng, nó cười thầm vì biết người lôi nó từ sofa vào giường chẳng ai khác là Bin. Tìm điện thoại- 09:05 am, nó lật đặt chui khỏi giường vươn vai lấy khí thế cho 1 ngày mới ngập tràn niềm vui.

04:00pm. Nó nhận ca, sau khi cài xong bảng tên, nó hùng hực khí thế cho ca làm việc.

- Nguyên, sắp gọi em lên phòng kìa- anh Bellman.

- Dạ, em cảm ơn anh nhé- nó vui vẻ gật đầu rồi đi lên phòng giám đốc.

Nó không tin vào những gì mình vừa được nghe, vừa mừng lại vừa lo. Giám đốc muốn nó ra Hà Nội làm việc với chức vụ cao hơn, vậy là nó sắp được thăng chức. Nhưng nỗi lo của nó là nếu nó đi thì Bin và nó sẽ như thế nào.

Mang theo tâm tư về nhà, nó đẩy cửa bước vào.

- Anh B...- nó không tin vào mắt mình, Bin và 1 người phụ nữ xa lạ đang ôm lấy nhau. Nó bặm môi và quay đầu chạy thật nhanh khỏi nhà, nó cứ chạy chạy miết, chạy miết.

- Nấm- Bin vội vàng đẩy Loan- cô đồng nghiệp đòi theo về nhà cho biết, rồi bỗng chốc ôm chầm lấy anh, đúng lúc đó thì Nấm lại vào nhà, và giờ đây em đang hiểu lầm tất cả.- Nấm ơi, đứng lại...- Nấm vào thang máy, Bin vội vàng chạy theo cầu thang bộ, tình yêu của anh và Nấm vốn dĩ đã rất khó khăn, thế mà giờ đây lại thêm tình cảnh này.

Anh đã chọn 1 đĩa nhạc lãng mạn, 1 bó hoa hồng đỏ thắm, 1 bữa ăn thịnh soạn tại nhà hàng chỉ để nói với Nấm ba từ thiêng liêng mà anh chưa 1 lần nói với kì cô gái nào, nhưng giờ đây mọi thứ đã sụp đổ. Mất bóng Nấm khi ra khỏi chung cư, Bin cứ chạy, vừa chạy vừa gọi to tên Nấm, anh bất lực nhìn dòng xe cộ qua lại mà không hề thấy hình ảnh của Nấm đâu cả. Lục túi tìm điện thoại, bấm vào số 1- Nấm

“ thuê bao quý khách vừa...”

Bin đứng nhìn trân trân vào khoảng không như người mất hồn. Anh đã biết mình mất đi người yêu quý nhất chính từ giây phút này.

- anh Nguyên, 30’ nữa máy bay cất cánh, Bảo Nguyên ra Hà Nội làm việc, anh mau giữ nó lại đi, hai người làm gì mà như con nít vậy- giọng Vân đầy lo lắng trong điện thoại.

Bin như người mất hồn, anh vội vàng rời khỏi công ty, chạy như kẻ điên trên đường.

Sân bay Tân Sơn Nhất lúc nào cũng đông người.

Nó nhìn mọi thứ lần cuối, ôm chào tạm biệt nhỏ Linh, Ngân và thằng Cường.

- tao đi nha, tụi mày ở lại vui vẻ, nhớ giữ liên lạc.

- ra đó phải tự chăm sóc, không được để cảm lạnh, mày là hay dị ứng thời tiết- Linh nắm tay quyến luyến.

Nó vẫy tay chào, ánh mắt muốn tìm thấy 1 ai đó trước khi ra đi. Lòng tự dối lòng rằng anh sẽ tới, mặc dù thâm tâm nó biết rằng mình ra đi trong im lặng.

Mắt nó nhòe đi, quay người bước vào cổng.

- Nắm- tiếng Bin vang lên khiến nó dừng bước, nó trấn an mình rằng đang tưởng tượng, làm sao anh biết được nó đi chứ.

- Anh yêu em- Bin hét thật to với hi vọng em sẽ ngay thấy lời tỏ tình của mình.

Giờ đây thì nó đã biết mình không mơ, nước mắt nó lăn dài, hít thật sâu, nó không quay đầu lại, nói lớn:

- Xin lỗi, nhưng người em yêu không phải là anh- bước đi mà lòng nặng trĩu, đó chẳng phải là lời yêu thương của anh đấy sao. Đáng lẽ nó phải cười chứ, sao nước mắt lại rơi thế này, miệng cười nhưng mắt vẫn ngấn lệ.

Em đi rồi, vậy là em đã quyết định rời xa tôi thật rồi. Không quay đầu lại nhìn tôi 1 lần, em đang thiêu đốt trái tim tôi đấy, Nắm ạ! Em chỉ cô nhóc ngang ngạnh, cứng đầu, luôn tự làm mọi thứ nhưng sao lại khiến tôi thành kẻ mất hồn thế này. Em đi mang theo cả tâm hồn, tình yêu, nỗi nhớ...

12. Chương 12

Hà nội, 1 ngày trời vào đông.

Bước chân rời khỏi khách sạn sau ca chiều, đồng hồ đã chỉ 09:30pm, bụng đói cồn cào, nó cho xe chạy chậm chậm.

Tấp vào quán nem trong ngõ Tạm Thương, nó xoa dịu cái đói với món yêu thích, nhưng nói đi nói lại nó vẫn thích nem Ninh Hòa ở quê hơn, nem chua chua, chấm với nước tương vừa miệng, thêm 1 chút rau là tuyệt vời.

Chạy 1 vòng quanh hồ Gươm, nhìn những cặp trai gái bên nhau, nó lại nhớ Bin, cái cảm giác đau đớn cứ vây quanh suốt 2 năm trôi qua khiến nó không thể mở lòng với ai được nữa. Nhớ lại ngày sinh nhật, vòng tay ôm eo Bin khiến nó nóng bừng cả người.

Lạnh!- không biết giờ này Bin thế nào. 2 năm qua, nó không dám liên lạc với anh, ngày nghe tin mẹ báo rằng gia đình anh sang Mỹ định cư, nó đã muốn gọi cho anh, nhưng lý trí lại làm chủ con tim nó như bao lần. Bấm gọi rồi lại hủy, rồi lại gọi, nó như kẻ mất hồn đứng lạc lõng giữa dòng người qua lại.

Dừng xe trước khu nhà ở nhân viên, nó chậm chạp dắt xe vào bãi.

Thang máy dừng lại ở tầng 12 của tòa nhà. Nó đã chọn 1 phòng ở tầng trên cùng, để lấy lại cảm giác như ở tầng 13, để lại thấy mình vẫn còn có hình bóng anh bên cạnh.

Đứng cạnh cửa sổ, đưa mắt nhìn xuống con đường vắng bóng người qua lại, chỉ còn hàng cây hoa sữa với ánh đèn vàng, nó lại nghĩ về anh.

Anh bây giờ chắc tròn ra vì ăn fastfood, đã có người yêu và quên đi cô nhóc lóc chóc như nó rồi. Lời yêu anh nói vẫn còn vang vọng bên tai, khẽ nhắm mắt rồi mở ra, nó lại dần lòng rằng phải quên anh thôi.

Tít tít, tít tít- với tay tắt điện thoại, nó uể oải chui ra khỏi chăn. Lại 1 ngày mới đến, cuộc sống của nó suốt hai năm qua chỉ là từ nhà tới khách sạn và từ khách sạn về nhà.

Những ngày trời đông lạnh lẽo như thế này, 1 mình trên con đường, nó lại càng cảm thấy cô đơn. Ước gì mỗi buổi sáng, nó lại được nghe thấy giọng nói ấm áp của anh vang lên “ anh đi làm nhé”, rồi khi về nhà lại nghe anh nói “ anh về rồi”. Giọng anh la oai oái món này mặn, món kia nhạt, rồi tranh nhau remote, rồi những buổi đêm hóng mát ở ban công...

.....

Lòng nó se thắt lại, 1 mùa giáng sinh nữa về với thủ đô, những ngày lễ như thế này, công suất của khách sạn là tối đa, nó vẫn thường chọn những ca làm vào ngày lễ, vừa được lương à lại vừa quên đi nỗi trống trải trong lòng.

Bước chân ra khỏi nhà, nó co người vì trời lạnh, 2 bên đường, dây trang trí, cây thông, đèn nháy, tất cả đều rộn ràng không khí Noel.

18:00pm

Khách vào nhà hàng ngày càng nhiều, nó vừa phải điều hành nhân viên, vừa phải làm luôn nhiệm vụ hostress.

- Chị ơi- vị khách nam trẻ tuổi, gương mặt có chút ngại ngùng nhìn nó- chị có thể giúp tôi 1 việc được không?
- Dạ vâng, xin anh cứ nói- nó vui vẻ
- Hôm nay, tôi muốn cầu hôn bạn gái mình, tôi muốn làm cho cô ấy thật bất ngờ. Tôi có 1 đĩa nhạc, và 1 chiếc nhẫn, chị giúp mở đĩa nhạc này lên lúc cô ấy vào, và đặt chiếc nhẫn này vào món bánh trắng miệng hộ tôi.
- Rất vui lòng, chúng tôi sẽ tạo không khí lãng mạn nhất cho anh- nó vui vẻ nhận chiếc đĩa và nhẫn.

Xuống bộ phận bếp, thông báo của nó khiến mọi người trầm trồ.

- Lãng mạn quá
- Đây là lần thứ 5 tôi làm món ăn có nhẫn cầu hôn rồi
- Không biết khi nào mình cũng được thế nhỉ.

Nó cười rồi quay lên, bất chợt nó cũng tự hỏi mình “ khi nào nó sẽ được lồng vào ngón áp út 1 chiếc nhẫn”.

8:30 pm.

Ánh mắt của nó lúc này đang dõi theo cô gái ăn chiếc bánh ngọt được làm theo kiểu Pháp phủ caramen lên trên cùng chocolate đen đắng, họ vui vẻ trò chuyện trong khi ăn, và cô gái ngừng lại thoáng vẻ ngạc nhiên rồi nở 1 nụ cười thật hạnh phúc khi nhìn thấy chiếc nhẫn. Nhìn vào ánh mắt ngập tràn niềm vui, nụ cười, cái cầm tay đầy yêu thương của họ, nó cũng vui lây, đã từ lâu rồi, thói quen chỉ biết công việc khiến nó như trở thành 1 người lạnh lùng. Giờ đây trong khung cảnh nhẹ nhàng của tiếng nhạc

“Close your eyes

Give me your hand, darlin’

Do you feel my heart beating

Do you understand

Do you feel the same

Or am I only dreaming

Is this burnin’ an eternal flame...”

Ánh đèn vàng, ngọn nến ấm áp của ngày Noel, cây thông lấp lánh màu sắc của quả châu và dây kim tuyến, sự yên tĩnh của nhà hàng âu. Bên ngoài, từng cặp đôi tay trong tay, ánh mắt nụ cười tràn ngập niềm vui sướng, mọi người tập trung chụp hình cùng cây thông trước khách sạn với đủ kiểu, càng khiến nó nao lòng.

Tiếng chuông nhà thờ ngân vang báo hiệu thời khắc trọng đại của lễ Noel bắt đầu.

12:00pm.

Nhường lại công việc cho bộ phận Banquet, nó trở về với công việc chính của ca làm việc. Thang máy dừng ở tầng 8, nó bước chân vào phòng của bộ phận Housekeeping(HK), 1 số nhân viên đang chung vui lễ Giáng Sinh tại khu vực nhà hàng, 1 số khác đang làm nốt công việc của ngày cũ, nó ngồi tựa vào ghế, nhắm mắt lại thư giãn.

“Một ngày em mơ bao giấc mơ tươi đẹp

Nào đâu có mấy giấc mơ đến như em mong chờ

Và đời cho em những nỗi đau vô bờ

Chờ anh đến xoa hết những đau thương

Ước mơ trong đời

Có ai đâu ngờ

Đôi khi sao quá xa xôi

Vẫn mong một ngày

Nắng lên xanh ngời

Ta bên nhau sánh đôi

Biết anh bây giờ chắc vẫn mong chờ

Thôi thì anh cứ mong chờ

Những phút vui nào

Có đến bao giờ

Yêu nhau trong mơ thế thôi”- điện thoại nó reo vang

- Alo- nó nhắc máy.

- Xin lỗi, cho tôi hỏi, đây có phải là số điện thoại của Nguyễn Bảo Nguyên không vậy?- giọng miền nam của người con trai cất lên trong điện thoại.

- Dạ vâng, đúng rồi ạ, xin lỗi ai vậy- nó mở mắt nhìn lên trần.

- Trời ơi, cuối cùng cũng tìm ra được Nguyên rồi, Hiếu đây.

- Hiếu!- nó lục tìm trong kí ức- Hiếu ks3 đúng không?- nó cười vui.

- Vẫn còn nhớ hả, làm gì mà tốt nghiệp xong đổi luôn cả số điện thoại vậy, 2 năm nay trốn đi đâu mất tích ở Sài Gòn thế.

- À, Nguyên đang làm cho Sheraton Hà Nội, sao tìm ra số Nguyên vậy?

- Hiếu đang làm cho Sharaton Sài Gòn nè, đang có đoàn khách ra Hà Nội, Hiếu book mà gọi cho lễ tân yêu cầu phòng đặc biệt cho người già bị bệnh và phòng Honey moon thì lại được cho số để liên hệ trực tiếp với trưởng HK, thấy tên quen, đoán chắc là Nguyên rồi- Hiếu cười dòn tan

- À, thế dạo này Hiếu ra sao?- nó vui vẻ hỏi thăm.

Cuộc điện thoại với Hiếu làm nó vui đi nỗi nhớ Sài Gòn ấm áp giữa trời đông lạnh giá của Hà Nội.

13. Chương 13

Sài Gòn ngày 24/12. 11:45pm.

Đã 2 năm trôi qua kể từ ngày Năm chính thức rời khỏi cuộc sống của mình, Bin như 1 người vô hồn.

Anh cố gắng tập trung vào công việc, luôn rời nhà thật sớm và về nhà khi trời đã khuya. 1 mình với 4 bức tường, rộng rãi nhưng yên ắng, anh sợ cảm giác này. Nó khiến anh không thể quên được Năm.

Từ ngày Năm ra đi, anh đã mất liên lạc, số điện thoại thay đổi, ngay cả khi nhờ mẹ và các bạn của Năm giúp đỡ, anh chỉ nhận được câu trả lời là cái lắc đầu vì mỗi lần gọi Năm lại sử dụng 1 số điện thoại khác nhau.

Ngày Noel, trời Sài Gòn mát mẻ, gió thổi lồng lộng, Bin ngồi 1 mình ngay ban công. Anh nhớ như in hình ảnh cô bé với mái tóc ướt sũng nước, ngồi xếp bằng trên chiếc ghế hai tay ôm khư khư ly yaourt café đá hút say sưa, thỉnh thoảng lại hát theo tiếng nhạc.

Thói quen nghe nhạc xưa của Năm đã ăn sâu vào anh, mỗi khi về nhà, anh lại chọn đĩa nhạc yêu thích của Năm để ru ngủ, cho có cảm giác Năm luôn kề bên. Căn phòng của Năm luôn được anh dọn dẹp như ngày nào em vẫn còn ở bên.

Nằm trên giường, anh nhắm mắt lại từng hình ảnh đáng yêu của Năm khi ngủ hiện lên trong kí ức, cả lúc bệnh, mặt mặt phờ, mồ hôi lấm tấm.

Có người, ôm chặt chiếc gối của Năm trong tay, anh thấy sống mũi cay cay.

Anh không theo gia đình sang Mỹ vì anh vẫn chờ đợi, anh sợ khi Năm nhận ra sự hiểu lầm đáng tiếc ấy, quay trở về sẽ không có anh.

Vẫn ổ khóa ấy, vẫn đôi dép ấy, anh luôn để như chứng minh sự hiện hữu còn sót lại của Năm trong ngôi nhà.

Hai năm, lao vào công việc, anh đã lên chức giám đốc kỹ thuật, sự thành đạt anh có được vẫn không lấp được nỗi nhớ da diết người con gái anh yêu thương.

Em làm gì vào ngày Noel này? Em có nhớ về anh không? Em có nhớ những kỉ niệm ta từng có, em có còn y nguyên cảm xúc với tình yêu?

Anh nhớ em, nhớ giọng nói, nhớ nụ cười, nhớ tất cả. Kí ức đang tràn đầy tâm trí, anh muốn hét thật to, muốn gọi tên Năm ngàn lần, muốn ôm em vào lòng...

“Chiều đã về nằm nghiêng góc trời

Chờ đêm gọi vòng tay đón đợi

Có nghe từ đêm rất xa

Mùi hương dạ lan thiết tha

Mùi hương nhắc lại kỷ niệm

Khi vắng em hoàng hôn cũng buồn

Chiều đem về làn mây cuối cùng

Phố đêm chỉ làm nhớ em

Mùi hương của đêm rất xanh

Đêm nay anh mơ về em

Nằm nghe nỗi nhớ mênh mông

Từ con tim khao khát nhớ

Đêm nay em mơ giấc nồng
Những giấc mơ của em thôi
Mùa Đông buốt giá ánh sao đêm
Làm sao quên đôi mắt ấy
Đêm nay em mơ giấc nồng
Những giấc mơ dịu êm bên anh”

730 ngày luôn là nỗi nhớ, đã 3 lần anh ra Hà Nội với hi vọng mong manh gặp em nơi nào đó, nhưng kết quả vẫn là con số không tròn trĩnh, anh trở về với niềm đau.

.....

Kết thúc ca sáng lúc 12:00pm, nó chậm chạp thả mình xuống ghế, mệt mỏi, nó thiếp đi lúc nào không hay.

“Một ngày em mơ bao giấc mơ tươi đẹp

Nào đâu có mấy giấc mơ đến như em mong chờ

Và đời cho em những nỗi đau vô bờ

Chờ anh đến xoa hết những đau thương

Ước mơ trong đời

Có ai đâu ngờ

Đôi khi sao quá xa xôi

Vẫn mong một ngày

Nắng lên xanh ngời

Ta bên nhau sánh đôi

Biết anh bây giờ chắc vẫn mong chờ

Thôi thì anh cứ mong chờ

Những phút vui nào

Có đến bao giờ

Yêu nhau trong mơ thế thôi”- điện thoại nó reo vang

Lần tay vào túi áo, nó nghe điện thoại với giọng ngái ngủ

- alo.

- ra FO nhanh nhé, Hiếu chờ- tí tí.

Nó nhìn màn hình, 5s. Mắt vẫn nhắm, nó hít thở nhẹ nhàng, chuẩn bị ngủ tiếp, bất chợt, nó đứng bật dậy, mắt mở to, miệng há hốc- FO, chẳng lẽ Hiếu ra Hà Nội???

Nó phóng như bay ra khỏi phòng làm việc xuống tiền sảnh(FO).

Cửa thang máy mở ra, hướng mắt về phía lễ tân, cái dáng cao gầy của Hiếu không lẫn đi đâu được, nó khựng người, 1730km- có 1 người con trai vượt chùng ấy cây số tới tìm nó, còn anh- chỉ đơn giản là 1 giờ 45 phút ngồi máy bay, hay 32 tiếng với tàu hỏa, anh cũng không làm, thế mà ngày nó đi, anh hét thật to rằng “ anh yêu em”. Khẽ cười cho sự so sánh ngốc nghếch của mình, nhưng sao nó thấy trái tim như có cái gì đó vỡ vụn.

Hít một hơi thật sâu để ngăn dòng nước mắt chực trào ra, nó nhoẻn cười rồi bước nhanh về phía Hiếu.

14. Chương 14

- Sắp tới chúng ta sẽ đón 1 đoàn khách từ Hồ Chí Minh, đây là 1 công ty máy tính lớn. ITSG sẽ kỉ niệm 20 năm thành lập và đồng thời kí kết hợp đồng với công ty của Nhật. Chúng ta sẽ tổ chức chiêu đãi, hội nghị, đây là bản kế hoạch, các phòng nên xem xét qua, rồi phân công cho hợp lý- Giám đốc đưa tập tài liệu cho các trưởng bộ phận- à, Nguyên, sau khi setup bên em xong, nếu được em qua phụ Hiếu bên Banquet(phòng tiệc) nhé, cậu ấy mới vào nên em hãy hỗ trợ.

- vâng, em biết rồi, giám đốc.

Vậy là Hiếu thành đồng nghiệp với nó, lặn lội từ Sài Gòn ra bắc để đáp lại câu hỏi của nó bằng nụ cười đầy vẻ ẩn ý.

Mỗi ngày, nó đảm nhận nhiệm vụ đưa Hiếu vi vu Hà Nội, hai đứa đã có khá nhiều kỉ niệm.

Nhớ lần ăn bánh ngô- khoai- chuối ở đường Láng, Hiếu làm nó cười bò lăn vì kể lại chuyện hài hôm đi thực tập. Chả là thầy trò nó kéo nhau đi dạo biển đêm, rồi Hiếu ga lăng mua bắp nướng về ọi người, còn nó thì mua...khoai lang lùi. Ăn xong, báo hại mọi người không dám ngồi gần nhau vì sợ... xì "bom".

.....

Chuẩn bị cho hội nghị của công ty ITSG, nó là Hiếu luôn bận rộn với công việc. Như ngày hôm nay, tan ca đã từ lâu nhưng nó chưa rời khỏi khách sạn.

Liếc nhìn đồng hồ đã 10 :30pm, nó vội thu dọn mọi thứ đi về.

Ngang qua khu vực Banquet, không thấy Hiếu đâu, nó đang tính gọi cho Hiếu thì thấy tin nhắn :

“Hiếu ở disco”.

Tiếng bass của nhạc nhảy qua mấy cái loa công suất lớn trong vũ trường, ánh sáng đủ màu nhấp nhoe, mọi người lắc lư theo điệu nhạc, mùi cồn và tiếng ồn ào khiến đầu nó quay quay.

Nó căng mắt ra tìm Hiếu, đang dáo dác thì nghe tiếng ồn ào từ phía dãy ghế VIP. Nó vội chạy lại, mọi người cũng tụ tập xem.

- xin hai anh bình tĩnh- Hiếu đang cố gắng làm dịu lòng 2 vị khách nam trẻ tuổi nhưng có vẻ đã ngà ngà say.

- Tao không cần phải bình tĩnh, mày mau bắt con quỷ cái đó quỳ xuống lau sạch giày cho tao, khách sạn năm sao như bọn mày mà phục vụ như thế hả- vị khách với quả đầu dưng như lông nhím vừa nói vừa dí ngón tay liên tục vào người Hiếu.

- Xin anh bình tĩnh- Hiếu vẫn cố gắng trấn an, rồi quay sang cô nhân viên- em mau xin lỗi khách đi

- Tao đ. cần nó phải xin lỗi, mày biểu nó quỳ xuống lau sạch giày cho tao, không thôi thì đêm nay tao phá tan bành cái vũ trường này- anh ta bắt đầu có những cử chỉ quá khích.

- Tôi không làm gì sai cả, nếu anh không sàm sỡ thì tôi không đánh đổ cốc rượu vào anh- cô nhân viên cãi lại.

- A con quỷ cái này, mày dám...- người còn lại cầm chai rượu giơ cao, chĩa về phía cô nhân viên.

Thoáng thấy hành động đó, nó vội vàng chụp lấy tay anh ta.

- chúng tôi thành thật xin lỗi- nó nhã nhặn.

Không thèm để ý những lời nó nói, hấn ta giơ tay tát mạnh vào mặt khiến nó loạng choạng rồi ngã nhào, đầu đập mạnh vào tường.

Sau cú ngã, mắt nó mờ đi, đầu choáng váng. Thấy vậy, Hiếu vội vàng đỡ nó, cùng lúc đó nhân viên anh ninh vào giải quyết vụ việc.

Ngồi tại quầy lễ tân, nó thấy hơi mệt. Sau khi giải quyết xong sự cố vừa rồi, Hiếu vội vàng tìm nó, thấy vẻ mặt mệt mỏi, Hiếu lo lắng :

- còn đau không Nguyên, hay mai đi khám xem sao nha, Hiếu sợ..

- không sao đâu, thôi mình về đi- nó cắt ngang lời Hiếu.

Suốt đêm, Hiếu không tài nào chợp mắt được, hình ảnh về cú ngã của Nguyên cứ ám ảnh Hiếu, anh sợ cho sức khỏe của nó.

Sáng hôm sau, nhìn thấy Nguyên đi làm bình thường, lòng Hiếu nhẹ nhõm hẳn.

- đầu còn đau không ?- Hiếu đảm chiêu.

- Hì, khỏe re, yên tâm- nó cười- lo lắng dữ đến nỗi mất ngủ luôn, sắp thành gấu trúc rồi kìa, 2 con mắt đen thùi lùì.

- Chứ còn gì nữa, thấy Nguyên té, Hiếu hết cả hồn, mà thôi hết giờ làm đi khám với Hiếu đi cho chắc ăn.

- Thôi thôi, hôm nay đã hứa là dẫn Hiếu đi ăn kem Tràng Tiền mà- nó tránh né, rồi vẫy tay chào Hiếu, nó đi về phía phòng HK.

Ánh mắt Hiếu đầy lo lắng dõi theo nó, anh chậm rãi bước đi về phía Banquet.

Còn 3 ngày nữa là đoàn khách từ Sài Gòn ra, mọi người ai cũng bận bịu. Nó cũng nỗ lực hết mình. 2 ngày nay nó liên tục phải làm đêm. Nhìn đồng hồ đã 2 :00am, bụng nó sôi lên. Nhắn tin cho Hiếu :

“ xuống bếp ăn khuya với Nguyên nha”.

“ uh, xuống liền”

2 đứa ngồi nhăm nhi tô phở, nó sượng rơn, thỉnh thoảng lại quay sang tìm cách gấp thịt bò từ tô Hiếu.

Hiếu cũng giả vờ tranh ăn lại với nó. Bất chợt, nó thấy mọi thứ nhòe đi, đầu hơi choáng, nó ngừng đùa, xoa 2 bên thái dương.

- sao vậy ?- Hiếu lo lắng.

- Hơi chóng mặt, chắc làm đêm nhiều quá, thiếu ngủ- nó lắc mạnh đầu, rồi tiếp tục cầm đũa cố gắng ăn, nhằm trấn an tinh thần Hiếu.

Cảm giác mọi thứ mờ mờ thỉnh thoảng lại diễn ra với nó, tự nhủ là xong việc ngày hôm nay, nó sẽ nghỉ ngơi thật thoải mái, và ngủ bù ấy ngày qua.

Bước chân vào thang máy, nó thấy hơi choáng.

“ding”- vừa ra khỏi thang máy, nó thấy ngộp thở và ngất đi.

- Nguyên ơi, Nguyên !- Hiếu vội vàng đưa nó tới bệnh viện khi hay tin.

Phòng đặc biệt.

Nhìn Nguyên nằm đó, mắt nhắm, gương mặt xanh xao, Hiếu thấy nhói lòng. Anh thấy mình thật đáng trách khi đã lơ là để Nguyên làm việc quá sức. Bàn tay lạnh toát của Nguyên đang được sưởi ấm bởi tình cảm yêu thương chân thành nơi Hiếu, khẽ vuốt tóc nó, Hiếu thì thầm :

“ khỏe nhanh Nguyên nhé, nhìn Nguyên thế này, Hiếu không chịu nổi..”

....

- Anh là người nhà của bệnh nhân Nguyễn Bảo Nguyên- vị bác sỹ đứng tuổi đầy gọng kính nhìn thẳng vào Hiếu.

- Dạ, thưa bác sỹ, cô ấy bị làm sao vậy ?- Hiếu bồn chồn.

- Chúng tôi đã chụp CT cho cô ấy, kết quả cho thấy có 1 cục máu tụ trong đầu, nhỏ thôi, nhưng nó sẽ gây cho cảm giác mờ và có thể sẽ gây triệu chứng mất trí nhớ tạm thời.

- Như vậy là sao thưa bác sỹ ?- Hiếu lo lắng ra mặt.

- Anh yên tâm. Chúng tôi sẽ tiêm cho cô ấy vài mũi thuốc, chúng sẽ giúp làm tan máu bầm. Vấn đề về thị lực, ta có thể khắc phục, nhắc nhở cô ấy uống thuốc đúng giờ và đều đặn thì 1 tuần là khỏi, nhưng tôi nghĩ điều nên quan tâm ở đây là cô ấy sẽ quên đi 1 số ký ức trong thời gian máu bầm chưa tan, vì thế hãy giúp cô ấy không hoảng hốt, phải luôn cho bệnh nhân tâm trạng thoải mái.

(p/s: hic, tình hình là mình không học y, nên đoạn này mình viết theo suy nghĩ, mong mọi người bỏ qua)

Nó ngủ li bì suốt 2 ngày liền, tỉnh lại thì thấy Hiếu đang ngồi bên cạnh, mắt anh nhìn nó chăm chú, thoáng thấy vui khi tỉnh lại, vẫn có người bên cạnh.

- Nguyên thấy trong người thế nào?

- Khỏe re

- Có nhớ tôi là ai không?

- Diên à, Hiếu chứ ai

- ừ, vậy là tốt.

Thấy ngạc nhiên trước thái độ của Hiếu, nhưng rồi nó cũng quên mau sau những cuộc điện thoại hỏi thăm và động viên của đồng nghiệp.

Trở về nhà thật thoải mái, ở bệnh viện mấy ngày nó đâm ra sợ bệnh viện với mùi thuốc sát trùng. Hiếu đang loay hoay trong bếp làm cho nó chút đồ ăn. Nhìn dáng Hiếu tất bật, nó thấy quen quen, như đã gặp đâu đó, cố gắng nhớ lại, nhưng đầu nó lại đau.

- Lại đau đầu nữa hả- Hiếu lo lắng khi thấy nó 2 tay ôm đầu, dựa hân người vào tường- thôi Nguyên đi nghỉ đi, tí nữa Hiếu mang đồ ăn vào cho- Hiếu đẩy nó đi về phòng.

- Được rồi, tuân lệnh sếp- nó nằm xuống giường.

Đầu vẫn còn nhức, khẽ lấy tay xoa 2 bên thái dương, nó thấy dường như mình đang quên đi 1 cái gì đó rất quan trọng, như hình ảnh của Hiếu ban nãy, rõ ràng rất đỗi thân quen, nhưng không hiểu sao không thể nhớ là đã gặp ở đâu.

Nhắm mắt, nó thấy chán bản thân, lại hay quên...

Xuất viện được 1 ngày, nó vội đi làm, mặc dù Hiếu khuyên nó nên nghỉ ngơi, nhưng nó thấy chán khi phải nằm nhà, thế là bắt Hiếu sang chở đi làm cùng.

Sáng nay qua đón Nguyên đi làm, lòng Hiếu rộn ràng, vẫn lo lắng nhưng thấy Nguyên nghiêm nghị nói muốn đi làm, anh cũng chấp nhận.

Dừng xe trước cửa nhà, bấm còi, thoáng thấy bóng Nguyên, Hiếu thấy tim mình nhanh hơn 1 nhịp.

- Ngủ cả ngày có khác- Hiếu châm chọc- nhìn tươi ra.

- Muốn gì hả, mới sáng sớm nha- nó ngất vào hông Hiếu

- Ái... đau ! con gái gì mà..- Hiếu nhăn nhó

- Không chịu nổi thì đừng chở, thấy ghét- nó giả vờ giận dỗi.

- Thôi, lên đi cô nương, mà con gái nói ghét là yêu đó nha- Hiếu lại tiếp tục.

- ờ thì...- nó cũng lấp lửng.

15. Chương 15

Đồng nghiệp thấy nó đi làm lại, ai cũng mừng, nó cũng vui hơn, cười nói suốt.

Đang xem lại phân công ca trực thì nó được lệnh lên gặp giám đốc thông qua bộ đàm.

“ cộc cộc”- nó gõ cửa.

- mời vào- tiếng giám đốc vọng ra.

Nó đẩy cửa bước vào, gật đầu chào giám đốc.

- Chị tìm em ?

- à, như thế này, em khỏe hẳn rồi chứ ?

- Dạ, em khỏe rồi chị.

- ừ, thôi em cũng mới ra viện, chị tính thế này, công ty ITSG đang cần 1 thông dịch tiếng Nhật cho buổi kí kết hợp đồng chiều nay, mà cô thông dịch viên của họ đang bị cảm lạnh vì không quen thời tiết, nên họ nhờ chúng ta cho thêm 1 thông dịch. Em biết tiếng nhật, em làm thông dịch giúp họ nhé.

- Dạ ! mà em chỉ giao tiếp thôi, còn nếu mà từ chuyên ngành em không rành lắm.

- Em yên tâm, thông dịch của họ sẽ viết ra giấy, em sẽ nói hộ cô ấy, vì cô ấy tắt tiếng rồi- chị giám đốc động viên

- Dạ được rồi, vậy chiều nay em sang bên Banquet.

- ừ, vậy đi

- Em chào chị

- Chào em.

.....

Vừa rảnh tay, Hiếu lấy điện thoại nhắn tin cho Nguyễn :

“ Nguyễn ổn chứ ? “

“ yên tâm“

15 :00pm- phòng hội nghị khách sạn Sheraton Hà Nội.

- Giám đốc, đây là tài liệu của buổi hội nghị, anh xem qua đi- Nguyễn nhận tập tài liệu, anh chăm chú vào đó không để ý lắm tới mọi thứ xung quanh.

Bước chân vào phòng hội nghị, nó cũng đọc qua tài liệu của buổi họp và làm quen với chị thông dịch. Đến giờ hội nghị, mọi người ổn định chỗ ngồi.

Sau phần chào hỏi, bên phía ITSG bắt đầu giới thiệu về những thành công mà họ đã gặt hái được cho phía đối tác nghe, mọi người chăm chú vào màn chiếu. Anh cũng không ngoại lệ. 2 người đã từng hạnh phúc này đang ở cùng 1 nơi, nhưng họ chưa nhận ra nhau.

Phần kí kết hợp đầu bắt đầu cũng là lúc vai trò thông dịch được nó thực hiện. Nó chăm chú nghe, và dịch thật nhanh. Miệng nói và mắt nhìn theo tay chị thông dịch, nó không hề biết rằng có người đang dõi theo nó.

Khi nghe giọng nói quen thuộc của em vang lên, anh ngỡ mình đang tưởng tượng, khẽ mỉm cười với ý nghĩ của mình, anh cố gắng tập trung. Nhưng giọng nói đó không thể lẫn vào đâu được, ngẩng đầu lên và hướng mắt về phía bàn thông dịch...

Anh lặng người.

Em đó, chẳng phải là em sao, vẫn dáng vẻ ấy, ánh mắt, tiếng nói, tất cả đều là em...

2 năm trời, không tin tức, giờ đây em đang ngồi với tôi trong căn phòng này, niềm vui như vỡ òa, muốn chạy gần nhưng sao người bất động, ước gì giây phút này đừng trôi đi, và đây không phải là giấc mơ.

Anh ngồi đó, như kẻ mất hồn....

- Sếp !- anh nhân viên lay nhẹ người Nguyên- sếp lên nhận bản quyền với đối tác.

Nguyên giật mình, cố lấy lại bình tĩnh, đứng dậy đi về phía đối tác, ngang qua Năm, anh đi thật chậm, cố gắng quan sát. Đúng là em thật rồi !

....

Tiệc chiều dài.

Tuy làm việc đã lâu, nhưng chưa lần nào nó có cơ hội trở thành khách của những buổi tiệc sang trọng như thế này.

Hôm nay, nó quyết định sẽ ăn cho thỏa thích. Sau khi no căng, nó mỉm cười nhận ly rượu từ tay phục vụ, vừa nhấp ngụm vừa trò chuyện cùng những người bạn mới quen.

Cả buổi tiệc, anh như người trên mây, mọi cử chỉ, ánh mắt, nụ cười của em đều được anh thu vào tâm trí. Dường như em chưa nhận ra anh, vừa muốn chạm vào em, nhưng anh lại không thể, anh sợ, sợ em sẽ lại rời xa anh 1 lần nữa.

Cảm giác như có người đang nhìn mình, nó đột ngột quay về phía ấy. Một anh chàng khá đẹp trai, nước da trắng của người miền nắng, đầu 1 mái gọn gàng, cao ráo, thoáng chút bối rối, giấu vội ánh nhìn trộm nó sau cặp kính cận.

Thoáng thấy nó nhìn, anh sững sờ.

Nó nhìn thẳng vào mặt anh, đôi mày chau lại, lộ vẻ đăm chiêu, 1 ý nghĩ thoáng vội qua trong đầu- mình gặp hần ta ở đâu rồi nhỉ ?

- Nguyên !- tiếng gọi của Hiếu đưa nó về với thực tại.

- Gì vậy ?!- nó quay sang Hiếu.

- Làm gì mà đứng trầm tư vậy ?! Ra bên ngoài Hiếu nhờ 1 cái- Hiếu nắm tay nó.

Thoáng chốc em và tôi, 2 chúng ta đối diện với nhau. Nhưng sao ánh nhìn của em thật lạ lẫm, em đã quên anh thật sao ?!

Em đang tay trong tay với người con trai khác, phải rồi, em đã rời xa anh, vui với hạnh phúc mới....

Rời khỏi buổi tiệc, nó không hề biết rằng có 1 người đang đau đớn trong lòng, và 1 người thì vui sướng khi nó để yên tay mình trong bàn tay hần.

....

- Hiếu, có vị khách kia uống rất lâu rồi, em qua xem thế nào chứ đến giờ bar đóng cửa- vừa nói tổ trưởng phục vụ vừa chỉ tay về phía quầy bar.

- Anh để em- Hiếu đi về phía vị khách đang nốc cạn ly Cognac.

Đêm nay anh muốn uống cho quên đi mọi thứ, anh ước gì mọi thứ trở về như ban đầu. Anh sẽ mãi vui vẻ bên em, chúng ta lại có những tháng ngày hạnh phúc, nhưng anh cũng biết rằng mình đang tự dối lòng. Cố gắng uống thật say, trong cơn say anh sẽ lại thấy mình hạnh phúc bên em, sẽ chìm vào giấc mộng đẹp thay vì những đêm mất ngủ triền miên, lại thấy mình tràn đầy sức sống hơn thực tại.

- Xin lỗi quý khách, theo quy định thì Bar của chúng tôi tới giờ phải đóng cửa, quý khách có thể vui lòng thưởng thức rượu tại phòng của mình được không ?!- Hiếu nhẹ nhàng.

-- quay người nhìn vào Hiếu, chẳng phải hần ta đã nắm tay em hay sao, nhếch môi cười, anh lại tiếp tục nốc cạn ly.

- Xin quý khách vui lòng...

- Được rồi !- Anh xua tay, cố gắng nhắc mình khỏi ghế, loạng choạng, mọi thứ đang nhòe đi trước mắt, bước chân siêu vẹo, anh ngã nhào xuống đất.

Hiếu đỡ vị khách lên phòng.

Thả Đăng Nguyên nằm xuống giường, Hiếu thở phào.

Nguyên nhắm mắt, anh không ngủ, chỉ đơn giản anh không muốn phải so sánh anh với người ấy của em. Nở nụ cười chua chát, anh mở mắt nhìn lên trần. Muốn say cho quên sầu, kết quả lại càng sầu thêm, không thể làm gì thay đổi thực tại, cảm thấy mình là 1 kẻ thất bại, nhắm mắt mệt mỏi, anh chìm vào giấc mộng.

- Xin lỗi, nhưng người em yêu không phải là anh-Nấm vừa nói, vừa choàng tay âu yếm vào Hiếu- đây mới là người em yêu.

- Không, đây không phải sự thật, không thể nào, không- Nguyên giật mình tỉnh giấc, áo anh ướt đầm mồ hôi. Hóa ra chỉ là mơ, nhưng sao anh lại thấy nhói lòng, đầu anh quay vòng, cơ thể rã rời.

.....

- Sếp ! mọi người đang chờ anh trên Top Center ăn sáng đây, anh lên ngay nhé- điện thoại của cô thư ký kéo Đăng Nguyên ra khỏi phòng.

Bước chân vào thang máy, nó nhắm mắt.

Ding- thang máy dừng tại tầng 40- Top Center coffee.

- Menu của Head Chef (bếp trưởng) đưa, cho Buffet tối nay- nó đưa cho nhân viên quầy Bar.

- Cảm ơn sếp !

- À, khách phòng 2708 yêu cầu 1 Coffee bailey nha anh- nó nói rồi bước đi.

Ding- cửa thang máy mở, anh bước ra, đang nhìn khắp lượt kiểm chỗ ngồi của mọi người trong công ty, ánh mắt anh dừng lại nơi cửa quầy Bar, lại gặp em.

Nó đứng lại, nhìn thẳng vào vị khách, chẳng phải tối qua anh ta cũng nhìn chăm chăm vào nó như thể mặt nó đang dính lọ. Nó muốn bước lại hỏi, nhưng chợt nhận ra rằng nó đang trong ca làm việc, nó gật đầu chào vị khách rồi bước về phía thang máy dành cho nhân viên, lòng nhủ thầm lần thứ 3 thì phải hỏi cho được.

2 con người bước ngang qua nhau như bao người bình thường gặp nhau trên phố mỗi ngày, 1 người nhớ tất cả những kỉ niệm, còn 1 người dường như đã quên hết.

Như là trời đã định, lần thứ 3, nó gặp anh tại phòng, khi anh đang sắp xếp đồ đạc chuẩn bị vào lại Hồ Chí Minh, còn nó phải mang Fax cho anh.

Em đã chọn cách chúng ta trở thành người xa lạ, anh tôn trọng quyết định của em. Chúng ta sẽ là người xa lạ từ đây, tạm biệt em, người tôi yêu....

Nhận bản Fax từ tay nó, gương mặt anh lạnh lùng.

Nó muốn hỏi có phải anh biết nó không ?! Nhưng ánh nhìn lạnh lẽo, gương mặt không chút biểu cảm của anh khiến nó chùn lòng, quay lưng rời khỏi phòng, nó mang theo cả suy nghĩ phải chăng nó và anh là 2 người quen biết nhau !

“ Chuyến bay ND 2179816 cất cánh từ sân bay Nội Bài, Hà Nội...”- quay đầu nhìn lại, anh nhủ lòng : em hạnh phúc nhé, Bảo Nguyên !

16. Chương 16

- A... !- nó vươn vai. Sau 1 giấc ngủ dài, lại thấy mình lại tràn đầy sức lực cho tuần mới.

Nó bước nhanh chân ra khỏi nhà, nở 1 nụ cười thật tươi chào Hiếu.

Ngồi sau lưng Hiếu, ngắm nhìn phố phường 2 bên, cái không khí lành lạnh còn ẩm hơi sương khiến nó thấy dễ chịu. Hơi ẩm từ lưng của Hiếu truyền sang người nó, thoáng chốc nó muốn đưa tay ôm hờ lấy eo của Hiếu.

2 bàn tay xoay xoay, nó nửa muốn ôm, nửa lại ngại, chính bản thân nó cũng không hiểu tại sao nó lại muốn làm vậy.

- gì vậy ?- Hiếu cắt ngang dòng suy nghĩ của nó.

- à... không có gì !- nó tránh né

- muốn gì thì nói đi, ngập ngừng chẳng giống Nguyên chút nào.

- à... thì...tại...

- sao nào ?!

- chắc... cho Nguyên ôm cái nhé- nó đánh bạo

Hiếu đưa tay ra sau, nắm lấy tay nó rồi kéo vòng sang eo mình. Nó bật cười, cầu nhẹ vào Hiếu, anh chàng cũng cười thật tươi trong gương chiếu hậu.

Lòng nó thấy vui vui, tựa hẳn vào người Hiếu, nó nhắm mắt... ngủ. Cảm giác thật gần, thật ấm, mùi cơ thể xen lẫn mùi thơm của áo quần, lại thấy rất thân quen, dễ chịu.

Hiếu khẽ huyết sáo, cuối cùng thì mọi nỗ lực của anh cũng đã có chút kết quả. Tự nhiên anh thấy hôm nay trời Hà Nội đẹp hơn mọi ngày.

Tan ca, ngồi đợi Hiếu tại quầy lễ tân, nó chăm chú vào cuốn tạp chí.

- chị chờ anh Hiếu à ?!- cô nhân viên lễ tân nhìn nó cười cười.

Khẽ châu mày suy nghĩ, nó hỏi dò:

- ừ, có gì lạ à ?!

- à, chắc 2 anh chị sắp có buổi hẹn hò- cô nhân viên Reservation(đặt phòng) trêu nó

- là sao ?! mọi người nói gì em không hiểu- nó ngạc nhiên

- em cứ giả vờ, hôm nay đặc biệt thế, cả khách sạn ai cũng biết- Trưởng nhóm FO cũng hòa theo.

Nhìn mặt nó vẫn chưa hiểu ra chuyện gì, mọi người cười.

- hôm nay sinh nhật anh Hiếu, chị không biết à ?! 2 người phải có 1 buổi tối lãng mạn chứ.

Nó lắc đầu ngạc nhiên, nó không hề biết hôm nay là sinh nhật Hiếu, thảo nào hẳn ta cứ cười mỉm miết từ sáng, tí nữa biết tay- nó nhủ thầm.

Vừa lúc đó, Hiếu xuất hiện, trên tay là bó hoa hồng thật đẹp và hộp quà xinh xắn. Nó đứng dậy, hăm hăm bước ra khỏi khách sạn bỏ mặt Hiếu đằng sau đang tiu ngủ không hiểu chuyện gì, còn mọi người ở FO ai cũng nhìn theo nó, bật cười.

Trên đường về, nó im re, thấy vậy Hiếu bắt chuyện :

- hôm nay làm mệt lắm hả ?!

-....

- giận Hiếu hay sao mà im re vậy ?!

-.....

- có gì thì Nguyên nói đi, im lặng vậy Hiếu không thích đâu

-....

- nè, bộ giận thiệt hả ?!- Hiếu tấp xe vào lề, thắng lại, quay ra đằng sau nhìn nó.

Chưa kịp phản ứng gì, nó đã bị Hiếu hôn lên môi thật nhanh.

Mở to mắt, bặm môi, nhìn chằm chằm vào Hiếu trong khi hắn ta thì cười nham nhở với nó.

- muốn bị đánh đòn hả ?!- nó quát.

- haha, cuối cùng cũng chịu nói- Hiếu véo má nó.

Lửa giận bùng bùng trong người, nó nắm chặt 2 tay lại, mặt hầm hầm, nó nạt Hiếu :

- ghét cái mặt !- Rồi nó bước xuống xe, bắt Taxi đi về nhà.

Hiếu vô cùng ngạc nhiên trước thái độ của nó, anh chàng cứ lặng lẽ chạy theo xe taxi.

Trả tiền taxi xong, nó bước ra khỏi xe, lục túi xách tìm chìa khóa.

- Nguyên sao vậy- Hiếu nắm lấy tay nó kéo mạnh về phía mình.

- bỏ tay ra- nó nghiêm giọng

- không nói rõ ràng Hiếu không để Nguyên vào nhà đâu- Hiếu cương quyết- lúc sáng Hiếu còn rất vui khi thấy Nguyên làm vậy, chẳng lẽ là do Hiếu ngộ nhận ?!

Nhìn thẳng vào mắt Hiếu, nó thấy trong đó có sự yêu thương và nỗi buồn. Ánh nhìn của Hiếu xoáy vào tận lòng. Lửa giận trong lòng nó nguôi hẳn. Nó giận, nói lấy :

- ai kêu không nói cho người ta biết hôm nay là sinh nhật !

- trời ơi, tưởng chuyện gì, Hiếu còn không nhớ hôm nay là sinh nhật mình đó- Hiếu nắm lấy bàn tay nó nhẹ nhàng- đừng giận Hiếu mà, Nguyên không nói chuyện là Hiếu buồn lắm đó.

- ... sinh nhật vui vẻ- nó lí nhí.

- nhiều đó thôi à ?- Hiếu chờ đợi

-...- nó ngược nhìn Hiếu, suy nghĩ- còn gì nữa à ?!

- phải là... chúc anh sinh nhật vui vẻ chứ- Hiếu nhìn nó, ánh mắt nồng nàn.

- xì, bằng tuổi mà anh gì ?!- nó trề môi

- người ta hơn 6 tháng đó nha- Hiếu nhẹ nhàng tiến gần nó hơn, ngập ngừng đưa 2 tay ôm nó vào lòng- Hiếu thích Nguyên từ lâu lắm rồi, đừng rời xa Hiếu nhé.

Nó không nói gì, đứng yên trong vòng tay của Hiếu, lắng nghe tiếng nhịp đập nơi con tim của Hiếu và của mình, thấy lòng ấm áp.

Không gian buổi đêm yên ắng, chỉ có ánh đèn cao áp và hàng cây 2 bên ngắm nhìn họ. 1 người đang vui trong tình yêu, còn 1 người đang được truyền tình yêu sang.

.....

Ánh dương của 1 ngày mới lại chiếu rọi khắp nơi.

Nó bước chân ra khỏi nhà, mặt vui hơn hở, khê hát

“ Bình minh đã lên, chiếc lá rơi rơi nhẹ bên thềm, có tiếng chim trong lành cùng hòa vào lời hát em.

Ngoài kia nắng lên, tiếng hát em ngân vang yên bình có anh bên mình, ngồi tựa vai nhau thiết tha mãi như là nụ hoa hé trong bình minh.

Bao kỉ niệm có em và anh mình nguyện cùng bên nhau, hạnh phúc trong tim trào dâng.”

Nở 1 nụ cười thật tươi chào Hiếu, rồi lên xe, 2 tay ôm chặt Hiếu, nó cười vui trong nắng.

- hôm nay em thích ăn gì?!!- Hiếu nổ máy.

- Bánh cuốn!!- nó đáp nhanh- í, nhưng mà ai em?!

- Thì em chứ ai

- Cho nói lại- nó buông tay ra, chuẩn bị tư thế chọc vào hông Hiếu.

- Nè, anh đang lái xe nhé

- Nói mau, ai em!

-

- Không khai à, vậy sẽ phạt cực hình, hehe

Ngồi vào quán, Hiếu nhanh tay lau 2 đôi đũa trong khi nó quay sang gọi đồ ăn. Khi nhìn sang Hiếu, nó chợt ngừng ngó đã thấy hình ảnh này ở đâu rồi, cảm giác rất thân quen, nhận đôi đũa từ Hiếu, nó mím môi lắc nhẹ đầu, nhớ đến lời bác sỹ: “ luôn vui vẻ, thoải mái tâm trạng, mọi thứ sẽ trở lại như ban đầu”.

Hai đĩa bánh cuốn nóng hổi được bê ra, nhanh như chớp nó chìa đũa sang bên Hiếu gấp ngay miếng chả giò cho vào miệng, không quên nở 1 nụ cười đắc ý dành cho Hiếu.

- sao dành của anh!!- Hiếu giãy nảy

- đấy là phạt- nó cầm cuối vào đĩa bánh.

- Chẳng nhẽ cứ bắt người ta xưng Hiếu, gọi Nguyên- Hiếu xụ mặt.

- ...có ai nói là cấm đầu, nhưng ai kêu không xin phép- nó cười ma mãnh.

- Em đó nha- Hiếu véo và má nó.

- Ai kêu dễ tin người, cho chết, haha.

Phòng nhân viên, khách sạn Sheraton Hà Nội.

Bộ phận Banquet

“ lịch làm việc- Ca 3- ngày 14/2: Sup Hiếu”(Ca 1: 6am- 2pm. Ca 2: 2pm- 10pm. Ca 3: 10pm-6am. Sup= supervisor)

Đọc nhanh qua lịch làm việc, mặt Hiếu buồn so! Anh vừa lên kế hoạch cho buổi tối thật lãng mạn trong đêm tình nhân, thế mà lại có lịch làm việc vào trùng ngày ấy. Vậy là mong muốn có 1 ngày kỉ niệm với Bảo Nguyên đã không thành, Hiếu lặng lẽ mang cả nỗi buồn vào giờ làm việc.

Bộ phận HK.

“ lịch làm việc- Ca 2- ngày 14/2: sup Bảo Nguyên”

Khẽ cười, vậy là ngày 14/2 năm nay nó sẽ tay trong tay với Hiếu đi chơi, không phải là 1 ngày buồn nhất trong năm nữa. Xem nào năm nay tặng Hiếu cái gì nhỉ?! Áo lạnh, không hình như Hiếu có mấy cái rồi. Khăn choàng cổ, cái này hình như Hiếu chỉ có 1 cái, vậy chọn nó đi. Nó bước nhanh, lòng phơi phới.

- 14 anh làm ca 3!!- giọng Hiếu buồn thiu.

- Nè, đừng có xị mặt nữa, cười cái coi nào- nó đưa 2 tay véo má Hiếu, lắc lư cái đầu- phải cười thế này mới đáng yêu.

- Vậy mình đi chơi hậu 14 nha- Hiếu đề nghị

- Ok!!- nó cười tươi.

14/2.

Buổi sáng của ngày lễ tình nhân cũng thật đặc biệt.

Ánh nắng của 1 ngày mới yếu ớt xuyên qua lớp sương đêm, không khí còn se lạnh và thoảng mùi hơi đất. Hàng cây khẽ lay mình cùng gió. Mọi người đi lại nhộn nhịp trên phố.

Nó và Hiếu tay trong tay đi dạo quanh hồ Gươm. Cảm giác thật thanh bình, nó tựa đầu vào vai Hiếu. Đã lâu lắm rồi nó mới lấy lại được cảm giác thoải mái, và bình yên đến thế.

Ngồi bên cạnh anh lúc này là Bảo Nguyên, người con gái anh đã yêu từ thời sinh viên, anh đang đắm chìm trong hạnh phúc với tình yêu đó. Ngày ngày được cùng Nguyên đi làm, dạo phố, được ngắm Nguyên cười, giận dỗi, tất cả đều thật đáng yêu.

- em chờ anh 1 lát nhé- Hiếu nói rồi rời khỏi chiếc ghế đá.

Ngoài đầu nhìn theo Hiếu, anh đang chạy lại chỗ cô bé bán hoa dạo, nó bật cười.

Trông vẻ mặt Hiếu lúc chọn hoa cứ ngổ ngổ làm sao, rồi anh cúi xuống nói gì đó với cô bé, cả 2 cùng phá lên cười khi nhìn về phía nó, làm nó tò mò.

Nhận bó hoa hồng đỏ thật xinh từ tay Hiếu, nó cười hạnh phúc.

Hiếu nhìn nó thật kỹ, anh đang cố gắng thu mọi hình ảnh hạnh phúc của Nguyên vào tâm trí. Nụ cười đáng yêu, ánh mắt hấp háy, và những sợi tóc vương trên đôi môi hồng. Tất cả, tất cả đều thật đẹp trong mắt anh.

“Ngôn ngữ của tình yêu nằm trong đôi mắt- Phineas Fletcher”

17. Chương 17

Ngửa mặt lên trời, 2 tay dang ngang, nhắm mắt, hít căng mùi lạnh của sương đêm, mùi tanh của rong biển. Gió thổi mạnh ngược vào người, sóng biển đập mạnh vào thành tàu hất nước văng lên cả sàn. Nó đang đứng phía trước mũi tàu, cảm giác như đang bay trên mặt biển, thật dễ chịu, lâu lắm rồi mới có lại cảm giác trước biển khơi. Thật vui vì Hiếu đã chuẩn bị chương trình du lịch biển đêm cho ngày lễ tình nhân muộn.

Anh từ từ tiến lại gần Nguyên, đưa 2 tay ôm lấy cô từ phía sau, dấn mặt vào mái tóc dài đang tung bay cùng gió biển. Ngửi được cả mùi cơ thể và cả mùi vị của biển, xiết chặt tay, anh hôn nhẹ lên cổ Nguyên.

Nó cũng lấy tay mình nắm lấy tay Hiếu, cảm giác thật ấm áp. Chợt mỉm cười khi thấy 2 đứa thật giống như đang đi trên tàu... Titanic giữa biển... đông.

Sau khi đáp 2 chuyến phà đêm, cuối cùng Hiếu và nó cũng đặt chân lên tới đảo. 1 chiếc xe lam 3 bánh đã chờ sẵn ở bến phà, điểm đến của cuộc hành trình là khách sạn Hải Sâm.

Ông mặt trời đỏ rực hiện dần sau đám mây trắng cuối chân trời, phía biển khơi xa. Nó nhìn cảnh biển buổi sớm, không khí trong lành.

Chợt nhớ lại cảnh biển ở Cà Mau, nó quay sang tìm, Hiếu đang loay hoay vẽ cái gì đó trên mặt cát biển. Tò mò, nó đứng dậy, bước đi.

- không được, em ngồi yên đó- Hiếu lắc đầu xua tay.

- cái gì mà bí mật thế- nó dừng lại.

- anh chưa xong, 1 xíu nữa.

Nhìn dáng vẻ chăm chú của Hiếu qua ánh mắt buổi sớm, nó mới phát hiện Hiếu rất dễ thương, mũi cao, lông mày rậm, da trắng và mịn(giống tài tử quá đi mất). Khẽ đưa 4 ngón tay cái và ngón trỏ lồng vào nhau thành hình chữ nhật, nó đã chụp hình ảnh đó vào đầu.

- xong rồi, em qua đây- Hiếu vẫy tay

- xem nào- nó hí hửng chạy lại chỗ Hiếu, trước mắt nó là 1 hình trái tim thật to, chính giữa là tên nó và Hiếu, xung quanh là 1 hình trái đôi được xếp cẩn thận từ san hô và vỏ sò. Nó bật cười, cảm thấy thật hạnh phúc, nhưng bản tính của nó không cho phép mình khen. Nó trề môi- Sến!

- trời, tất cả tình yêu của anh nằm trong đó mà la sến- Hiếu vờ dối.

- tình yêu không để trong tim, mang ra để ngoài đất, kỳ cục- nó kênh lại

- chê thì thôi xóa- Hiếu toan lấy chân chùi hết vệt trái tim thì đã bị nó ngăn lại.

- thôi thôi, đẹp mà!- nó cười to.

- xấu!- Hiếu chạy ra sát mép nước, hắt tung nước vào người nó.

- á, lạnh!- nó cũng không chịu thua, chạy lại kéo Hiếu xuống nước.

Nó lôi Hiếu ra xa, dùng hết sức nhảy lên lưng Hiếu, bá cổ. Trong khi Hiếu thì cố gắng kéo nó ra khỏi lưng mình. Tiếng cười đùa vang vọng 1 góc biển.

Nằm thả mình trên mặt nước, mắt mở to nhìn lên bầu trời xanh, hít thở nhẹ nhàng, nghe rõ cả tiếng dòng chảy của biển, nó để đầu óc thật thư thái.

Chợt đôi chân cứng đơ, đau nhói, cố gắng đạp chân, đứng xuống cát nhưng nó đang chìm dần.

Sợ! nó thấy ngập, khí đã cạn, cố gắng vẫy nước để ngoi lên gọi Hiếu nhưng lại càng chìm sâu.

Nỗi sợ hãi đang dâng lên cao, cảm giác này rất quen thuộc, nó thấy đau đầu, phải chăng nó đã bị như thế ở đâu rồi, những mảnh kí ức vụn vụn qua trong đầu, nó thấy mình nhẹ hẫng...

- Bin ơi, em lạnh, Bin... đừng đi, đừng bỏ mặt em, lạnh!- nó giật mình tỉnh giấc.

- Em không sao chứ- Hiếu nắm lấy tay nó, gương mặt đầy lo âu- chút nữa là chết đuối rồi, bị vộp bẻ mà cũng không gọi anh, may sao mọi người thấy bé em lên bờ- Hiếu nhẹ nhàng.

-

Nó im lặng, đưa tay sờ trán, đầu vẫn còn êm ấm. Giấc mơ thật kì lạ, người con trai đó là ai, sao hình bóng ấy cứ mờ ảo, đáng người ấy thật thân quen, nhưng nó không thể nào nhận ra được. Bin! Cái tên ấy sao quá đối thân thương, người đó là ai?! Có phải đó chính là phần kí ức đã bị lãng quên?

18. Chương 18

Từ hôm đi đảo về đến giờ, giấc mơ đó cứ ám ảnh nó, khiến nó lúc nào cũng suy nghĩ, cố gắng nhớ xem người đó là ai, nhưng vẫn không thể nào nhận ra được.

Ngồi trước đĩa Beefsteak, nó thờ người.

- dai quá hả, đưa anh cắt cho- Câu nói của Hiếu cắt ngang dòng suy tư của nó.

- ừ- nó đưa đĩa cho Hiếu.

Suốt bữa ăn, nó không nói câu nào, để mặt Hiếu luyện thuyên đủ thứ chuyện.

- em ốm à- Hiếu nhìn nó đầy lo lắng.

- không! Chỉ là...Thôi mình về đi- nó lảng tránh.

Dừng xe trước cổng, nhìn Nguyên bước vào nhà rồi, Hiếu mới cho xe chạy.

Anh tự hỏi, cái gì làm Nguyên phải suy nghĩ nhiều đến thế?!

Chợt! Hiếu nhận ra 1 điều, đây chẳng phải là hình ảnh của Nguyên khi ở Cà Mau, trầm tính, ưu tư.

Cảm giác sợ hãi bắt đầu nhen nhóm trong người, Hiếu cố gắng gạt bỏ những suy nghĩ của mình, Hiếu hi vọng ngày mai sẽ lại thấy Bảo Nguyên cười tươi, vui vẻ trở lại.

.....

Vừa ngồi xuống ghế, sau 1 ca làm việc, nó ngã người ra sau, thả lỏng.

Dạo này đầu nó thường hơi ê ê, giật mình thức giấc nửa đêm vì những giấc mơ kì lạ khiến nó mệt mỏi hơn thường ngày. Trong mơ nó cứ thấy hình dáng 1 người con trai từ đằng sau, và tỉnh lại luôn là gương mặt nhạt nhòa nước mắt.

“Một ngày em mơ bao giấc mơ tươi đẹp

Nào đâu có mấy giấc mơ đến như em mong chờ

Và đời cho em những nỗi đau vô bờ

Chờ anh đến xoá hết những đau thương

Ước mơ trong đời

Có ai đâu ngờ

Đôi khi sao quá xa xôi

Vẫn mong một ngày

Nắng lên xanh ngời

Ta bên nhau sánh đôi

Biết anh bây giờ chắc vẫn mong chờ

Thôi thì anh cứ mong chờ

Những phút vui nào

Có đến bao giờ

Yêu nhau trong mơ thế thôi”- áp chiếc điện thoại vào tai, nó trả lời theo thói quen:

- alo, Bảo Nguyên xin nghe!

- Chị Nguyên, xuống Banquet nhanh đi, hết ca rồi mà sao chị chưa xuống dự tiệc?!- giọng cô nhân viên chung bộ phận thúc giục.

- Tiệc!- nó suy nghĩ

- Tiệc cuối năm, chị quên rồi à, nhanh chị nhá

- ừ, chị xuống liền.

Nó chậm chạp rời khỏi phòng.

Banquet : “ Staff party- Sheraton Hà Nội”

Nó bước vào phòng dưới con mắt ngạc nhiên của mọi người.

Nó nhìn khắp lượt, hình như mình đi sai phòng thì phải, nó lùi lại cửa ra vào, ngược lên phía trên cửa, dòng chữ “ staff party” to đùng. Nhìn vào phòng, ai cũng áo váy là lượt, trang điểm cầu kỳ, y như buổi dạ hội, nó quá bất ngờ, chưa kịp định thần thì mấy cô bạn bộ phận FO đã chạy lại, lôi nó vào nhà vệ sinh.

- trời ơi, sao em lại mặc như đi làm vậy?!

- sếp không chuẩn bị đồ à

- em! Quên mất hôm nay có tiệc- nó cười trừ.

- không được, phải “tút” lại cho nó, mấy đứa trang điểm đi, để chị đi lấy bộ váy, cũng may chị mang theo 2 bộ.

20’, nó bước vào cùng mọi người.

Tiếng nhạc vang lên, các cặp đang nắm tay nhau nhảy ở chính giữa phòng tiệc, trông họ thật đẹp.

Hướng mắt tìm Hiếu, nó nhìn dáo dác.

- Bảo Nguyên kìa.

Câu nói của người bạn đồng nghiệp khiến Hiếu quay lại theo hướng tay chỉ.

Bảo Nguyên đang đứng cạnh bàn ăn với chiếc đầm bí kiểu voan đen, điểm thêm bông hồng màu đen phía trước ngực, gương mặt được trang điểm kỹ, mái tóc buông dài trên đôi vai trắng ngần, trông thật nổi bật.

Hiếu bước nhanh tới chỗ Bảo Nguyên, đưa tay ra mời:

- Tiểu thư vui lòng nhảy với tôi bản này được chứ.

Nó bật cười trước câu bông đùa của Hiếu, đặt bàn tay mình vào lòng bàn tay Hiếu, 2 người bước ra, chìm đắm cùng bản nhạc.

.....

“kết quả kiểm tra cho thấy kích cỡ của cục máu bầm đã giảm đi rất nhiều, điều này là nguyên nhân khiến cô hay có những giấc mơ, nó chính là những hình ảnh của quá khứ trước đây. Cô nên để tâm trạng mình thật thoải mái, và bình tĩnh tiếp nhận nó, đừng tập trung suy nghĩ nhiều, nó sẽ khiến cô càng thêm đau đầu”- lời của bác sỹ khiến nó phần nào yên tâm với sức khỏe của mình. Cầm tờ kết quả CT ra khỏi bệnh viện, nó trở về nhà.

Quá khứ là kỉ niệm đẹp hay đau khổ?! Nó tự hỏi lòng, những giọt nước mắt thấm đẫm gối của mình trong đêm, nếu như đó là sự mất mát, nỗi buồn thì hãy để chúng ra đi cùng sự quên lãng.

- xin lỗi, hình như là...- người khách tại FO nhìn nó 1 lúc- Bảo Nguyên.

- Linh!- nó mừng rỡ ôm chầm lấy con bạn.

- Con quỳ, mày đi đâu mà mất tích vậy hả?!

- Hì, thôi thôi, từ từ tám sau, bây giờ tao đang làm việc, chút hết ca tao lên phòng tìm mày.

...

- vậy là bây giờ mày quên sách hết?- Linh ngồi dậy, nhìn chằm chằm vào nó.

- Ngốc!- nó búng vào trán Linh 1 cái- tao quên hết sao nhận ra mày, 1 phần nào đó thôi!

- Vậy mày có nhớ B...! mà thôi, cái gì đến sẽ đến- Linh thở dài.

- Để tao gọi Hiếu rồi 3 đứa mình đi ăn.

- Hiếu?! ai vậy?

- Hiếu KS3 đó, bây giờ là BF của tao, hì hì- nói rồi nó lấy điện thoại.

- À! Mà thật sự mày không nhớ gì à?! Cả chuyện cũ!

- Tao có thấy những hình ảnh quen quen, bác sỹ nói là kí ức cũ đang dần hồi phục, thỉnh thoảng trong mơ tao có thấy 1 người con trai, đáng rất thân quen và khi tỉnh lại tao khóc ướt cả gối- nó nhún vai.

- Vậy là mày vẫn chưa quên...- Linh nói nhỏ.

Quán ăn trên đường Hồng Bàng luôn đặc khách, nhất là vào những ngày cuối năm, ai cũng bận rộn với công việc nên giới nhân viên văn phòng tập trung ở đây nhiều hơn.

- Linh ra Hà Nội ngày cuối năm có việc gì không?- Hiền hỏi thăm

- À, Linh đang dạy ở trong nam mấy môn thuộc chuyên ngành mình đó, đợt này ra đây mưa sầm 1 ít dụng cụ cho trường phục vụ công tác giảng dạy ấy mà- Linh vui vẻ
- Ê mày, tao thấy mày ốm đi đó, bộ trong đó không có thằng nào chăm sóc mày á- nó nháy mắt tinh nghịch
- Tao làm gì được như mày- Linh ngụ ý

Nó và Hiếu nhìn nhau cười.

Linh đang ngồi tại Bar, xoay xoay ly Tequila Sunrise trong tay, đầu lung tung nhiều suy nghĩ.

Hiếu ngồi xuống bên cạnh:

- khuya rồi mà uống 1 mình thế này à!
- Có nhiều chuyện suy nghĩ, nên 1 mình thôi- Linh nhấp 1 ngụm
- Hình như Linh có chuyện buồn?!

Linh không nói gì, cô chỉ cười, bất chợt, cô hỏi:

- Hiếu biết Bảo Nguyên bị mất trí nhớ tạm thời chứ
- Có chứ
- Vậy có biết nó đang suy nghĩ nhiều đến cái quá khứ mà nó đã vô tình quên đi không!

Câu hỏi của Linh xoáy đúng là điều mà Hiếu đã lo lắng bấy lâu nay, khẽ cười buồn:

- Hiếu thấy những lo lắng của Nguyên, nhưng Hiếu không biết Nguyên suy nghĩ gì.

Và câu chuyện về quá khứ của Bảo Nguyên, về những gì mà Nguyên đã quên, dần được gợi mở với Hiếu qua lời kể của Linh.

- Linh nghĩ là, Hiếu nên để cho Bảo Nguyên quyết định tình cảm của mình. Suy nghĩ những gì Linh nói đi nhé, Linh về phòng đây, chào!

Nhìn dáng Linh bước đi, Hiếu rối bời với những suy nghĩ. Bảo Nguyên đã quên người con trai kia chưa?! Nếu như không có tai nạn ấy, cô ấy có đến với mình không?! Nguyên đang hạnh phúc với tình yêu của 2 đứa chứ?! Nếu như nhớ lại mọi thứ, Nguyên sẽ thế nào?!

Đón Bảo Nguyên đi làm, nhìn thấy gương mặt xanh xao, đôi mắt thâm đen, lòng Hiếu lo lắng:

- em mất ngủ à?!
- ừ, tối qua lại mơ thấy giấc mơ cũ, rồi giật mình thức tới sáng, không tài nào chợp mắt được- tựa đầu vào vai Hiếu, nó lim dim.

Hiếu cho xe chạy đi, lòng đầy những suy tư.

Khuất trong góc của quán café Lặng, Hiếu ngồi 1 mình với cốc café đen.

Đầu anh lúc này ngổn ngang nhiều suy nghĩ. Lặng lẽ châm điếu thuốc, hít 1 hơi, nhả khói, mắt hướng xa xăm, Hiếu đang đứng trước 2 ngã rẽ, 1 bên là con đường có Bảo Nguyên, nhưng anh không dám chắc ở cuối con đường đó là hạnh phúc của Nguyên. Còn con đường còn lại, tất nhiên không có hình bóng của Nguyên, 1 mình anh đi trên quãng đường dài, nhưng đằng sau lưng anh là niềm vui, nụ cười của Nguyên.

Đưa tay lên hít 1 hơi thuốc, uống 1 ngụm café đen đắng đầu lưỡi, Hiếu thở dài, lâu lắm rồi anh mới lại café đen và thuốc lá. Những khi căng thẳng, đàn ông thường tìm đến thuốc lá, anh cũng không ngoại lệ.

5 cái đầu lọc nằm trong gạt tàn, Hiếu đứng dậy tính tiền rồi ra về. Chạy xe trong đêm, 1 mình, lạnh buốt da, dừng lại trước cổng nhà Nguyên, ánh mắt buồn của Hiếu hướng về phía cửa sổ phòng Nguyên.

Lặng lẽ đứng trong đêm, sương xuống ngày càng nhiều tỉ lệ thuận với lượng thuốc lá Hiếu đốt.

“ hết ca làm, đi uống café nhé”- tin nhắn của Hiếu.

“ ok”

Quán café Chiều lúc 11:00pm đã vắng khách, tiếng nhạc Piano đánh trực tiếp trong quán vẫn du dương, nhẹ nhàng, những chiếc bàn đã trống, không gian trở nên yên tĩnh như cõi riêng.

Khuấy ly sinh tố bơ đã tan đá, nó lơ mơ nhận ra sự khác lạ nơi Hiếu, im lặng và suy tư đó là những gì nó và Hiếu làm từ khi bước chân vào quán.

- anh đã suy nghĩ rất nhiều...- Hiếu phá vỡ sự im lặng, nhìn thẳng vào mắt nó- anh nghĩ là em nên vào Sài Gòn đi.

- tại sao?- ngạc nhiên trước thái độ của Hiếu, buông chiếc thìa ra khỏi tay, nó khoanh tay nhìn thẳng vào Hiếu- sao anh lại muốn em vào nam?!

- Nguyên à! Anh nghĩ là như thế tốt cho sức khỏe của em hơn- giọng Hiếu trầm hẳn.

- em không muốn vào đó.

- nhưng em cũng không thể chịu đựng mãi những giấc mơ của quá khứ.

- em không muốn nhớ lại, mỗi lần thức dậy, gối em ướt đầm, mắt sưng húp, anh muốn nhìn thấy em đau khổ khi vào đó ư?!-- nó gần như sắp khóc, tìm nó nhói đau.

- nếu như em cứ trốn tránh mãi, đó không phải là 1 biện pháp, sau này khi em nhớ lại thì sao? em vẫn đau buồn thôi, anh nghĩ em nên tìm hiểu về quá khứ, thì em sẽ có cách nhìn mới tích cực hơn, biết đâu em sẽ lại vui hơn... em hãy tin rằng, phía sau em luôn có anh, Nguyên nhé!-- Hiếu nắm lấy tay nó.

Nước mắt trào ra, nó đang khóc, lặng lẽ.

Nhìn những giọt nước mắt nơi khóe mắt của Bảo Nguyên, lòng Hiếu như xát muối. Khó khăn lắm, anh mới nói được những gì đã suy nghĩ suốt đêm qua. Nếu Nguyên ra đi, có thể anh sẽ mất cô ấy mãi mãi, nhưng nếu như đó là hạnh phúc của cô ấy, thì anh cũng không có quyền gì níu kéo. Khẽ đưa tay lau khô những giọt nước mắt, anh nhìn vào mắt Nguyên, nhẹ nhàng:

- Em nên đi! Khi đã tìm thấy quá khứ rồi thì mọi quyết định là ở nơi em. Anh sẽ tôn trọng mọi quyết định của em!

Nhìn vào mắt Hiếu, nó hiểu anh đang rất nghiêm túc và thật lòng.

Tâm trí nó rối bời, quá khứ đó là niềm vui, hạnh phúc hay đau khổ và buồn tủi. Khi nó đi rồi, Hiếu sẽ ra sao, chẳng phải anh là người quan tâm nó nhất, yêu thương nó nhất ư?! Nó không muốn làm anh đau buồn! Đó có phải là biện pháp tốt nhất cho tình thế của nó lúc này?

19. Chương 19

- nâng ly chúc mừng sự trở lại của đám quý chà đĩa nào- Cường đứng dậy, đưa lon Ken lắc lắc.

- 1 2 3 dzô- đám chúng nó đồng thanh.

Lâu lắm rồi, nó mới gặp lại bạn bè đại học, giờ đây, ai cũng có những thành công và niềm tự hào cho riêng mình. Nhìn khắp đám bạn, nó mừng cho họ, cuối cùng cũng đã tìm ra con đường cho sự nghiệp, sự thăng tiến, thành công và hạnh phúc.

Cường bây giờ đã là MC nổi tiếng trên truyền hình, cô người yêu là đồng nghiệp xinh xắn. Chi thì đã có 1 bé trai dễ thương giống cha y đúc và mãn nguyện với tổ ấm bé nhỏ cùng 1 nhà hàng do chính mình làm chủ. Tuấn thì thành công trong việc thành lập chuỗi cửa hàng Kem tự chọn khắp Sài thành. Ngân thì chuẩn bị lập gia đình. Linh là giảng viên của trường cũ, yêu nghề và thích đi dạy đó. Vân thì đã theo chồng ra nước ngoài.

Bước chân không được vững vàng, nó đã ngà ngà say. Vẫy tay chào hết đám bạn, nó cùng Linh lên taxi về. Vừa vào đến nhà, 2 đứa nằm lăn ra giường, ngủ đến sáng.

“ 1 ngày mới tốt lành anh nhé” tin nhắn của nó ngắn gọn nhưng cũng đủ báo cho Hiếu biết rằng nó vẫn ổn.

Linh đã rời khỏi nhà để đến trường giảng dạy, nó bước chân ra đường, quyết định đi lòng vòng, lâu lắm rồi nó mới lại có dịp đi dạo khắp phố phường Sài Gòn. 4 năm trời, mọi thứ đã thay đổi rất nhiều, nơi mà trước đây đám chúng nó hay tụ tập hát Karaoke thì bây giờ đã là Building khang trang, xe ra vào tấp nập.

Đường xá đẹp hơn, nhà cửa khang trang hơn, duy chỉ có hàng cây xanh rợp bóng 2 bên đường vẫn vậy.

Loanh quanh chán chê quận 1, nó lần mò đến quán Café Nhật Ký Tình Yêu- Love Diary coffee, from the diary where the love began...

Cảnh vật trong quán đã khác xưa rất nhiều, chỗ ngồi quen thuộc của bọn nó hôm nay đã có khách. Nó đành chọn 1 bàn cạnh hồ nước, vừa quán sát những đổi thay của quán, vừa ngắm cá trong hồ. Cách bài trí đã có chút thay đổi, thêm những chiếc bàn sát bên hồ cá, dưới những bậc tam cấp là hoa rau má đại mọc đầy. Duy chỉ có con đường sắt trước quán là vẫn vậy.

Đặt bút xuống tờ A4, nó viết:

“ chào LD café, đã lâu lắm mới có dịp ghé quán. 4 năm rồi, mọi thứ đã có nhiều thay đổi, chỗ ngồi quen thuộc đã mất, nhưng lòng vẫn vui, cảm giác mọi thứ vẫn không khác lắm. Hy vọng sẽ là 1 điều may mắn cho những ngày tiếp theo ^^”.

Lặng lẽ lật từng trang nhật ký quán trong năm đầu tiên nó rời khỏi thành phố.

Từng trang, từng trang, vẫn là những dòng hỷ ngộ ái ố của nhân gian, nhưng lại khiến nó bật cười.

Có thể mọi thứ cũng không quá khó khăn như nó đã nghĩ.

Chợt ánh mắt nó dừng lại tại 1 góc nhỏ :

“ em đã đi thật rồi! một mình ngồi lại nơi này, đọc những dòng em đã viết, mới thấu hiểu cảm giác đau đớn của em. Anh xin lỗi N ạ! Anh không thể làm gì để giữ em lại. Em ra đi mang theo cả niềm vui của anh mất rồi, giờ chỉ còn lại 1 mình, nhớ em”

Tâm sự của người con trai viết thật buồn.

1 vài trang khác được đọc qua, nó lại bắt gặp nét chữ của người con trai ấy:

“ hôm nay, 1 mình ngồi đây, nhớ về những kỉ niệm chúng ta đã có, khẽ cười, ngốc thật em nhỉ! Nhớ cái cách em vò tóc anh, nhớ những lần em nhăn mặt, nhớ nụ cười, nhớ rằng đã có 1 người từng chờ đợi mình ở nhà... Trống vắng quá”

“căn phòng lạnh lẽo, gian bếp phủ bụi, đôi dép cô đơn vì không có người sử dụng, mọi thứ đều là minh chứng cho sự ra đi của em”

“ ngày mai, anh sẽ đi tìm em, mong rằng may mắn sẽ mỉm cười. Em đã từng nói rằng, nơi tình yêu bắt đầu rất có ý nghĩa cho những con người cùng chung nhịp đập con tim. Anh và em, nếu tim chúng ta cùng chung nhịp đập, thì sẽ gặp lại nhau thôi phải không em?!”

“ buồn!”

Những dòng tâm sự của người con trai ấy thu hút nó thật sự, ngồi đọc hết cuốn nhật ký dày cộm với mong muốn thấy những dòng tâm sự của anh, nhưng vẫn chỉ là 1 chữ “buồn!” cho đến khi kết thúc.

Đứng dậy thanh toán và ra về, nó hứa là những lần sau sẽ đọc tiếp 3 cuốn kia.

.....

Quần tây thẳng nếp, áo sơ mi trắng cổ bẻ gọn gàng, áo vét ngoài đã cài nút, chiếc nơ đỏ thắm vừa đủ dài, nó nhìn vào gương lần cuối, mỉm cười.

Hôm nay, nó sẽ theo chân Linh vào trường cũ, làm giảng viên đại học, nên rất nghiêm chỉnh.

Bước chân vào lớp, nó nở 1 nụ cười với lời giới thiệu của Linh:

- xin giới thiệu với các bạn, đây là Cô Bảo Nguyên, hôm nay cô ấy sẽ hướng dẫn cho các bạn 1 số kiểu gấp drap theo phong cách châu Âu 5 sao.

Tiếng vỗ tay vang lên, gật đầu, cười tươi, nhận micro từ tay Linh, nó vui vẻ:

- xin chào các bạn, gọi tôi là chị đi cho trẻ trung ha, vì thật ra, cũng như cô Linh, thì tôi cũng là sinh viên trường này, khóa 13, chỉ hơn các bạn 4 khóa thôi, và có thể trong lớp này có người bằng tuổi tôi nên chúng ta cứ xưng hô như vậy cho tiện. Hiện tại tôi đang làm Sup cho bộ phận HK khách sạn Sheraton Hà Nội. Có câu hỏi nào thắc mắc về tôi nữa không ạ?!

Tiếng chuông reng báo hiệu giờ giải lao đã tới, sau 3 tiết với sinh viên, nó cảm thấy như mình đang trẻ lại. Những câu hỏi thắc mắc chuyên ngành, những bí quyết nho nhỏ, chuyện hài khi làm việc đều được “share” ọi người. Linh đang bận bịu với việc điểm danh lớp, tranh thủ giải lao, nó bước ra hành lang, nhìn khắp các tầng.

4 năm trôi qua, trường nó vẫn vậy, không có gì thay đổi cho lắm.

Đang phóng tầm mắt xung quanh, chợt đôi mắt nó dừng lại ở ban công tầng 5, là người khách hôm nọ đứng nhìn nó miết trong khách sạn. Hóa ra anh ta cũng dạy ở đây, chợt nó thấy vị khách ấy cũng đang nhìn mình, gật đầu và mỉm cười chào, lần này nó quyết tâm phải hỏi cho bằng được. Tiếng chuông reo vang lần nữa, nó quay trở vào lớp.

Đặng Nguyên đứng như chết lặng. Nắm đã cười với anh, 1 nụ cười thật dễ chịu, vui tươi, không bằng giá như khi ở khách sạn. Nhìn dáng Nắm đi vào cửa lớp tầng 4, anh bất ngờ, chẳng lẽ em đã về trường giảng dạy, còn người yêu của em thì sao, giữa họ đã xảy ra chuyện gì?! Những câu hỏi cứ xuất hiện trong đầu Bin cho tới khi sinh viên gọi anh từ phía sau, anh quay trở lại lớp.

Linh bắt gặp Đặng Nguyên trước văn phòng khoa Quản trị kinh doanh, có vẻ như anh đang đợi mình, bước lại chào anh, Linh hỏi vờ:

- chà, sao hôm nay rảnh lại đến nhà tôm thế này?!

- Em, Bảo Nguyên vào đây rồi đúng không?

- Anh thấy nó rồi hả?!

- Tại sao Nguyên lại ở đây, rồi công việc, rồi còn...

- Sao anh không tự đi hỏi nó- Linh cắt ngang lời Đặng Nguyên.

- Anh!- Nguyên thật sự bối rối, anh không biết phải xử lý tình huống này như thế nào.

- Bảo Nguyên bây giờ không nhớ gì về anh cả, nên hãy để mọi thứ thuận theo tự nhiên đi anh- Linh nhìn Đặng Nguyên thăm dò, gương mặt lạnh lùng.

- Ý em là sao?!- Đặng Nguyên ngạc nhiên

- Nó bị tai nạn, bây giờ mọi chuyện trong quá khứ, nó không hề nhớ gì cả, vì thế chuyện với anh, nó cũng quên rồi, cuộc sống của nó bây giờ rất vui vẻ, anh hãy quên nó đi- Linh bước qua mặt Đặng Nguyên.

Sững sờ, tay vịn chắc vào tường, anh đã có câu trả lời cho sự lạnh lùng của Nắm, nhưng sao tim anh đau thế này, em đã quên mọi thứ về anh thật sao?!

Cả 1 đêm thức trắng, Bin mệt mỏi rời khỏi nhà. 8 tiếng trên công ty, anh chỉ có café đen lót dạ. Tan sở, bước chân nặng nề, Bin dắt xe ra khỏi bãi, mắt cay xè, cố gắng lái xe về nhà, cơn buồn ngủ cứ kéo mắt anh xuống, nhiều khi mắt đã nhắm mà tay vẫn cầm lái, đến lúc giật mình mở mắt thì xem chút tông vào xe người phía trước.

Chỉ còn 1 đoạn ngắn nữa là đến nhà, Bin đi thật chậm, chợt từ phía góc khuất dưới chân cầu vượt, chiếc xe tải lao ra thật nhanh khiến anh giật mình, người và xe lăn kềnh ra đường.

Anh bị trầy mấy đường dài dọc khuỷu tay, chiếc quần thì bị rách ngay đầu gối, rất may là những người đi sau chạy chậm, nếu nhanh, có lẽ Bin đã...

Vội vàng đứng dậy, dựng xe lên, Bin ngồi nhìn vết thương trên tay, thấy mình thật thảm bại!

Nó đi chậm lại, phía trước hình như có tai nạn, cho xe từ từ đi qua chỗ kẹt, nó thấy vị khách hôm nọ đang ngồi chờ người trên chiếc xe máy, tay anh đang chảy máu.

Không hiểu sao nó thấy lòng mình khó chịu, bức rức không yên, chạy xe qua 1 khúc, nó quyết định quay đầu lại. Dừng xe trước đầu xe Bin, nó đi lại, nhìn vào tay anh, buông 1 câu thăm dò:

- anh lái xe về được chứ?!

- ...- ngược lên nhìn về phía tiếng nói, Bin nhận ra đó là Nấm, anh chưa biết phải trả lời như thế nào, tay chân lỏng ngóng, đầu óc rối bời.

- Anh lái xe về được chứ?!- nó nhắc lại câu hỏi khi đã quan sát kỹ vị khách, mặt anh ta vẫn chưa có vẻ gì hoàn hồn sau tai nạn thì phải.

- Chắc là không- Bin khó khăn lắm mới bật ra được 3 từ.

- Tôi gọi taxi cho anh nhé- nó đề nghị.

- Cảm ơn cô, nhưng cũng chỉ còn 1 đoạn ngắn nữa là tới nhà tôi rồi, tôi đi đây- nói rồi Bin gạt chân chống, nổ máy chạy đi.

Nhìn theo cho tới khi Bin mất dạng, nó cũng cho xe chạy đi, lòng thầm nghĩ 1 người kì lạ, vừa nói không đi được, rồi lại nổ máy đi.

Về tới nhà, Bin vẫn chưa bình tĩnh lại, ngồi xuống sofa, anh thấy mình ngu ngốc, lúc gần Nấm nhất, lại không nói được gì, tay chân thừa thãi, mất cả đêm để suy nghĩ, cuối cùng thì anh cũng chấp nhận sự thật, Nấm đã quên anh! Phải làm gì để em nhớ ra anh đây hả Nấm?! Bin gục xuống ghế, thiếp đi vì mệt mỏi.

.....

Linh bỏ cuốn sách xuống, nhìn chằm chằm vào nó:

- chẳng lẽ mày không thắc mắc là 4 năm đại học mày sống với ai à?

Suy nghĩ 1 lúc, nó trả lời:

- tất nhiên là có, nhưng thật sự tao không thể nhớ ra, mỗi lúc nghĩ tới, đau đầu, nên tao cố gắng không suy nghĩ nhiều. à! Sao mày không kể cho tao nghe thời sinh viên của tao.

- Mày tự đi mà tìm hiểu- Linh nhìn vào cuốn sách trả lời nó.

Trong đầu Linh lúc này cũng đầy những suy tư. Cô không biết giờ đây, tình cảm của bạn mình như thế nào. Chính cô cũng cảm thấy có lỗi khi nói với Hiếu về quá khứ, để rồi Bảo Nguyên vào đây, trong khi Hiếu lại ở ngoài Hà Nội. Cô cảm thấy mình giống như là sao quả tạ, chiếu vào Hiếu, mang đi mất tình yêu của Hiếu vậy. Với Đăng Nguyên, cô hi vọng anh có 1 quyết định đúng, hành động đúng, vì chỉ có anh mới có thể giúp cho Bảo Nguyên nhớ lại hoặc quên hết. Còn với Bảo Nguyên, cô mong cho nhỏ bạn sớm nhớ lại mọi thứ, và quyết định tình cảm của mình, để tránh làm tổn thương 2 người rất yêu nó.

Nghĩ đến Hiếu, Linh bỏ cuốn sách, tìm điện thoại, cô nhấn:

“ dạo này vẫn khỏe chứ?”

“ vẫn bình thường, còn Linh, có gì mới kể cho Hiếu nghe à”

“ Linh hả?! vẫn vậy, có giận Linh không?”

“ về chuyện gì?”

“ vì Linh đã khiến B.N vào Sài Gòn”

“ đừng suy nghĩ nhiều quá, trước sau gì B.N cũng cần phải nhớ lại, Hiếu chấp nhận được, không sao”

“ Linh xin lỗi”

“ cô giáo ơi cô giáo, đừng như thế chứ”

Nhìn tin nhắn của Hiếu, Linh vẫn cứ thấy sao sao, cô thấy cảm giác có lỗi trong lòng.

20. Chương 20

Trang giấy cuối cùng của quyển nhật ký đã được nó đọc xong, nhắm mắt thả lỏng người, nó hít thật sâu mùi hương hoa trà.

Cảm giác cứ như có ai đó đang nhìn mình, nó mở mắt, nhìn xung quanh. Ánh mắt dừng lại chỗ bàn nằm phía góc cầu thang, lại là vị khách đó, anh ta nhìn cái gì mà kỳ vậy nhỉ?! Nó nheo mắt, rồi chợt dạ, nó nhìn lại mình từ đầu đến chân, vẫn ổn!

Ném 1 cái nhìn khinh khỉnh cho hấn ta, nó nhếch môi, cầm ly café đưa lên, chỉ tay vào ra hiệu uống café đi và dừng nhìn nó nữa. Chợt hấn ta cười, ôi trời, nụ cười đẹp thế mà chả lần nào gặp hấn, nó thấy cả, hôm nay là 1 ngày đẹp trời chẳng.

Rồi hấn ta đứng dậy, cầm theo ly café tiến lại phía bàn nó.

- xin phép cô tôi ngồi chung được chứ- hấn ta không chờ nó trả lời, kéo ghế ngồi xuống.
 - cứ tự nhiên, dù sao thì bàn vẫn trống- nó cười nhếch môi.
 - Cô bé tên gì?- Bin nhìn nó.
 - ...- mặt nó ngêch ra trước câu hỏi của Bin, nó nuốt giận, buông 1 câu- bé này tên Nhóc
 - Haha, cũng thú vị đấy chứ, nhóc con!- Bin lắc đầu, đúng là Nấm, vẫn ngang như cua.
 - Này anh, anh nhìn tôi như vật thể lạ chán chê, rồi bây giờ anh quay sang gọi tôi là bé, vậy xin hỏi quý danh của anh và tuổi tác để “bé” đây biết mà còn chào hỏi ạ!- giọng nó chanh chua.
 - Haha, nhóc cũng mồm mép nhỉ, ừ thì anh đây tên...Đặng Nguyên, lớn hơn nhóc 4 tuổi được chưa- Bin khuấy ly café, nói mà không nhìn nó, anh đang cố gắng tạo 1 không khí thoải mái với Nấm.
 - Anh biết tuổi tôi sao?- nó ngạc nhiên
 - Sao không?! Không những tuổi, mà sở thích, tên họ, quê quán, anh đều biết hết- Bin cười đắc chí.
 - Nói thử xem- nó nhìn anh chăm chú.
 - Nguyễn Bảo Nguyên, quê Nha Trang, nam nay 26 tuổi, đang làm khách sạn Sheraton, thích uống yauort café đá, ăn bún bò, đúng không?- Bin tự tin.
 - Sao anh biết?!- nó chớp mắt liên tục.
 - Nếu như muốn biết thì cũng không khó lắm- Bin nhún vai
 - Vậy chẳng lẽ anh theo dõi tôi- nó nghi ngờ.
 - Phải nói là để ý chứ- Bin cười lớn.
- Ấn tượng đầu tiên của nó với Đặng Nguyên là 1 người đẹp trai, nhìn bên ngoài đầy vẻ lạnh lùng là khó gần, nhưng khi nói chuyện với anh rồi, nó mới hiểu đằng sau vẻ ngoài khó gần ấy là cả 1 sự am hiểu rất lớn về cuộc sống, kiến thức xã hội, khoa học, thời sự... Suốt buổi café hôm đó, nó đã nói rất nhiều, cùng Đặng Nguyên tranh luận rất nhiều vấn đề, cùng cười cùng suy nghĩ và cùng chung ý kiến.
- thôi, anh phải về, chào nhóc nhé, hẹn em dịp khác- Bin đứng dậy- để anh mời em châu này nhé.
 - Ghét nhất là nợ nần ai đó, vậy lần sau Nhóc sẽ mời lại anh nhé- nó đề nghị.
 - Cũng hay, nhưng mà anh biết khi nào “bé Nhóc” đi café để mà anh được mời nhỉ- Bin gãi đầu(mưu mô gì đây?!)

- Đây là Card của “ bé Nhóc”, khi nào anh rảnh, alo, em mời- nó chìa chiếc Card cho Bin.
- Ok, hẹn em sau nhé, anh đi trước- Bin vẫy tay chào nó, rồi bước đi.
- Chưa được- Nó kéo giật ngược Bin lại- anh cho em xin cái Card.
- ờ nhỉ?, anh quên mất, đây- Bin cười tươi chìa chiếc Card.

Rời khỏi quán café lòng Bin xốn xang, anh đang cố gắng bắt đầu lại với Năm, cố gắng tạo 1 cảm giác lạ và thu hút, vì anh biết Năm vốn là 1 đứa cứng đầu, chỉ có ngang ngang 1 xiu thì mới có thể gây sự chú ý với em, và dường như bước đầu anh đã thành công.

Rời khỏi quán, nhìn cái Card trong tay, nó chăm chú

“ Nguyễn Đăng Nguyên, giám đốc kỹ thuật ITSG, số điện thoại 09059218XX”

Những thông tin lướt vội qua, đầu nhúc kinh khủng, lấy tay xoa 2 bên thái dương, nhắm mắt, nó chậm chạp lấy xe.

.....

Bước chân vào phòng mô phỏng Bar, nó thấy đám sinh viên đang chụm lại 1 chỗ, tò mò, nó cũng tiến lại gần.

- lần này quyết tâm cho tụi IT biết tay- lớp trưởng hưng phấn.
- năm ngoái bên khoa nó chơi khoa mình, năm nay phải phục thù
- ừ, đúng rồi
- cho tui nó biết tay.
- Phải cho IT biết QTKD pro đúng không!- nó xen ngang
- Đúng
- Chí lý
- Á, cô!

Nó cười hì hì, trong khi sinh viên cả lớp lo ổn định lại chỗ ngồi.

Giờ ra chơi, đang lo xếp lại drap giường, Lớp trưởng nói từ phía sau lưng khiến nó giật mình:

- cô tham gia với lớp cho vui cô nhé
- ừ, để cô xem sao đã- nó cười.

Buổi giao lưu giữa 2 khoa IT và Quản trị kinh doanh diễn ra tại công viên Gia Định ở quận Gò Vấp.

Đám sinh viên vẫy tay ới ới, nó nhanh chóng đi lại phía bàn, sau khi an vị, nó nhìn khắp lượt mọi người. Lực lượng khá hùng hậu, rất đông sinh viên và thầy cô, gần như chiếm hết cả quán.

Sau màn giao lưu văn nghệ, đã thắt chặt thêm tình đoàn kết giữa 2 khoa vốn dĩ rất hay đấu chọi nhau trong trường, là màn trò chơi kẹp bong bóng. Từng cặp đôi nam nữ của 2 khoa sẽ phải thể hiện tình đoàn kết qua việc cùng giữ chung quả bóng, di chuyển về đích thật nhanh mà quả bóng không bị bể.

- số 9 của QT và 12 của IT là 1 cặp- tiếng MC hô to số báo danh- số 9 và 12 xin mời lên sân khấu của chúng ta.

Nó nhìn vào tờ giấy, số 9, bước lên sân khấu theo sau là tiếng hò reo cổ vũ của đông đảo sinh viên, nó hùng hực khí thế.

12 của IT cũng bước lên, nở 1 nụ cười nhếch mép chào, nó cũng đáp trả lại 1 cái không kém.

Quả bóng được MC đặt vào giữa nó và Bin, 2 bên nhìn nhau, không nói gì, chỉ cười và hiểu ngầm, thắng là quan trọng!

Bin chìa tay ra:

- nắm tay đi, như thế sẽ đi cùng bước hơn
- được thôi- nó để tay mình vào tay anh.

Nắm lấy bàn tay hơi ướt của Năm, Bin thấy vui trong lòng, lâu lắm rồi, anh mới lại có cảm giác này, bàn tay luôn ướt vì mồ hôi do bệnh phong thấp của Năm luôn khiến cho đôi tay khô ráo của anh mềm hơn.

Hơi ngại vì tay đang ra mồ hôi, nhưng không hiểu sao nó vẫn mạnh dạn đưa tay cho anh nắm. Người con trai thứ 2 sau Hiếu nắm tay nó, ấm áp, hơi ấm từ đôi bàn tay khô của anh đang truyền nhiệt sang cho nó. Thoáng chốc, nó thấy anh thật gần gũi.

Đang loay hoay dắt xe ra khỏi bãi gửi, nó giật mình vì:

- có cần tôi giúp không?- Bin cười nhìn nó.
- Hết hồn!- nó ôm tim
- Đúng thật là! Nhất vẫn hoàn nhất- Bin cười vang

Nhận xe từ Bin, nó leo lên xe, đề máy, tính chạy đi thì bóp thắng, chờ đợi

- đang chờ tôi hả- Bin cho xe lên ngang bằng với xe Năm
- mơ giữa ban ngày à- nó che giấu, thật ra nó đang muốn mời anh 1 chén café thôi
- hay chờ người yêu- Bin nhún vai, rờ máy- vậy tôi đi nhé.
- Khoan!- nó nắm lấy áo Bin kéo lại- anh rãnh không?
- Gì vậy nhóc?- Bin hơi nhú mày
- Nhóc gì mà nhóc, giảng viên đại học ngang ngửa anh đấy nhá- nó nhăn mặt
- Thì hôm trước, chả phải em nói em tên Nhóc là gì- Bin cố tình trêu nó
- Vậy bây giờ người lớn có rãnh không, để Nhóc còn trả chén café hôm nọ- nó nói nhanh
- Ok. Vì tinh thần đoàn kết giữa 2 khoa thì thôi cô với thầy đoàn kết cũng được nhĩ- Bin đùa dai.

Ngồi ung dung nhắm nháp ly café sữa trong quán Sen, nó nhìn mãi theo dấu chú cá vàng đang bơi tung tăng dưới hồ sen. Chợt nó quay sang nhìn chăm chăm vào anh.

- tại sao hôm nay anh biết tôi không phải tên Nhóc rồi mà vẫn gọi Nhóc?
- Vì thích gọi như thế- Bin trả lời nó, mắt vẫn không rời khỏi chiếc điện thoại kết nối wifi.
- Không được, chẳng lẽ đi đâu anh cũng ơ ỉ, Nhóc ơ! Thế thì sao tôi đi dạy được- nó chống cằm, chờ đợi câu trả lời từ anh.
- Vì anh không thích gọi tên của mình-Bin vẫn chăm chú vào chiếc điện thoại.
- Bảo Nguyên và Đăng Nguyên, khác chữ lót đấy, có trùng nhau đâu- nó quay sang hồ cá, thở dài
- Để công bằng, em có thể gọi anh là Bin, còn khi ở trường tất nhiên anh sẽ gọi em là cô Bảo Nguyên- Bin rời mắt khỏi điện thoại, hướng về phía nó.
- Ok! Vậy cũng hay, duyệt!- nó hút nốt ly café đang tan đá.

Thấy vẻ mặt đắm chiêu suy nghĩ của Năm, Bin thấy lo lắng trong lòng, anh không muốn em nhận ra anh quá sớm, vì anh muốn chúng ta có 1 khởi đầu tốt đẹp. Rời khỏi quán, anh muốn cắt ngang dòng suy tư của Năm.

Mỗi khi gần anh, nó thấy lòng mình rộn ràng, lân lân, khó tả. Nhưng nó lại chúa ghét những tên đẹp trai, có tài và chảnh-anh, người ngồi trước nó lúc này đây là 1 minh chứng điển hình cho những quan niệm của mình. Thói thường, theo nó, những tên đẹp trai mà tài giỏi thì rất tự cao, vì ta đây có tài và có cả sắc,

nó rất dị ứng với những người như thế, nhưng khi đối diện với anh, nó cứ có cảm giác, đằng sau bộ mặt lạnh lùng, vẻ bất cần ấy lại là 1 con người khác, mà đôi khi nó thấy thật thân thuộc, như đã từng biết trước.

- anh có việc gấp phải đi bây giờ, chào em nhé- Bin vội vàng rời khỏi bàn- hẹn em khi khác.

Nó nhìn theo dáng anh, cảm giác hơi hụt hẫng. Một mình ngồi lại quán, nó tự hỏi lòng, sao lại có thứ cảm giác ấy với anh, 1 người xa lạ.

2 tay nắm chặt ly café, nó đang tự hỏi lòng có phải nó thích anh rồi. Nhưng làm thế nào được khi nó chỉ gặp anh vài lần, qua vài câu trò chuyện. Tình yêu sét đánh ư, không phải, nó không biết phải lý giải cho cái cảm giác quá thân thuộc khi đi với anh, càng không biết vì sao trái tim nó đang ở trạng thái bất ổn vì người con trai đó.

Thấy ghét chính bản thân mình, nó ra đi bỏ Hiếu lại 1 mình ở Hà Nội, và giờ đây, nơi Sài Gòn phồn hoa này, nó lại có cảm giác với người con trai khác.

21. Chương 21

Giật mình tỉnh giấc giữa đêm khuya, lại là những giấc mơ không rõ ràng ấy, nó đã khóc, ướt gối, lơ mơ, nó cố gắng kết nối những giấc mơ lại với nhau.

Hình ảnh người con trai chạy theo sau, gọi tên nó.

Hình ảnh nó cùng người đó giành nhau vật gì đó, không rõ ràng.

Hình ảnh 2 người đang ôm nhau trước mặt nó, 1 trai 1 gái, nó đã khóc.

Hình ảnh chen chúc, ngồi sau lưng ướt đầm mồ hôi của người ấy.

1 mơ lộn xộn, hình ảnh vẫn không rõ ràng, đầu lại nhức không chịu được, nó muốn biết người con trai ấy là ai, nhưng trong những giấc mơ, nó chỉ thấy bóng mờ cái dáng người từ sau lưng, khuôn mặt nhòe.

.....

Mùa hè của Hà Nội được đánh dấu bằng cơn mưa to và nhanh, cuốn trôi hết bụi đường phố, những chiếc lá trở về với màu xanh ban đầu, không còn bị bạc đi vì bụi đường.

Linh đang chờ thủ tục đăng kí phòng tại sảnh khách sạn Sheraton Hà Nội. Chuyển đi công tác lần này, cô muốn xem tình hình Hiếu thế nào, thật sự cô không cảm thấy an tâm.

- suy nghĩ gì mà ngẩn người ra vậy- Hiếu chạm vào vai Linh

- làm hết hồn- Linh giật mình

- nhát ghê luôn

- hết giờ làm cho Linh xin cái hẹn nhé

- ok

Ngồi trong quán Phở 24, Linh nhìn Hiếu, cô đang cố gắng mở lời.

- ăn đi, đừng nhìn Hiếu như thế, Hiếu ăn không được- Hiếu nhăn mặt như con nít làm Linh phì cười.

- không giận Linh thật à?

- Không, tại sao phải giận trong khi những gì Linh nói là đúng.

- Hiếu chấp nhận được sự thật sao?

- Hiếu biết tình huống này thế nào cũng xảy ra, chấp nhận nó, nhìn nhận nó ở 1 khía cạnh khác sẽ làm cho sự việc dễ dàng hơn

- Linh hiểu được cảm giác của Hiếu lúc này- giọng Linh nhỏ lại

- ...- Hiếu im lặng, anh đang chờ đợi sự mở lòng của Linh

- Trước đây, Linh từng yêu 1 người, khi yêu thì cái gì cũng trở thành màu hồng cả, nhưng khi tan vỡ, mọi thứ dường như là màu đen. Linh đã rơi xuống 1 cái vực do chính mình tạo ra. Phía đáy của vực sâu hun hút ấy, là thứ ánh sáng le lói duy nhất, Linh đã tìm thấy được ánh sáng đó khi Linh nhận ra rằng, hãy để cho anh ấy chọn lựa, hạnh phúc đến từ sự tự nhiên chứ không phải là ép buộc.

Hiếu siết lấy bàn tay của Linh, sự đồng cảm trong tâm hồn của họ đang san sẻ cho nhau.

2 con người cô đơn trong tình yêu, dường như đã tìm được 1 tiếng nói chung, và liệu trái tim họ có cùng chung nhịp đập?

Bước vào văn phòng khoa, nó nhìn thấy bịch bánh Marie nằm ngay góc bàn làm việc của mình, tò mò, nó xem xét xung quanh, mọi người không ai tỏ vẻ gì là quan tâm đến cái bịch bánh trên tay nó. Khẽ chau mày, nó đang suy nghĩ, 1 là nhầm người, 2 là có kẻ âm thầm làm đuôi của nó.

Điện thoại rung nhẹ trong túi, nó lôi máy ra đọc:

“ ăn bánh ngon miệng”- từ số máy: 09059218XX

Thì ra là của Đăng Nguyên, nó bật cười trước cái trò ma quái của anh. Nhanh tay, nó bấm trả lời

“ đã nhận, chưa thưởng thức, đồ ăn ngon phải tùy tâm trạng”

“ chờ đợi cũng hay”- tin nhắn của Bin vồn vện 4 từ, nó cười, ngồi xuống ghế, xe bịch bánh, nhắm nháp từng cái 1, lòng vui vui.

Dạo này nó không còn thường xuyên nhắn tin cho Hiếu nữa, nó thấy thật tội lỗi khi trở thành 1 kẻ bắt cá 2 tay. Tình cảm với Hiếu nó vẫn chưa thể nào quên được, còn với Đăng Nguyên là 1 thứ gì đó rất khó diễn tả.

Lăn qua rồi lại lăn lại, nó thở dài, vắt tay lên trán suy nghĩ.

Dường như hiểu được lòng nó, Linh xoay người sang nhìn nó, dò hỏi:

- khó ngủ hả mày?

- ừ

- có gì thì nói đi, tao tư vấn cho, phí tư vấn là 1 châu ăn sáng nhá- Linh làm vẻ cao giá.

- Tao thấy có lỗi với Hiếu quá, tao...

- Vì mày đang có cảm tình với Đăng Nguyên chứ gì- Linh chờ đợi

- Sao mày biết?- nó giật mình

- Nhìn mặt mày tùm tùm cười yêu đời với hấn là tao biết- Linh cười ranh mãnh

- Nó hiện hết lên mặt hả mày, chết tao rồi- nó thấy thật xấu hổ

- Lần trước đi công tác, tao có nói chuyện với Hiếu, có vẻ như đã suy nghĩ thông suốt, chấp nhận sự thật rồi, nên mày cứ yên tâm làm theo những gì con tim mách bảo. Đừng suy nghĩ nhiều lại ảnh hưởng đến sức khỏe, có duyên nhưng không phận thì cũng chẳng trách ai được- Linh hạ giọng.

Có duyên nhưng không phận! câu nói đó của Linh cứ lòng vòng trong đầu nó. Thôi thì cứ thuận theo tự nhiên vậy, nó nhắm mắt, cố gắng ngủ.

.....

Mùa thu đến với Sài Gòn không rõ lắm, với cái nơi chỉ có 2 mùa mưa và nắng thì dường như trời thu cũng chẳng khác mấy với mùa hè. Mùa thu là mùa tựu trường của những học sinh, sinh viên nhưng cũng là mùa ra trường của các bạn sinh viên năm cuối.

Dạo này nó thường xuyên phải thức đêm làm việc, vừa lên ca ở khách sạn, vừa lên trường giảng dạy, hướng dẫn sinh viên làm luận văn tốt nghiệp, khiến nó không có thời gian nghỉ ngơi, thiếu ngủ triền miên.

Ngồi trước màn hình máy tính, 2 con mắt nó tự động nhắm lại, cơn buồn ngủ đã áp đến không thể cưỡng lại, nó gục xuống bàn.

Sáng ra đi làm với 2 con mắt thâm quầng, nó mệt mỏi rời khỏi nhà.

- em uống đi, cho tỉnh ngủ rồi chấm cho xong ngày hôm nay nữa là về ngủ bù- chị cùng khoa đưa ly café cho nó

- em cảm ơn- nó nhận rồi uống vội, xách cặp đi về phía phòng bảo vệ luận văn.

11:45 am, sinh viên cuối cùng đã hoàn thành xong bài bảo vệ, đặt bút cho điểm xong, nó cùng các thầy cô rời khỏi phòng.

12:55 pm, đi đến chỗ thang máy, bụng sôi, đầu nhức như búa bổ, nó bước vào theo quán tính, bấm nút tầng trệt, thang máy đóng lại và đi xuống. Nó thấy khó thở và hoa mắt, cửa thang máy mở ra ở tầng 4, có người bước vào, cố gắng mở mắt nhìn, lại hình ảnh mờ ảo ấy, là dáng người ấy, mùi nước hoa ấy, nó ngất đi trong vòng tay anh.

- Xin lỗi, nhưng người em yêu không phải là anh- mở mắt ra, nó thấy mình đang khóc.

Những hình ảnh của kí ức chậm chạp trôi qua, mọi thứ của quá khứ, những sự việc, hình ảnh, con người, sự kiện, tất cả là những thước phim quay chậm, đang được nó ghi nhận.

Đau nhói, đưa tay ôm đầu, nó nhìn thấy tay mình đang được truyền đạm, là bệnh viện, nhìn xuống phía cuối giường, nó thấy anh đang ngồi tựa đầu vào tường và ngủ.

Nước mắt nó rơi, nó đã nhớ lại mọi thứ, khó chấp nhận sự thật, nó thấy mình chưa sẵn sàng để tiếp nhận mọi chuyện.

Nó lại chìm vào giấc ngủ.

Xuất viện.

Trốn biệt trong nhà, không muốn gặp mặt anh, điện thoại tắt máy, nó ngồi thờ nhìn ra vườn hoa.

Vậy là nó vẫn không thể quên anh, người mà nó yêu, đau đớn, nó thấy mình vừa làm hại chính bản thân mình. Tại sao lại nhớ ra? Tại sao lại yêu anh 1 lần nữa? tại sao tại sao?

Niềm kiêu hãnh khi nó ra đi đâu rồi, nó đã bỏ lại sau lưng lời yêu thương để ra đi cơ mà, chỉ vì chút tự ái trẻ con. Giờ đây, làm sao nó đối mặt với anh, không thể nào?!

Lắc đầu, nó cảm thấy thật khó xử.

- làm gì mà ngồi đây

Giọng nói quen thuộc khiến nó phải quay lại nhìn. Là Hiếu!

Nó im lặng, quay lại nhìn vào vườn hoa. Nó đang trốn tránh, nó sợ phải gặp Hiếu lúc này, nó phải giải thích với anh như thế nào. Không thể nói là nó đã nhớ lại mọi chuyện, và người nó yêu là Bin, không thể làm tổn thương anh quá nhiều, không thể được.

Cũng không thể dối lòng rằng nó không yêu Bin để tiếp xúc với Hiếu, càng không thể lừa dối Hiếu rằng nó vẫn yêu anh. Phải làm sao đây, nó nắm chặt 2 tay lại.

Hiếu tiến đến ngồi sát bên Bảo Nguyên, nắm lấy bàn tay lạnh cóng của nó, nhẹ nhàng:

- đang đấu tranh nội tâm đúng không?

- ...

- Còn nhớ những gì Hiếu nói không?

-

- Hiếu tôn trọng mọi quyết định của Nguyên, cho dù thế nào, Nguyên vẫn là Nguyên, hiểu không.

- Nhưng...

- Không nhưng gì cả, đặt bàn tay lên đây này- Hiếu chỉ vào tim nó- và tự hỏi rằng mày đang đập bồm bộp với ai- Hiếu pha trò

Nó bật cười, nụ cười xoa dịu sự căng thẳng nơi tâm hồn nó.

Hít thật sâu, nhắm mắt, nó thở mạnh ra, mở mắt, nó nhìn thẳng vào mắt Hiếu, cảm giác rất khác trước đây, vẫn ánh mắt nồng nàn, đầy tình cảm, nhưng giờ đây nó thấy ở đó là tình bạn chứ không phải tình yêu.

- tha lỗi cho Nguyên nhé!

- Vậy mới là Bảo Nguyên- Hiếu cười, nụ cười nhẹ tênh.

22. Chương 22

- đồ đáng ghét! Cả ngày không có 1 cái tin nhắn- nó nhìn chăm chăm vào cái màn hình điện thoại đen thui, hét to giữa nhà.

- mày lên cơn lắm rồi nha, nhớ thì qua công ty gặp hần đi, ngồi đó mà mắng vu vơ- Linh nạt giỡn với nó.

- đừng tự ái cáo quá, lại xảy ra chuyện đáng tiếc- Hiếu khuyên nó.

Quay sang nhìn 2 người bạn đang tủm tỉm cười mình, nó trề môi:

- muốn tui đi cho 2 anh chị thoải mái chứ gì, vậy thì biến đây.

Dừng xe trước công ty của Đăng Nguyên, nó đang tự hỏi giờ mà gọi anh xuống không biết có nên không, nhìn đồng hồ 11:15am, nó đánh bạo, bấm nút thực hiện cuộc gọi.

1 hồi chuông, 2 hồi chuông, 3 hồi chuông, trống ngực nó cũng đánh liên hồi.

- anh nghe nè- giọng Bin lơ đãng.

- anh xong việc chưa?- nó nghe thấy tiếng anh đánh máy trong điện thoại.

- chưa xong em à, có việc gì không?

- à, không có gì, anh làm việc đi, em cúp đây.

Bấm nút kết thúc, nó thấy anh thật đáng ghét.

Anh nhìn vào điện thoại, suy nghĩ thật nhanh, bấm nút gọi lại.

- gọi lại làm gì- giọng nó đầy hờn dỗi.

- em đang ở ngoài đường à? Ăn cơm chưa? Anh qua đón em đi ăn nhé?

- chưa ăn cơm, đang đứng trước ITSG building- nó nói cộc lốc.

- sao không nói, trời ơi, em thật là, anh xuống liền.

Nhìn mặt Nấm nhăn nhó, Bin biết Nấm đang giận lẫy, nhẹ nhàng, Bin trêu:

- cơm ngon ghê, mà có người chê không thèm ăn.

- Anh đó, hay lắm!- nó súc 1 muỗng cơm to đưa vào miệng, ăn với tâm trạng bực bội.

- Anh biết lỗi rồi, tại dạo này công việc nhiều quá, em thông cảm cho anh nha- Bin làm nũng

-- nó liếc Bin 1 cái sắc lẹm, không nói gì, khẽ cười vì cách trẻ con của Bin.

Anh biết Nấm đang giận vì dạo này anh ít quan tâm, nhưng thật sự cũng rất khó cho anh khi công việc quá nhiều. Nhiều lúc anh quên cả ăn, và ngủ khi trời đã sáng. Tính chất của công việc khiến anh không còn

nhieu thời gian suy nghĩ cho những việc khác. Đôi khi mệt mỏi, anh cũng muốn nhận được sự động viên, muốn gọi cho Năm nhưng lúc đó đã quá khuya.

Nhiều khi đồng nghiệp của anh vẫn hay đùa, lấy chồng IT thì chỉ tội ấy bà vợ, héo hon chờ chồng ngủ sớm.

Nhìn gương mặt xanh xao, gầy rộc, râu mọc lổm chổm của Bin, nó thấy thương, nhưng vì tự ái, nó quyết không nhân nhượng, vẫn đóng mặt lạnh cho tới khi đưa anh về công ty.

- đừng giận anh nữa nha, tối nay anh sẽ cố gắng làm xong sớm, qua đưa em đi chơi nhé- Bin véo má nó.

- Anh vào làm đi, em chờ anh ở nhà- nó cho xe chạy đi.

Bin suy nghĩ, nhà?! Chẳng lẽ, em về lại chung cư, mỉm cười, Bin quay vào công ty.

Mở khóa, chiếc chìa và ổ khóa vẫn y vậy, lâu lắm rồi mới về lại chung cư, kéo chốt cửa xong, nó nhìn khắp, mọi thứ chẳng hề thay đổi từ khi nó đi, nhìn xuống chân, đôi dép đi trong nhà hình gấu trúc của nó vẫn y nguyên, cười, lòng vui phơi phới.

Bắt tay vào dọn dẹp sơ căn nhà, nó phát hiện ra chồng đĩa nhạc của Bin toàn những bài nó thích, hóa ra hẳn ta cũng bị lây bệnh thích nhạc xưa từ nó.

Đưa tay xoay chốt cửa phòng mình, nó không ngờ mọi thứ vẫn như xưa, từ chiếc bàn đến giường, drap vẫn y nguyên.

Sang phòng Bin, nó vội vàng mở cửa sổ, lôi đồng hồ của Bin cho vào máy giặt.

Sau khi phơi đồ nơi ban công, nó đứng ngắm nhìn, khung cảnh khác xưa đôi chút, nhưng vẫn thấy lòng hạnh phúc, tràn đầy niềm vui.

Tắt bếp, nó đã nấu xong bữa tối, nằm dài trên sofa, nhìn đồng hồ đã 07:00pm, Bin vẫn chưa về.

Mệt, nó thiếp đi lúc nào không hay.

Bin mở cửa, kết thúc công việc khi đã hơn 09:00 pm, vội vàng về nhà, đèn vẫn sáng, chứng tỏ Năm vẫn chưa về, nhẹ nhàng mở cửa, ló đầu vào trong, tiếng tivi từ phòng khách vọng lại, đóng cửa thật khẽ, nhón chân, anh đi vào phòng khách.

Trên sofa, Năm nằm thả dài, mắt nhắm, tay gối đầu. Cử động nhẹ nhàng, anh ngồi xuống sát sofa.

Mái tóc rũ xuống che 1 phần khuôn mặt, anh nhẹ nhàng vén tóc Năm, vuốt nhẹ má, hôn thật khẽ lên môi Năm, mỉm cười, lâu lắm rồi, anh mới thất ngòi nhà này thật ấm áp, không còn trống vắng, lạnh lẽo. Cảm giác sau 1 ngày làm việc mệt mỏi, muốn về nhà thật nhanh vì biết rằng có người đang chờ đợi mình, lòng rộn ràng, hạnh phúc, Bin nhìn ngắm Năm thật kỹ, như thể sợ để sót đi hình ảnh nào.

Khẽ tựa mình, nó bật cười khanh khách, mắt vẫn nhắm:

- hôn trộm nhé, hử!

- Em thức rồi à- Bin ngạc nhiên- thế sao này giờ nằm im re, gian lận nhá- Bin chọc vào hông nó.

- Đừng, nhột lắm, anh này- nó cố sức tránh né, cười giòn tan.

Bin ôm nó vào lòng, nó dễ yên như thế, lâu lắm rồi mới tìm lại được cảm giác thân quen, gần gũi đến vậy. Hơi thở của Bin phả vào gáy, đều đặn, tay anh đang vuốt tóc nó, người nóng ran, nó vội vàng đẩy anh ra, đứng dậy đi vào bếp, mặt đỏ lên

Thấy thái độ của Năm, Bin bật cười, anh không ngờ cô nhóc của anh vẫn còn rất trẻ con, còn ngại ngùng trước những cử chỉ yêu thương của mình. Bin đứng dậy, đi vào bếp, lại gần Năm, anh đưa tay ôm từ phía sau, gá cằm trên vai em, anh nói:

- Đến giờ mà vẫn ngại à!

- Tự nhiên hôn như thế, ai mà chuẩn bị được- nó cắn môi.

- Đâu phải lần đầu!- Bin cười.

- ừ, vì nụ hôn đầu của em là với người khác- nó gật gù.

- Sai, là anh đó- Bin cười đắc chí.

Buông đôi đũa xuống chảo, nó quay người nhìn vào Bin, vô cùng ngạc nhiên. Chưa kịp lên tiếng, nó đã bị Bin chặn môi bằng 1 nụ hôn khác, cố gắng đẩy anh ra, nhưng vô ích, nó cũng bị cuốn theo.

- Anh đã hôn em đầu tiên, lúc đó em đang ngủ, lâu rồi- Bin nhìn vào mắt nó, tràn đầy yêu thương.

- Anh thật là!- nó cười, nụ cười của niềm hạnh phúc.

.....

Nhìn 1 lần nữa trước gương, nó thấy mình khá ổn, hít 1 hơi thật sâu, nó bước ra khỏi nhà.

Bin đã đợi nó ở trước cửa.

Sau 30' trên đường, xe dừng lại trước 1 nhà hàng nhỏ, nằm cuối con đường ít người qua lại.

Xưa- tên nhà hàng chỉ vờn vẹn 1 chữ, nó đứng quan sát phía bên ngoài nhà hàng.

Nhìn thấy Nấm đứng im lặng, Bin tiến tới, đưa tay ôm hờ eo Nấm, đi vào trong, vì biết thế nào bệnh nghề nghiệp, Nấm sẽ còn đứng quan sát rất lâu.

- không điện thoại, không công việc, cho tất cả qua 1 bên, chỉ có anh và em- Bin vừa nói vừa tắt điện thoại.

Nó cười, cũng rút điện thoại ra tắt nguồn.

Không gian của nhà hàng không lớn, những chiếc bàn 2 người được xếp 1 cách khéo léo giữa những hồ cá cảnh, tiếng nhạc thính phòng du dương.

1 bông hoa hồng trắng nằm lẻ loi, nhưng nổi bật giữa những lá trầu bà, trong chiếc gạt tàn được tận dụng làm lọ hoa. 2 ngọn nến lung linh, làm nổi bật hẳn phong cách châu âu xưa của quán, ngồi nhìn xung quanh, nó không hề để ý rằng Bin đã rời khỏi bàn, tiến đến bên chiếc đàn Piano.

Khúc nhạc được Bin thể hiện trong sự ngạc nhiên của nó, không hề biết rằng Bin biết chơi nhạc, nó bật cười, ngắm Bin nghệ sĩ, bàn tay anh lướt nhanh trên từng phím đàn, gương mặt rất có hồn, mọi sự chú ý đều dồn về góc sân khấu. Bin kết thúc trong tiếng vỗ tay của mọi người, nó mỉm cười hạnh phúc.

Vừa kéo ghế ngồi xuống, Bin vừa hỏi nó:

- em biết bài đó tên gì không?

Nó lắc đầu, vốn nhạc của nó khá ít.

- Kiss the rain- Bin nhìn nó nồng nàn.

Vờ suy nghĩ, nó nhăn mặt.

- em nhớ là 2 đứa mình có chạy dưới mưa, chứ chưa hôn dưới mưa bao giờ

- thế thì bây giờ nhá- Bin tỉnh ranh

- hâ! Có mưa đâu

- muốn là được.

Nó không nói gì, chỉ cười. Tập trung hết sức vào việc thưởng thức món ăn, nó không hề để ý rằng Bin đang nhìn nó rất chăm chú.

1 suy nghĩ vụt qua trong đầu, nó ngẩng lên nhìn Bin:

- có gì đó hơi lạ!

- đồ ăn sao hả em?- Bin dò hỏi

- không, em đang nói anh đó- nó khịt mũi- có mùi lạ

- mùi!- Bin vội vàng đưa 2 tay lên ngửi, khịt mũi- anh có thấy gì lạ đâu.

- em có nói anh có mùi đầu mà ngủ- nó cười khúc khích- ý em là tự nhiên hôm nay anh lại lãng mạn thế này, đừng nói là anh...- nó bỏ lửng câu nói, cúi mặt, mỉm cười.

Bin cũng cười, anh biết là Năm đã đoán ra ý nghĩa của buổi tối hôm nay, nhưng vẫn làm mặt lạnh

- anh thấy quán này hay, dắt em ra cho biết, bữa trước có cô bé dẫn anh vào đây, anh mới biết đó.

- Cô bé à- nó cười cười, nói chậm rãi- thế sao không dẫn cô bé ấy vào đây lại, dẫn em vào làm gì.

- Em ghen à?- Bin cười nheo mắt

- Ai thèm- nó khoanh tay

- Rõ ràng là đang ghen- Bin tiếp tục

- Không rãnh vậy- nó quay mặt đi

- Trông em ghen mới yêu làm sao- Bin nịnh.

Nó bật cười, đúng là Bin mà.

Rời khỏi nhà hàng, ngồi sau lưng Bin, nó siết chặt vòng tay, vùi mặt vào lưng anh, ầm!

- em xem thằng nhóc kia xinh không kìa?- Bin đập nhẹ vào tay nó, rồi chỉ về chiếc xe phía trước.

Nó ngẩng đầu lên nhìn, 1 thằng cu khoảng 1 tuổi, được mẹ cho đứng trên xe, cái mặt trắng hồng, múp múp trông thật dễ thương, nhìn là muốn véo má, nó reo vang:

- ôi, dễ thương quá đi!

- Dễ thương thua anh- Bin tự cao

- Xì, anh già rồi, đẹp lão- nó trề môi

- Trời ơi, người ta mới có 30 mà la già- Bin la lên

- Già rồi, lo lấy vợ rồi sinh 1 thằng nhóc tí dễ thương như thế đi cho ba má vui lòng- nó chằm chọc.

- Hay em sinh cho anh 1 đứa nhá- Bin đề nghị.

- Mơ đi! Em không lấy anh đâu, ở đó mà ham hố- nó tự cao.

- Anh có nói lấy đâu, sinh cho anh 1 đứa thôi- Bin ma mĩnh.

- Anh điên quá- nó ngất vào hông Bin

- Ái, đau anh.

Nụ cười hạnh phúc của họ hòa lẫn vào trong tiếng gió.

Dừng xe trước nhà, nó bước xuống, vẫy tay chào Bin, quay đi.

Bin nắm lấy tay nó kéo ngược lại.

Chớp mắt, nó nhìn Bin, chờ đợi.

Anh nắm lấy bàn tay của nó, vuốt nhẹ, mỉm cười, anh nói:

- ngón này nó bị sao vậy em?

- Đầu sao đâu?- nó vội vàng nhìn xuống bàn tay mình.

- Nó bị sao đó em?- Bin vẫn nhìn chăm chăm vào bàn tay trái của nó, vẻ mặt hơi suy nghĩ.

- Em thấy bình thường mà- suy nghĩ, chợt nó cười, rút tay lại- em đi ngủ, bye anh.

Nhìn vẻ mặt ngại ngùng của Năm, Bin bật cười, cánh cửa đóng lại, ánh đèn phòng lầu 2 của Năm đã bật. Bin dựng chân chống xe, anh bước tới, đẩy cửa bước vào khuôn viên. Đứng dưới sân, Bin ngó lên ban công, anh hét to:

- Bảo Nguyên, anh yêu em!

Nó đứng trong nhà, nghe thấy tiếng anh, bật cười, mở cửa ban công, bước ra, dựa vào lan can, nhìn xuống.

- khuya rồi, anh về ngủ đi

- không ngủ được, nếu chưa làm xong việc này- Bin cười cười nhìn nó.

- Việc gì?- nó ngạc nhiên.

- Em nhắm mắt lại đi- Bin đề nghị.

Nó cười, mím môi, nhắm mắt.

- không được tí hí đâu nhé- Bin nói.

- Không thèm- nó trả lời.

- Xong rồi, em mở mắt ra đi

Nó mở mắt, nhìn xuống, 1 quả bóng bay đang lên, đưa tay nắm lấy sợi dây, phía dưới quả bóng màu hồng là 1 chiếc hộp nhỏ màu tím. Gỡ chiếc hộp khỏi sợi dây, nó cột quả bóng vào lan can, từ từ mở sợi dây ruy băng, rồi mở nắp hộp, nó mỉm cười.

- ý gì đây?

- Thì anh đã nói là tay em thiếu 1 thứ, và anh mang đến cho em rồi đó- Bin cười

- Chỉ có thể thôi à?/- nó chờ đợi.

- Làm vợ anh nhé, Bảo Nguyên?- Bin quỳ xuống, ngẩng lên nhìn nó.

Chạy xuống khuôn viên, đứng trước mặt anh, nó chìa tay ra

- đeo cho em đi

- tuân lệnh nữ hoàng- Bin nhẹ nhàng lồng vào tay nó chiếc nhẫn bằng bạch kim, bên trên có đính kim cương màu trắng.

Nó cười, Bin cũng cười, anh ôm nó vào lòng, cả 2 đang say trong hạnh phúc, có trăng sao, gió, cây cỏ minh chứng cho tình yêu của họ.

23. Chương 23

- em nghĩ cả 2 chúng ta đều cần 1 khoảng lặng, để cùng suy ngẫm về tình cảm của mình, em sẽ đi học Master ở Sing 18 tháng, em nghĩ đó là khoảng thời gian tốt nhất cho chúng ta suy nghĩ- nó nói nhanh rồi quay bước đi, để mình anh ở lại, sững sờ, ngồi bất động giữa ghế đá công viên.

Lại 1 lần nữa em ra đi, vì em không tin vào tình yêu của chúng mình, em cho rằng anh và em, tình cảm của chúng ta chưa đủ vững chãi để đi đến 1 kết thúc tốt đẹp. Em lại 1 lần nữa rời xa anh, cảm giác lạnh thật lạnh, như có tuyết đóng trong tâm hồn. Đau!

Nó bước đi, mỗi bước đi gần như mất hết sức lực, nó muốn ra đi cho lòng thanh thản, và cũng để kiểm chứng lại tình cảm của mình. Lần thứ 2 nó chọn giải pháp ra đi, trốn chạy ư?! Không lần này nó không hề trốn chạy, nó can đảm đối mặt với sự thật rằng nó đang có 1 tình địch.

Nhìn cô ta chăm sóc chu đáo cho anh ở công ty, nó không đành lòng. Nhưng cũng không làm gì khác được, vì cô ta có tài, là thư ký tốt cho anh, nhưng cô ta cũng là 1 người có nhan sắc. Trước 1 người đàn ông thành đạt và có địa vị xã hội như Đăng Nguyên, lại còn chưa vợ thì đó là ước mơ của nhiều cô gái.

Dù biết Đăng Nguyên không có gì với Trâm Thư, nhưng nó vẫn thấy khó chịu khi thấy cô ta gần anh, và như giọt nước tràn ly, nó đã quyết định đi học cao học cùng với Hiếu theo đề cử của khách sạn, khi thấy Trâm Thư và anh áo quần không ngay ngắn nằm trên giường trong khách sạn, khi nó mang điểm tâm lên phòng trong vai trò là nhân viên khách sạn.

Nhìn chuyến bay cất cánh, mang em rời xa anh, lòng Bin đau như cắt. Anh không thể làm gì cho tình huống này, vì chính anh là người có lỗi. Nếu như buổi tiệc chiêu đãi hôm đó, anh không quá chén thì đã không xảy ra chuyện. Anh chỉ biết câm lặng, tiễn em đi, giờ đây, anh phải có trách nhiệm với những gì mình đã làm, đám cưới với Trâm Thư đang được gấp rút chuẩn bị.

Nhớ lại gương mặt cười như mếu của Đăng Nguyên khi tuyên bố lễ cưới với Trâm Thư, lòng Linh bức bối. Cô không tin Đăng Nguyên lại hồ đồ như thế, và Bảo Nguyên ra đi như vậy càng làm xấu thêm tình hình, nhưng biết thế nào được khi cô quá hiểu bạn mình, là 1 đứa cứng đầu, đã nói là làm, vì thật sự Bảo Nguyên đã bị sốc trước sự việc, và quyết định đám cưới của họ.

Rời khỏi sân bay, Linh đầy hy vọng với những suy tính của mình.

Nhân viên trong khách sạn Sheraton vốn là những học trò cũ của Linh, cô không khó để có thể xem xét lại sự việc thì khía cạnh khách quan nhất.

Và sự thật đã được phơi bày trước giờ phút Đăng Nguyên đặt bút ký vào giấy đăng ký kết hôn. Anh không tin vào những gì mình được nghe từ Linh, rằng Trâm Thư đã gài bẫy anh, cố tình tạo hiểu nhầm khi Bảo Nguyên vào phòng, nhưng sự thú nhận của Trâm Thư đã đánh 1 đòn mạnh vào anh.

.....

18 tháng sau.

- Bảo Nguyên, I love you, could you marry me?- John đang quỳ xuống với chiếc nhẫn, cầu hôn nó trước mặt mọi người.

- Are you joking?- nó ngạc nhiên.

- No, I'm serious- John nhìn vào mắt nó.

Mỉm cười, lâu lắm rồi nó mới cười như thế.

Sân bay Tân Sơn Nhất 1 ngày mưa lạnh.

Về lại Việt Nam sau hơn 18 tháng, nó đã là thạc sĩ ngành quản trị, đáp máy bay chung với nó là Hiếu và John.

Ocean Bar nằm giữa con đường 3-2 nhộn nhịp, bên trong là không gian của mùi rượu tây, thuốc lá, nước hoa, tiếng nhạc nhảy vang đều.

Nó dắt John vào quán, đây là lần đầu tiên 1 giảng viên người Mỹ như anh đặt chân đến Việt Nam.

Vì trót đem lòng yêu cô học trò của mình, nên John đã quyết định rời Singapore để đến thăm quê hương của nó, và cũng là lần đầu tiên theo chân nó đi Bar ở đây.

Cái không gian ngọt ngào và đầy âm thanh khiến nó thấy chóng mặt, khẽ đưa tay sờ trán, nó xoa 2 bên thái dương.

Thấy vẻ mệt mỏi của nó, John lo lắng nắm lấy tay nó, nhưng nó đã cố gắng cười để trấn an anh.

“xoảng”- tiếng chai rượu vỡ ở góc bàn Vip gây sự chú ý. Nó cũng quay sang nhìn. Trong ánh sáng mờ ảo, nó nhận ra người đàn ông đang bị 4 thanh niên đánh tới tấp vào người mà không hề phản ứng lại chính là Đăng Nguyên.

Nó lao lại chỗ anh vừa kịp lúc bảo vệ giải quyết vụ việc.

Đỡ Bin đầy mùi cồn ra khỏi bar, nó bảo John đi taxi về khách sạn, còn mình thì chở Đăng Nguyên về nhà.

- anh có leo lên xe hay không thì bảo- nó nghiêm giọng

- anh!- Bin cố gắng đứng thật vững, nhưng anh cứ như người không xương, ngã nghiêng.

- Leo lên, em đưa về-nó dịu giọng.

Ngồi sau lưng Năm, anh rút đầu vào lưng nó, lâu lắm rồi mới lại có cảm giác gần nhau, Bin cố gắng lấp đầy nỗi nhớ, vòng tay ôm chặt lấy eo nó.

Đỡ Bin nằm xuống giường, nó như trút được gánh nặng trên vai, tháo giày, nới lỏng caravat, nó véo má Bin 1 cái thật đau cho bỏ tức, nó không nghĩ mình lại gặp anh trong tình huống đó, thật mất hình tượng.

- em còn yêu anh không- Bin nói với giọng lè nhè- em có biết 1 năm qua anh sống như thế nào không?... 1 cái xác không hồn, không hơn không kém... vì sao?!... vì linh hồn của anh đã đi theo em rồi... nhưng mà hôm nay, anh biết rằng... 1 thằng như anh thì chẳng làm nên trò trống gì... em đã có người khác... 18 tháng không liên lạc... em về với 1 thằng tây... tay em đeo nhẫn... em cười với nó....

- Anh có thôi đi không- nó cúi- mùi rượu nồng nặc, dậy mau, đừng có giả bộ với em- nó đánh Bin 1 cái rõ đau.

Bin chồm người, kéo nó nằm xuống, hôn lên môi nó, nụ hôn xa cách nhưng nhớ.

Nó để yên mình, nằm cạnh anh, nó biết anh không say như anh thể hiện, vì vốn dĩ anh uống rất khá, nhưng nó không hiểu tại sao anh lại cố biến mình thành 1 kẻ sâu rượu như thế.

Anh thim thíp ngủ, lâu lắm anh mới bắt đầu ngủ với nụ cười, anh chưa say đến mức không biết gì, nhưng anh chấp nhận làm kẻ gây sự chỉ để , bị đánh chỉ mong em nhận ra anh và em đang ở cùng 1 nơi mà thôi.

Nó rời khỏi giường, khi thấy Bin đã thở đều đều, đến tủ thuốc, nó lấy bông băng và thuốc sát trùng những vết thương cho anh. Nhìn khuôn mặt gầy gộc của Bin, lòng nó xót xa.

Bình minh của 1 ngày mới đã đến, nó rời khỏi chung cư sau khi đã chuẩn bị cho Bin 1 tô cháo lòng nóng và 1 ly sinh tố dưa hấu giải rượu.

Vừa ra khỏi chung cư, tiếng chuông điện thoại đã reo vang.

- alo, tao nghe nè.

- Mà đang ở đâu đó, nhanh qua studio, trễ giờ rồi- giọng Linh cúi trong điện thoại

- Chết thật, tao quên mất, qua liền đó- nói rồi nó chạy xe nhanh qua chỗ hẹn với Linh.

Bin đến công ty với gương mặt rạng ngời, ai cũng thấy lạ, hôm nay giám đốc “nước đá” tươi cười, khác hẳn bộ mặt lạnh tanh như mọi ngày.

Bin đang rất vui trong lòng, anh hiểu rằng Năm vẫn còn yêu anh, và chắc chắn những gì anh thấy tối qua giữa Năm và ông tây đó là không đúng, nếu không cô ấy đã không chăm sóc cho anh cả đêm như thế, anh hiểu rằng, anh vẫn còn cơ hội.

- sếp! anh có thư- anh thư ký chuyển những bức thư đến cho Bin.

- ừ, để đó cho anh- Bin vẫn chăm chú với cái máy tính.

06:00pm. Tiền sảnh khách sạn Sheraton.

- tụi mày chuẩn bị xong chưa- Cường lo lắng

- yên tâm, Vân ta mà đã ra tay là phải chuẩn không cần chỉnh- Vân cười đắc ý, lâu lắm rồi cô mới có dịp hội ngộ với đám bạn tại Việt Nam, nếu không có đám cưới này, chắc cô cũng không về được vì chỉ còn 2 tháng nữa là cô sinh con thứ 2.

- Sao giờ này ông Nguyễn chưa tới, chả lẽ thằng chả không còn yêu Bảo Nguyên nữa à- Tuấn lo lắng, đi qua đi lại.

- Để tao gọi cho thằng chồng tao coi sao- Chi lấy điện thoại, điện cho ông xã- anh! Lên xem sếp Nguyễn sao mà giờ này chưa thấy tới.

Gập điện thoại lại, Hải- chồng của Chi, đồng thời cũng là thư ký cho Đặng Nguyên- vội vàng đi lại phòng giám đốc, đèn vẫn còn sáng, anh gõ cửa.

- mời vào- Bin nói vọng ra

- sếp! anh không đi dự đám cưới à?- Hải vờ hỏi

- đám cưới?- Bin ngạc nhiên

- anh chưa coi thiệp mời sao, thôi anh coi đi rồi tranh thủ, em xin phép đi trước, không thôi kẹt xe- Hải nhanh chóng rời khỏi phòng.

Ngạc nhiên, Bin vớ đồng thư từ, quả thật là có 1 cái thiệp hồng. Anh mở ra đọc, không tin vào mắt mình, những chữ cái đang bay nhảy trước mắt anh.

“Trân trọng báo tin lễ thành hôn của con chúng tôi là Nguyễn Bảo Nguyên và John PT.”

Anh nhìn kỹ lại 1 lần nữa, đứng dậy, lao ra khỏi công ty.

- nhanh lên, sao anh đi chậm vậy- Bin bực tức quát anh tài xế.

- sếp thông cảm, đang giờ tan tầm, kẹt xe dữ quá- anh tài xế nhẹ nhàng.

Không chờ được nữa, Bin mở cửa, anh chạy thật nhanh, thật nhanh. Mồ hôi ướt đầm áo sơ mi, caravat tháo tung, anh chạy, chạy và chạy. Vừa chạy anh vừa cầu nguyện, anh không muốn mất đi Nấm, anh không tin là những gì anh cảm nhận tối qua là mơ, anh biết Nấm vẫn còn yêu mình, nhưng sao lại đám cưới với người khác. Chưa 1 lần nào anh thật sự giữ Nấm lại bên mình, chưa 1 lần nào anh kéo em về phía mình, chẳng lẽ giờ đây anh lại để em vượt mất như thế, không được, anh không muốn mình thất bại trong tình yêu, và không muốn mất đi người anh yêu quý nhất.

Chẳng lẽ tình cảm bao nhiêu năm qua đã xóa sạch, thay vào đó là đám cưới với ông tây anh thấy hôm nọ. Không thể nào, Bảo Nguyên không phải là người dễ quên như thế. Nhất định anh phải gặp Nấm, phải ngăn cản đám cưới này lại. Anh chạy, chạy và chạy.

Tới trước khách sạn, Bin thở hổn hển, cố gắng hít thở, anh đi vào khách sạn, tắm hình cưới của em và hân hoan sao mà tình tứ thế. Bin đau lòng, anh chạy nhanh vào hội trường.

Mọi người đang tập trung hướng về sân khấu, nơi mà cô dâu và chú rể đang cử hành hôn lễ.

- Paul John, con có đồng ý lấy Maria Nguyên làm vợ và nguyện suốt đời yêu thương, chăm sóc cô ấy, cho dù có ốm đau, bệnh tật?- cha xứ

- Thưa cha, con đồng ý- John nói.

- Maria Nguyên, con có đồng ý lấy Paul John làm chồng và nguyện suốt đời yêu thương, chăm sóc cho anh ta dù có ốm đau, bệnh tật?- cha xứ

- Thưa cha, con...

- Không, em không được lấy hân ta- Bin hét to giữa hội trường, anh chạy đến, nắm lấy tay Nấm, kéo đi ra khỏi buổi tiệc trước sự ngạc nhiên của mọi người.

- Bin, buông tay em ra- nó vừa nắm váy cưới, vừa chạy theo Bin.

- Anh sẽ không bao giờ buông tay em ra, cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, thì anh mãi mãi yêu em, em đã đồng ý làm vợ anh rồi, không ai có thể tách em ra khỏi anh- Bin nắm lấy đôi vai của nó, anh nhìn sâu vào mắt nó, ánh mắt nồng nàn, chan chứa yêu thương.

- Nói hay lắm, phải vậy chứ- tiếng vỗ tay của mọi người vang khắp hội trường.

Bin ngạc nhiên nhìn xung quanh, lúc này anh mới nhận ra có tới 2 cô dâu, 1 là Bảo Nguyên của anh và người còn lại chính là Linh đang mặc chiếc váy cưới trắng muốt bên cạnh chú rể là Hiếu.

Đám bạn nó cười vang vang, cuối cùng thì Bin nhà ta cũng đã sập bẫy của tụi nó, đúng là đám quỷ chà đĩa.

- chúc mừng mày, trao hoa cưới lại ày, năm sau đám cưới nhé- Linh đưa bó hoa cho nó.

- Chúng ta đã thành công, yeah!- Duy hô to, đám tụi nó quay lại đập tay với nhau.

Bin còn chưa hiểu mọi chuyện, mặt anh nghếch ra.

Nó cười, tựa đầu vào vai anh, nhỏ nhẹ:

- tụi nó chọc anh đó, Linh bảo em với anh cứ chơi trò trốn tìm hoài, nó bực mình nên rủ mấy đứa làm đám cưới cho em để xem tấm lòng của anh như thế nào.

- Vậy còn lúc này?- Bin thắc mắc.

- Bây giờ là 08:30pm, em với Linh đã đãi tiệc xong cách đây 1 tiếng rồi anh Nguyên à- Hiếu nắm lấy tay Linh, nhìn nhau cười hạnh phúc.

- Tấm hình cưới là photoshop thôi- Kim nhún vai.

- Cảnh làm lễ là 1 màn kịch, mà chúng ta cần phải cảm ơn sự hợp tác quá ăn ý của John PT- Cường đập vai John.

- Dù chỉ là giả, nhưng tôi vẫn thấy mãn nguyện, chúc em hạnh phúc- John PT bắt tay nó.

Bin bật cười, quả thật anh gần như đứng tim khi thấy Năm sắp nói “ con đồng ý”, vì thế lúc đó anh chỉ biết bằng mọi cách ngăn không cho em thốt lên 3 từ ấy.

Và giờ đây, trước sự chứng kiến của mọi người, 1 lần nữa Bin quỳ xuống, nhìn vào người con gái anh yêu, đang đứng trước mặt với bộ si-rê cưới trắng tinh, váy xòe xếp tầng, mái tóc búi cao, mỉm cười hạnh phúc với bó hoa cưới từ tay bạn, anh nói lớn:

- mình cưới luôn em nhé!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xin-loi-nguoi-em-yeu-khong-phai-la-anh>